

www.foreverspace.com.mm

ဘာကြည့်နောက် စွယ်စုံစာပျက်ဆောင်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

★ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
★ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
★ အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ★ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ★ ဒိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ★ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သောနိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး။
- ★ အမျိုးဂုဏ်၊ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများမပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ★ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

www.foreverspace.com.mm

အကြည်စိုက်

စွယ်စုံလက်ဆောင်

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

အမှတ်(ဂ)၊ ဒုတိယထပ်၊ ၃၈-လမ်း၊ ကျောက်တံတား။

ဖုန်း - ၃၇၉၄၈၇၊ ၂၄၅၂၈၄

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

အကြည်တော်၏စာအုပ်အမှတ်စဉ် (၂၉)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၀၆၆၅၀၆၀၇
မျက်နှာခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၀၇၀၇၀၆၀၇
အမည်အသုံးပြုခွင့်	- ကိုဆန်း
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးလှိုင်ဝင်းမိုး (မြ - ၀၃၉၀၀)
	၇၇/ခ၊ ၃၈ လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်။
မျက်နှာခွင့်	- ဦးဝင်းကျော်ထွန်း (မုံရွေးပုံနှိပ်တိုက်)
အတွင်းပုံနှိပ်သူ	အမှတ်(၈၀/ခ)၊ သံလွင်လမ်း၊
	ဗဟန်းမြို့နယ်။
အတွင်းဖလှယ်	- ကိုဦးနှင့် ညီမျှား
စာအုပ်ချုပ်	- ကြူကြူမွေး
ပုံနှိပ်ခြင်း	- ဗထမအကြိမ်
	၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ
အုပ်စု	- ၅၀၀
တန်ဖိုး	- ၂၀၀၀ ကျပ်

စွယ်စုံလက်ဆောင် ၁

ခေါင်းစဉ်ကြည့်ပြီး မိတ်ဆွေတို့၏ စိတ်ထဲတွင် သတ်ပုံမှားနေပြီဟု ယူဆကြပေလိမ့်မည်။ မဟုတ်ပါ။ သတ်ပုံ မမှားပါ။ ယခု ကျွန်တော် ဆက်လက်ရေးသားမည်က စွယ်စုံ ကျမ်းကဲ့သို့ အရာရာ ရှာဖွေ၍ရသော ဘုတ်အုပ် အကြောင်း မဟုတ်ရပါ။ နေရာစုံ ပုံစံစုံ စွယ်စုံ ကြမ်းတတ်ရမ်းတတ်လွန်း သော နောင်တော်များအကြောင်း ရေးသားမည်ဖြစ်၍ ဟူ၏။

ဘယ်သူတွေနည်း။ ကျွန်ုပ်၏ နောင်တော်ရောင်းရင်း များပင်ဖြစ်၏။ သူတို့ကြမ်းခဲ့ပုံကို အနှစ်ချုပ်၍ ပြန်လည် ရေးသား၊ ဇာတ်လမ်းဆင်ပြခြင်းသာဖြစ်သည်။ (အမှန်မတော့ အဖြစ်အပျက်ကတော်တော် အကြည်တော်က ကဲကဲ။)

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ယခုဆက်လက်ရေးသားပြမည်မှာ အမှန်တကယ်ဟုမယူဆစေလို။ သို့သော်၊ ဖြစ်ရပ်မှန်ကို အခြေခံခဲ့ကြောင်းဝန်ခံပါသည်။

အဓိကအကြောင်းရင်းမှာ ကျွန်ုပ်၏ချစ်လှစွာသော နောင်တော်များကို ချစ်ခင်သမှုနှင့် ကျီစယ်ခြင်းသာဖြစ်၏။ သို့သော်၊ ဤဝတ္ထုပါ အမည်နာမများမှာ အစစ်အမှန်များသာ ဖြစ်၍ နာမည်ပါအစ်ကိုတော်အားလုံး ဤဝတ္ထုဖတ်ပြီး သုံးရက် အတွင်း ကျွန်ုပ်အား နှုတ်လာပိတ်ကြပါ။ (မည်သည်နှင့်နှုတ် ပိတ်ရမည်ကို သိကြမည်ထင်၏။) နှုတ်ပိတ်ရန်ပျက်ကွက်ပါက၊ ရှိရင်းစွဲလင်မယားများ ကွဲသည်အထိ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ဆက်လက်ရေးသားသွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံကတိပြု လက်မှတ်ရေးထိုးအပ်ပါသည်။

ဤကား စွယ်စုံလက်ဆောင်၏ ပဏာမတည်း။

သမီးတို့ကိုတောင်
ပြသေး...
ဘေးကျွတ်လေးက
ဗုဒ္ဓလုပ်စားပတ်လောက်လေး
သေးသေးလေး...ဟိဟိ...
သမီးကတော့... မပြောရဲလို့
ခဏပဲပြောလိုက်တယ်...ဟိဟိ...

ဝယ်စုံလက်ဆောင်

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

စွယ်စုံလက်ဆောင် ၁

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

“လာဗျာ ကိုကိုကြီး၊ ကာရာအိုကေ သွားဆို ရအောင်”

“ဟိုက် မုတ်ဆိတ်နဲ့မိတ်ကပ်”

ကိုကျော်သီဟစကားကြောင့် ကျွန်တော် ကြောင်သွား၏။ ကြည့်ဦး... ကာရာအိုကေ သွားဆို မတဲ့။ ဒီမိုက်နဲ့ဒီဗိုက်က ‘မုတ်ဆိတ်ပေါက်နေသော မင်းသားကြီး မိတ်ကပ်ထူလျစ်နှင့် တောတွင်းသား ခန်းသရုပ်ဆောင်သလို’ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ ဘယ်လိုမှ လမိုင်းမကပ်။ ထို့ကြောင့်

“တော်ပါပြီ အစ်ကိုရာ၊ ဒီမှာလည်း သောက်လက်စကြီးနဲ့”

“မဟုတ်ဘူး ကိုကိုကြီးရ။ ကျွန်တော်က

စွယ်စုံလက်ဆောင် ၉

အိမ်ပြန်ရောက်ရင် မိန်းမရှေ့ပါးစပ်ဖွင့်ရတော့တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် မိန်းမရှေ့ ပြောလို့မရတဲ့ စကားအားလုံးကို မြို့ထဲမှာတင် ကာရာအိုကေ မိုက်ထဲ မှုတ်ထည့်သွားရမယ်”

ကျွန်တော် သူ့ကိုနားလည်ပါသည်။ မိန်းမအရိုသေဆုံးအကယ်ဒမီ ဆုပေးလျှင်၊ အကယ်ဒမီ ဆယ့်နှစ်ထပ်ကွမ်း ကျော်သီဟ ဖြစ်နေလောက် ပြီ။ (ဒါတောင် သူတို့အိမ်ထောင်သက်က ဆယ့်နှစ်နှစ် လောက်ပဲရှိသေးလို့)

သူ့ခမျာ အိမ်ရှေ့လှေကားအိပ်ရတာနဲ့ ဟိုက မိုက်တိုင်စန်စိတ် ဝင်ပြီး၊ နားရွက်ကိုက်လိုက်တာနဲ့ သတင်းကိုစုံရော။ (ဒါကြောင့်သတင်းစုံ ကျော်သီဟဆိုပြီး နာမည်ကြီးတာ)။

“လာပါ ကိုကိုကြီးရ၊ လွမ်းဝေနိုင်တို့၊ မျိုးကိုမျိုးတို့လည်းရောက်နှင့် နေပြီ”

လွမ်းဝေနိုင်၊ မျိုးကိုမျိုး အသံကြားတော့ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စား သွားသည်။ မတွေ့တာကြာပြီကိုး။ ထို့ကြောင့်ပင်

“ကဲ ဒါဖြင့်လည်းသွားကြရအောင်ဗျာ”

ပြောမယ့်သာပြောတာ ကိုယ်လည်းတစ်ခါတလေတော့ မိုက်ကလေး ဘာလေးနဲ့ခဲချင်သား။

ကျွန်တော်တို့ သောက်နေသည့်ဆိုင်နှင့် ကာရာအိုကေဆိုင်က သိပ်မဝေး။ နှစ်လမ်းကျော်မီးပွင့်တစ်ခုဖြတ်သည်နှင့် ရောက်ပြီ။

ကျွန်တော်တို့ ကာရာအိုကေဆိုင်ရှေ့ရောက်သည်နှင့်...

“ဟယ် ဆရာအကြည်တော်တို့လာတယ်ဟေ့၊ နေရာကောင်း ကောင်းလေး ပြင်ပေးပါဦး”

အမှတ်မထင်ဆိုင်ထဲမှ အော်သံကြားတော့ ကျွန်တော် ခေါင်းနုပန်း ကြီးသွားမိ၏။ ကြည့်လိုက်တော့ ဆတ်ကော့လတ်ကော့ ကောင်မလေးတစ် ယောက်။ ကျွန်တော်တို့ဆီ ပြေးလာသည်ကို မြင်ရ၏။

“ဟိုက်၊ သေပြီ။ ငါ့ကို သိနေတယ်... တောက်... တစ်ခါမှ မကောင်းခဲ့တဲ့ နာမည်လေးတော့ပျက်ပါပြီ”

www.foreverspace.com.mm

ကျွန်တော် ထိုသို့တွေးထင် နေတုန်းမှာပင်
“လာ ဆရာလာလေ၊ စိမ်းကားနေလိုက်တာ မီးတို့ကိုသတိရဖော်
တောင်မရဘူး”

ဟူသော အော်သံနှင့်အတူ ပြေးလာသော ကောင်မလေးနှစ်
ယောက်၊

ကျွန်တော့်ကို ဖုတ်လေသည့်ငပိ ရှိသည်တောင် မထင်ဘဲ
ဖြတ်ကျော်ကာ ကိုကျော်သီဟလက်ကို သွားပြေးဆွဲ၏။

“ဟင်”

အံ့အားသင့်ခြင်းနှင့်အတူ အနီးမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံက
“ဟီး ဟီး ဟီး၊ အစ်ကိုက လုံးချင်း ကိစ္စ၊ ရုပ်ရှင်ကိစ္စတွေနဲ့ မအား
ဘူးလေ၊ ဟီး ဟီး ဟီး ကျန်တဲ့ အပေအတေတွေလိုတော့ ကိုးချောင်းကိုး
ကျင်း ဘယ်လျှောက်သွားနိုင်မလဲ၊ ဟီး ဟီး အခုတောင် လုံးချင်းတစ်အုပ်
လက်စသပ်ပြီး ညီမတို့ကို သတိရလို့ ဟီး ဟီး”

ဟူသော အသံကြီးထွက်လာသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အံ့အား
သင့်သည်ထက်ပို၍ အံ့အားသင့်သွားပြီး မျက်လုံးပြူးကာ

“ဟင် ဒါ ဒါကြီးက အကြည်တော်၊ အကြည်တော်ဆိုတာ ဒါကြီး”

ကျွန်တော့်၏ အလန့်တကြား အမေး။ ဒါကိုကောင်မလေးများက
ကျွန်တော့်ကို မသိနားမလည်နိုင်ရှာသေးသော တောသားသူငယ်လေး
သဖွယ် မျက်စောင်းခဲ့ကြည့်ရင်း

“ဟွန်း ကိုယ်နဲ့တွဲနေတဲ့သူကိုတောင် ကိုယ်မသိအောင်တုံးရလား။
မသိရင်မှတ်ထား ဟောဒါ နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာကြီးအကြည်တော်တဲ့”

ဟုဆို၍ ကျော်သီဟရင်ဘတ်ပိန်ကလေးကို တဘုန်းဘုန်း ထုရာ
တခွပ်ခွပ်မြည်သံနှင့် အတူ ဟို လူမှာ တဟီးဟီးနှင့်နေ၏။ နောက် သူကိုယ်
တိုင်က ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်ပြီး ကောင်မလေးလက်ကို
နွားကျောသပ်သလိုသပ်ပြီး

“ဟီးဟီး ဒါ ကိုယ့်ရဲ့တပည့် လေးပါ။ ဟီး ဟီး၊ အိမ်မှာထမင်းချက်

စွယ်စုံလက်ဆောင် ၁၁

နဲ့ အဝတ်လျော်ပဲ ခိုင်းတာဆိုတော့ ကိုယ့်အလုပ်ကိုဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ”

“အေးလေ သူ့ခမ္ဘာဆရာတစ်ဆူ၊ ပါရဂူကြီးနားနေပြီး လူပြိန်းလူအ၊ လူအန္တလေးဖြစ်နေရတာတယ်. . .”

ဪ. . . ငါဟာ၊ ဒီပွပ္ပမည်းမည်းဗိုက်ရွဲရွဲနဲ့ အကြည်တော်ဆိုတဲ့ဆရာ နားနေလျက် မသိနိုးနားခဲ့ရပါကလား။ ငါဟာ လူပြိန်း၊ လူအ၊ လူအန္တ ကလေးပါကလား။ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ အကြည်တော်ဆိုတာ၊ ဟိုမှာနှုတ်ခမ်းမွေးစစ၊ မည်းမည်းပွပ္ပ၊ ရွှရွကြီးပါလားဟု ရေရွတ်ရင်း သူ့ကိုကြည့်လိုက်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ကြည့်လိုက်နှင့် ဇေဝဇေဝ နေမိတော့၏။

ကောင်မလေးက အကြည်တော်တစ်ဖြစ်လဲ ကိုကျော်သီဟလက်

နီကိုရဲပါ ရောက်နေတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်ဝမ်းသာသွားရ၏။

ကိုရဲဝင်း(နီကိုရဲ)ရောက်နေပြီဆို အခုကိစ္စက ပြေရှင်းလို့ရပြီ။

ထို့ကြောင့်

ကိုဆွဲ ပြီး. . .

‘လာ ကြည်ကြည်’

အောင်မာ ခေါ်ပုံကိုက ကြည့်ပါလား၊ ကြည်ကြည်တဲ့။

‘ကြည်ကြည်၊ အထဲမှာ ကိုနီကိုရဲတို့လည်း ရောက်နေတယ်’

နီကိုရဲပါ ရောက်နေတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်ဝမ်းသာသွားရ၏။

ကိုရဲဝင်း(နီကိုရဲ)ရောက်နေပြီဆို အခုကိစ္စက ပြေရှင်းလို့ရပြီ။ထို့ကြောင့်

‘ဘယ် . . . ဘယ်မှာလဲ နီကိုရဲ’

ဆိုတော့ ကောင်မလေးက အထဲကိုလက်ညှိုးထိုးပြရင်း

‘ဟိုအထဲမှာလေ မတွေ့ဘူးလား. . . ဟွန့်မပြောလိုက်ချင်ဘူး။

ဘာမှလည်းမသိဘဲနဲ့ များ’

ကောင်မလေး၏မကျေမနပ်ရေရွတ်သံ။ အခန်းကမှောင်နေ၍

ဘာမှသဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရ။ အသေအချာကြည့်မှ။

“ဟင်”

မြင်ရပြီ။ အမှောင်ထဲမှာ အသားအရောင် မှောင်တောင်ပေါင်
တောင်နှင့်ပွဲ ရုတ်တရက်မမြင်ရ။

“ဟော”

ဝင်းလက်နေသောသွားဖြူဖြူတစ်စုံနှင့် ဘေးနားမှကြီးမားသော
မျက်လုံးကွင်းကြီးနှစ်ကွင်း။

“ဟာ ကိုလွမ်းဝေနိုင်နဲ့ ကို မျိုးကိုမျိုး”

ကျွန်တော်မြင်ရတာက နီကိုရဲမဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော်၏စာနယ်ဇင်း
ရောင်းရင်းများ ဖြစ်ကြသော လွမ်းဝေနိုင် နှင့်မျိုးကိုမျိုး။ ကျွန်တော်လည်း
ဇေဝဇဝါ ဖြစ်သွားပြီး

“ဟင် ဘယ်မှာလဲ နီကိုရဲ”

ဟူသောအမေးကို ကောင်မလေးက မျက်နှာကို စူပုပ်ပြီး ကိုလွမ်း
ဝေနိုင်ကို လက်ညှိုးထိုးကာ

“အဲဒီမှာ မမြင်ဘူးလား၊ အဲ ဒါဆရာနီကိုရဲ မဟုတ်လို့ ရှင့်ဘကြီး
လား။ သူ့ဘေးနားက မိုက်ခွက်ကြီးကိုင်ထားတဲ့ ခိုဝေဝေမျက်လုံးပိုင်ရှင်က
ဆရာမျိုးကိုမျိုး၊ မသိရင် မှတ်ထား။ နောက်တစ်ခါ မေးရင်အကောင်း
ဖြေတော့မှာမဟုတ်ဘူး.. ဒါပဲ”

ဆိုလိုက်သော်၊ ကျွန်တော့် မျက်လုံးမှာ ထားစရာနေရာမရှိလောက်
အောင် ပြူးကျယ်သွားရ၏။ ကျော်သီဟက အကြည်တော်၊ လွမ်းဝေနိုင်က
နီကိုရဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ၊ ဒါဆိုငါကရောဘယ်သူလဲ၊ စသည့်အတွေး
များ ပလုံစီထနေ၏။ အတန်ကြာမှ သတိရကာ

“ဒါနဲ့နေစမ်းပါဦး၊ မဂ္ဂဇင်း ဂျာနယ်များမှာ၊ အကြည်တော်တို့ နီ
ကိုရဲတို့ ဓာတ်ပုံက ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ပိန်ပိန်လေးတွေပါ”

ဆိုတာကို ကောင်မလေးက စိတ်မရှည်နိုင်စွာဖြင့်

“ရှင်ဘာသိလို့လဲ၊ သူတို့က ဓာတ်ပုံရိုက်ရင် လေလျှော့ရိုက်တာ
ရှင်”

စွယ်စုံလက်ဆောင် 13

“ဟင် လူကဘောလုံးလိုလေလျော့လို့ရတယ်”

ကျွန်တော့်ရဲ့ အံ့ဩတကြီးအမေးကို ကောင်မလေးက

“ရှင်တို့လိုသာမန်လူတွေက ဘယ်ရမှာလဲ။ ဆရာတို့လိုပညာရှင်ဂုရုတွေကတော့ လေလျော့လို့ရတယ်”

“ဘယ်လိုလျော့လဲ”

“သူတို့ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့တစ်နေရာမှာ လေလျော့လို့ရတဲ့ဘားကျွတ်ကလေး တစ်ခုပါတယ်”

“ဟုတ်ရဲ့လားကွယ်”

ဪ မကြည့်ရဲလို့သာ မုန့်လုပ်ဆောင်းဖတ်လောက်လေးမြင်တာ။

ကြည့်များ ကြည့်ရဲရင်၊

“သမီးတို့ကိုတောင်ပြသေး... ဘားကျွတ်လေးက မုန့်လုပ်ဆောင်းဖတ်လောက်လေး သေးသေးလေး... ဟီဟီ... သမီးကတော့ မကြည့်ရဲလို့ ခဏပဲကြည့်လိုက်တယ်... ဟီဟီ... ဟီ ဟီ ခစ်”

ဪ မကြည့်ရဲလို့သာ မုန့်လုပ်ဆောင်းဖတ်လောက်လေး မြင်တာ။ ကြည့်များ ကြည့်ရဲရင်၊ အင်းလေ ဘားကျွတ်က ဘားကျွတ်နေရာပဲထားပါ။ ကြည့်ဦး၊ အကြည်တော်နဲ့ ကိုနီကိုရဲကို မုန့်လုပ်ဆောင်းဖတ်လောက်လေးဆိုပြီး နာမည်ဖျက်ထားတာ။ (အမှန်တော့ လမ်းလက်သီးကြီးတွေ)

“လာ ညီလေးအကြည်တော်။ ဒီနားထိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီးနီကိုရဲ”

အောင်မာ သူတို့နှစ်ယောက်က ဘယ်ကတည်းက လုပ်စားလာတယ်မသိ၊ အတိုင်အဖောက်ညီနေလိုက်ကြတာ။ မျိုးကိုမျိုးကတော့ မိုက်နက်ကြီး ကိုင်ပြီး အင်ရဲ့ မျှော်လင့်ခြင်းကွင်းပြင်ကို ဟဲနေတယ်။

“ဒီကွင်းပြင်ကြီးကို . . . တို့ဖြတ်ဖူးတယ် . . . ဒီ မြက်ပင်စိမ်းတွေ
ခြောက်သွေ့ကာ . . . ညိုမွဲနေ . . . ဒီကောင်းကင်ကြီးလည်း . . . ဟိုး . . .
အရင်လို မလှတော့ဘူး”

သူ့ကိုဘေးက ငေးကြည့်နေသော ကောင်မလေးက သီချင်းကိုစိတ်
ပါလက်ပါ ဟဲနေသောမျိုးကိုမျိုးကို ကြည့်ပြီး

“ကိုမျိုးကိုမျိုးရဲ့ မျက်လုံးကပြူးပြူးလေးနော် ဖားလေးကြာပစ်
နေတာ ကျနေတာပဲ”

ဆိုတာကို မျိုးကိုမျိုးက သီချင်းဆက်မဆိုဘဲ

“မဟုတ်ဘူး ညီမလေးရဲ့။ အစ်ကိုက နေ့ဘက်ဆို မျက်လုံးမှေးမှေး
လေး၊ ညဘက်ကျမှ မဟားဒရား အကြီးအကျယ်ပြူးလာတာ။ သီချင်းဆို
ရင်လည်းဒီလိုပဲ။ မုဒ်ဝင်လေ ပြူးလေ၊ မုဒ် ဝင်လေပြူးလေပဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

“ဟင် သူများတွေက သီချင်းကို နှလုံးသားနဲ့ ဆိုတာဆို။ ဘာလို့
မျက်လုံးက ပြူးပြူးလာရတာလဲ”

မျိုးကိုမျိုးက သူ့နှစ်လုံးပြူးကို လက်ညှိုးပြန်ညွှန်ပြရင်း

“သူများတွေတော့ မသိဘူး။ အစ်ကိုကတော့ ဟောဒီနှစ်လုံးနဲ့ကို
ဆိုတာ။ မုဒ်ကိုသူများတွေလို၊ နှလုံးသားထဲမသွင်းဘဲ”

“ဒီနှစ်လုံးထဲသွင်းတာ။ ဒါကြောင့် သီချင်းဆိုကောင်းပြီး ညီမလေး
တို့ကို တွေ့ပြီဆို၊ ဟောဒီနှစ်လုံးက ပြူး ပြူးပြူးလာတာ။ ဒါတောင် ညီမလေး
တို့က အစ်ကိုမုဒ်ဝင်တုန်း တစ်ပြူးပဲမြင်လို့ အဟိ။ အစ်ကိုမှာက နှစ်လုံးပြူး
နှစ်ပြူးရှိတယ် ညီမလေးရဲ့ တစ်ပြူးက ဟောဒီအထဲမှာဝှက်ထားတယ်”

ကျွန်တော် အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လားလား . .
. . ရင်ဘတ်ကိုပုတ်ပြနေတာကလား။ တော်သေးရဲ့။

ဪ သူပြောလိုက်မှ လူတစ်ယောက်မှာ ဘယ်နှပြူးရှိလဲဆို
သည့် အတွေးများဝင်လာရ၏။

ဟိုဘက်ကြည့်လိုက်တော့လည်း အကြည်တော်တစ်ဖြစ်လဲ
ကျော်သီဟနှင့် နီကိုရဲ တစ်ဖြစ်လဲ လွမ်းဝေနိုင်တို့ ကောင်မလေးတွေနဲ့

စွယ်စုံလင်ဆောင် 15

စကားကောင်းနေကြပြီ။

ကိုလွမ်းဝေနိုင်က သူ့နားက ကောင်မလေးကို ပုခုံးချင်း အပ်၊
ခေါင်းချင်းလေးဆိုင်ပြီး သူ့ရဲ့ရုပ်ဆွယ်ပေါ်ဆာမူရိုင်းကြီးတဝဲဝဲနဲ့

“ဒီလို ညလေးရဲ့”

သူ့ခမျာ ညီမလေးတောင် ပီအောင် မပြောနိုင်တော့။

“ညလေးရဲ့ အစ်ကိုက ခပ်ကျဲကျဲပဲလေ”

ကောင်မလေးက သူ့ခေါင်းကိုကြည့်ပြီး

“ဆံပင်လားဟင်”

ကိုလွမ်းဝေနိုင် ခေါင်းခါပြီး

ညီမလေးတော့ သိမလားပဲ။

အခုတလော ဘာလဲအစ်ကို အတော် တက်လာတယ်နော်

“ဆံပင်က ဆေးဆိုးထားတာပါ။ အစ်ကို ခပ်ကျဲကျဲပဲ ဆိုတာ
ဟိုလေ လုံးချင်းဝတ္ထုကို ပြောတာ”

“အင်း ဟုတ်တယ်နော်၊ အခု တလော၊ဆရာနီကိုရဲ့ ဝတ္ထုတွေသိပ်
မတွေ့တော့သလိုပဲ”

“ဘယ်တွေ့တော့မှာလဲ၊ အစ်ကိုက အခုအားကစားဘက်လှည့်
နေတာလေ”

“ဪ”

ဘာမှအားကစားဘက်လှည့်တာမဟုတ်။ လျှပ်တစ်ပြက်ဂျာနယ်
မှာ အားကစားအယ်ဒီတာ လုပ်နေတာပဲ။ ဒါကို သူကပင်ဆက်၍

“အဲ အားကစားနဲ့ ပတ်သက်ရင် ကိုယ်ကအကုန်နဲ့စပ်တယ်။
ဥပမာကွာ စပိန်မှာဆို ရိုမန်ကက်သလိတ်နဲ့၊ ခီယဲကက်သလိတ် ဆိုပြီး

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

နှစ်သင်းကနာမည်ကြီးတယ်”

“အာလူးကက်သလိတ်ပါ ထည့်လိုက်ပါ အစ်ကိုရာ”

ကျွန်တော်အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ဝင်ပြော၏။ ဒါကို ကိုလွမ်းက မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး

“စကားကောင်း ပြောနေတုန်း မနောက်နဲ့ကိုကိုကြီး၊ ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး”

ဟူ၍ ကျွန်တော့်ကို လှည့်ဟောက်ပြီးမှ ကောင်မလေးဘက်ပြန် လှည့်သွားပြီး

“ညီမလေးတော့ သိမလားပဲ။ အခုတလော ဘာလားစီယာ အတော် တက်လာတယ်နော်”

“ရှင်”

သူ့စကားကြောင့် ကောင်မလေးက သူ့ပခုံးနှစ်ဖက် သူပြန်ဖက်ပြီး ကိုလွမ်းကို ကြောင်ပြီးကြည့်နေ၏။ ဒါကို ကိုလွမ်းက ဆေးဆိုးထားသော သူ့ခေါင်းက ရှစ်ဆယ်ပေါ်ဆာမူရိုင်းကြီးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ပြန်ကုပ်ပြီး

“ဟိုလေ စပိန်က ဘာလားစီယာလေ တက်လာတယ်လို့”

သူ ပြောချင်တာက ဗလင်စီယာဘောလုံးအသင်း။ ဒါကို အသံ ထွက် မှားပြောနေတော့ ကောင်မလေးကကြောင်ငေးနေသည်။ ဒါကို ကျွန်တော်က ကြားဖြတ်၍

“ဘာလားစီယာက တက်မှာပေါ့ အစ်ကိုရာ။ အစ်ကိုကြောက်လို့ တွန့်နေရတာကိုး”

ကျွန်တော့်စကားကို ကိုလွမ်းက မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့ လှမ်းကြည့်ပြန်ပြီး

“ဟေ့လူ ကိုကိုကြီး၊ ကျုပ်ပြောထားပြီးသားနော်၊ ကျုပ်စကား ပြောတုန်း ဝင်မနောက်နဲ့လို့ ဆက်ပြောရင်ခင်ဗျားလည်း ကျုပ်အကြောင်း သိတယ် နော်၊ စနေသား နေတက်ရေတက်ဖွား၊ စိတ်ကြီးတာတော့ ပြောမနေ နဲ့ စိတ်တိုရင်တစ်ခုလုပ်လိုက်ရမှ . . . သူများမလုပ်ရရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်လုပ်တဲ့ကောင် . . . အမြဲဆေးလွန်ထည့်နေရတာသာကြည့် . . .”

စွယ်စုံလက်ဆောင် ၁၇

ကိုလွမ်းက စိတ်ကြီးစွာဖြင့် စားပွဲကိုလက်ဖြင့်ပုတ်၍ ပြောသည်။

ဒါကို သူ့နားက ကောင်မလေးက

“ကလေးကချေ အပေအတေတွေရဲ့စကားကို ဂရုမစိုက်ပါနဲ့ ကိုကိုရဲ့ရယ်၊ ညီမလေးတို့ ဗဟုသုတရအောင် ဆက်ပြောပါဦး။ စိတ်ဝင်စားလို့ပါ”

ကောင်မလေးရဲ့ စကားကြောင့်ကိုလွမ်းမျက်နှာ ချက်ခြင်းပြင်ပျော့လိုက်ပြီး

“နောက်၊ ရှိသေးတယ် ညီမလေးရဲ့၊ ကမ္ဘာမှာ ရုပ်ချောလှချည်ရဲ့ ဆိုပြီး နာမည်ကြီးနေတဲ့ ဘောလုံးသမားက မြန်မာပြည်သားကွယ်”

“ဟင်ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူများလဲ ”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်ပင် စိတ်ဝင်စားသွား၏။ ကမ္ဘာကျော် ဘောလုံးသမားထဲမှာ မြန်မာပြည်သား တစ်ယောက်ပါတယ်ဆိုတာ တစ်ခါမှ မကြားဖူး၍ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်မှပင်စ၍

“ဘယ်သူများလဲ အစ်ကို”

ကျွန်တော့်အမေးကို ကိုလွမ်းက အသိမကြွယ်သေးသော သူငယ်ကလေးကို ကြည့်သလိုကြည့်ပြီး မိန့်မိန့် ကြီးပြုံးကာ

“အဲဒါပဲ... ဗဟုသုတဆိုတာအဲဒါပဲ... ကဲ... မသိရင် လိုက်မှတ်ထား ကမ္ဘာကျော် ရိုးယဲကက်သလစ်အသင်းမှာ”

ရိုးယဲမက်ဒရစ်ဟု ကိုယ့်စိတ် ထဲမှာသာ မှတ်ထားလိုက်ရ၏။ ဒါကို သူ့မှပင်ဆက်၍

“ကမ္ဘာကျော် ရိုးယဲကက်သလစ်အသင်းမှာ ကျွန်တော်တို့မြန်မာပြည်ရဲ့... ကချင်ပြည်နယ်ဖားကန့် ဒေသက လူငယ်တစ်ယောက် ကမ္ဘာကျော်နေတာတောင် ခင်ဗျားတို့မသိခဲ့ဘဲကိုး”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်ပို၍ ခေါင်းရှုပ်သွားရ၏။ ကချင်ပြည်နယ်... ဖားကန့်ဒေသက... ဘောလုံးသမား။

ဘယ်သူလဲ။ ကျွန်တော်သိတာ မြန်မာဘောလုံးသမားထဲက စိုးမြတ်မင်းတို့ အောင်အောင်ဦးတို့လောက်သာသိတာ။ ထို့ကြောင့်သိချင်

စိတ်ဖြင့်

“ဖားကန့်ဒေသက . . . ဘယ်သူများလဲအစ်ကို”

ကျွန်တော့်စကားကို ကိုလွမ်းမှ မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးပြီး တစ်လုံးတည်း ပြောချလိုက်သည်။

“ဒေးဗစ်ဖားကန့်”

“ဗျာ”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်ပါးစပ်ကြီးဟပြီး ကြောင်နေမိသည်။ ဒါကိုသူ့မှပင် ဆက်၍

ဟုအော်၍ လုံးလုံးလုံးနှင့် လိုက်ချသွားလေ၏။
ဪ... စာသမားပေသမားများ အင်အင်းပါတာတောင်
စာသံပေသံ ကလေးနဲ့ပါလား

“နာမည်ရင်းက ဒေးဗစ်၊ သူကဖားကန့်မှာမွေးလို့ သူ့မွေးရပ်ဇာတိ ကို နာမည်ထဲထည့်ထားတာ၊ဒေးဗစ်(ဖားကန့်)”

“ဪ”

ဪ... အားကစားအယ်ဒီတာကြီး၊ ဟင် ဘောလုံး အကြောင်း တည်းဖြတ်နေတဲ့လူကြီး၊ ဘောလုံးပွဲသွားပါဆို အရက်ဆိုင်ချည်းရောက် ရောက်နေတယ်ထင်ပါ။

ထိုအချိန်မှာပင် ကိုကျော်သီဟက တစ်စခန်းထကာ လက်သီး လက်မောင်းတန်း၍

“ကိုယ့်ထီး၊ ကိုယ့်နန်း၊ ကိုယ့်ကျဌ်းနဲ့ ငါအကြည်တော်ပါတော်မူ မယ်”

သူ ကျယ်လောင်လှတဲ့ အော်သံကြောင့် ကျွန်တော်လည်းလန့်ပြီး

စွယ်စုံလက်ဆောင် ၁၉

ဘေးဘီကြည့်ကာ

“ဟင် ဟယ် ဘယ်သူကများလာဖမ်းလို့ သွားမှာလဲ အစ်ကို”
ကျွန်တော့်အမေးကို ကျော်သီဟက စိတ်ပျက်သွားသလို
မျက်မှောင်ကြီး ကြုတ်ပြီး

“ဟာ . . ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ။ ဘာကိစ္စနဲ့ ဘယ်သူလာ
ဖမ်းရမှာလဲ ခင်ဗျားကလဲ”

“ဟင် . . . ခုနကပဲ . . အစ်ကို ပြောတယ်လေ၊ ငါအကြည်တော်၊
ပါတော်မူမယ်ဆို”

ဆိုတော့ ကျော်သီဟက စိတ်ပျက်သလို ခေါင်းကိုရမ်းရင်း

“ပါတော်မူမယ်ဆိုတာ၊ အင် အင်းပါသွားမှာ ပြောတာဗျ။ ခင်ဗျား
ကလည်း နာမည်က အကြည်တော်ဆိုတဲ့အတိုင်း ထီးသံနန်းသံပါအောင်
ပြောရတာ . . . ကဲ . . . လိုက်သွားဦးမယ်”

ဟုဆို၍ အိမ်သာဘက်ထထွက်သွား၏။ သူ့နောက်က ကောင်မ
လေးက

“ကြည်ကြည် . . ကြည်ကြည် . . ပါတော်မူခန်းက အနောက်
ဘက်ဆောင်မှာ”

ဟုအော်၍ လုံးလုံးလုံးလုံးနှင့် လိုက်ချသွားလေ၏။ ဪ . .
စာသမားပေသမားများ အင်အင်း ပါတာတောင် စာသံပေသံ ကလေးနဲ့
ပါလား။

သူ ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပင် ကျွန်တော်တို့ အခန်းထဲ
လူတစ်ယောက် ပြေးဝင်လာတာတွေ့ရ၏။ ကြည့်လိုက်တော့ စာနယ်ဇင်း
လောကမှာ စတိုင်သစ် အောင်စိုးသူဟု လူသိများသောပထမ၊ မူလအစ
ဂီတဂျာနယ်မှ အယ်ဒီတာ ကိုအောင်စိုးသူ။

“ကျော်သီဟရော၊ ကျော်သီဟ၊ ကျော်သီဟ”

သူက အရပ်အနည်းငယ် ပု၊ အဲ အရပ်အနည်းငယ်သာ မြေပြင်
ပေါ်မှထွက်၍ လူကြီးလွယ်အိတ်လွယ်လျှင် မြေပြင်နှင့် မလွတ်သောကြောင့်

ကလေးလွယ်အိတ်ကို လွယ်ထားရရှာသော ကိုအောင်စိုးသူက အမော
တကောမေး၏။ ဒါကို ကျွန်တော်က ဖြေမည်ကြံတုန်းမှာပင် ဘေးနားက
မျိုးကိုမျိုးမှဝင်၍

‘ဒီကိုမလာဘူး အစ်ကို၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ၊ ဘာများ ဖြစ်လို့လဲ’

မျိုးကိုမျိုးအမေးကို အောင်စိုးသူမှ

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွ၊ ငါ့ဘာသာငါ နေည့်ခံပွဲတစ်ခုမှာ စားရင်း
သောက်ရင်း သွားကြားညပ်လို့ အံသွားကို လက်ကလေးနဲ့ကလော်နေတာကို
ဓာတ်ပုံရအောင်ရိုက်ပြီး သူ့မဂ္ဂဇင်းထဲ မှာ ‘စာနယ်ဇင်းလုပ်နေတာ အံတိုနေပြီ
ဆိုတဲ့ အောင်စိုးသူ’ ဆိုပြီးထည့်လိုက်တယ်ကွ... တောက်... ဒီကောင်
တွေ့များ တွေ့လို့ကတော့ကွာ... ဟင်း... ဒေါ်ဖြူသို့အိမ်သွားပြီး အမှုန့်ကို
ကြိတ်ပစ်ဦးမယ်’

သွားကြားညပ်လို့ အံသွားကို လက်ကလေးနဲ့ကလော်နေတာကို

ဓာတ်ပုံရအောင်ရိုက်ပြီး သူ့မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ

‘စာနယ်ဇင်းလုပ်နေတာ အံတိုနေပြီဆိုတဲ့ အောင်စိုးသူ’ ဆိုပြီး

ဆိုပြီး ဆောင်ကြီး အောင်ကြီးနှင့် ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

ကိုအောင်စိုးသူ ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပင် အနောက်
ဆောင်ဝင်သွားသော အကြည်တော်အတု၊ တံခါးရွက်ကလေးကိုင်ပြီး
ပြုံးပြီးပြီးနှင့် ပြန်ထွက်လာသည်။

“ကိုအောင်စိုးသူ ပြန်ထွက်သွားပြီးလား ဟီး ဟီး”

ကျွန်တော်ကပဲ

“ပြန်သွားပြီ၊ ကျော်သီဟတွေ့ရင် အမှုန့်ကြိတ်ချင်တယ်ဆိုပြီး ပြော
သွားတာပဲ”

ဆိုတာကို အကြည်တော် တဖြစ်လဲ ကျော်သီဟကခပ်တည်တည်

စွယ်စုံလက်ဆောင် ၂၁

နှင့်

“ဒါ ကျော်သီဟ ကိစ္စပါ။ အကြည်တော်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ လာ ညီမလေး ကိုကို အနားလာထိုင်”

ဆိုပြီးခုနက သူ့ကိုအနောက်နန်းဆောင်လိုက်ပြသော ကောင်မလေးကို သူကပ်လျက်မှာ နေရာပေးလိုက်သည်။

“ကြည်ကြည် အခုဘာတွေရေးနေလဲဟင်”

“ရှုပ်တယ်ညီမရဲ့ ရုပ်ရှင်တွေရော၊ ဝတ္ထုတွေရောပေါ့။ လုံးချင်း ဝတ္ထုက အခုရေးနေတာ လှအိုးကွဲတဲ့”

ကျွန်တော်သူ့ကို အံ့အားသင့်စွာငေးကြည့်နေမိသည်။ ဪ ကိုယ့်မှာတော့ သူတို့တွေအိမ်လာပြီး၊ အင်တာဗျူးတွေလုပ် သိချင်တာတွေမေးတာ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ဂျာနယ်တွေထဲထည့်ဖို့ မှတ်နေတာ။ အခုတော့ ဒီကညီမလေးများ၊ မောင်းမတော်များကို ရှင်းပြဖို့ဟာကိုး။

“ဝတ္ထုနာမည်လေးက လှလိုက်တာ။ လှအိုးကွဲတဲ့။ ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်းလေး ပြောပြပါဦး”

“ဒီလို ညီမလေးရဲ့ ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်းက ကိုယ်ငယ်စဉ်ချောတုန်း လှတုန်းက ကိုယ့်ကို ကြိုက်ခဲ့တဲ့”

အင်တာဗျူးလုပ်တယ်ထင်ပြီး ကျွန်တော်ပြောခဲ့သမျှတစ်လုံး မကျန် သူ့ရဲ့မောင်းမတော်ကို အသေအချာ ရှင်းပြနေသည်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ရှင်းပြ လျှင်တောင် ဤမျှ စုံမည်မထင်။ စိတ်ပျက် လက်ပျက်နှင့် ကိုလွမ်းတို့ ဘက် လှည့်ကြည့်တော့၊ အမှောင်ထဲမှာကလည်းဖြစ်၊ သူ့အသားကနဂိုမှောင် ဆိုတော့ ‘ကကျွပ်၊ ကကျွပ်’ အသံသာ ကြားနေရသည်။ ဘာလုပ်နေသည် မသိ။

အသေအချာ ကြည့်မှ။

ဪ မိုက်ကြီးတပ်နေတာကိုး၊ ဒါကြောင့်ရှော့(ခံ)ဖြစ်ပြီး ‘ကကျွပ်၊ ကကျွပ်’ မြည်နေတာ။ ကိုမျိုးကိုမျိုး ကြည့်တော့လည်း၊ ကောင်မလေးကို စူးရဲတဲ့ မျက်လုံးအစုံနှင့် ကြည့်ပြီး၊ နှစ်လုံးပြုံးကြီး ကိုင်ထားတယ်။ (မိုက်

ကရိုဗန်းနှစ်လုံးကိုပြုပြီးကိုင်ထားတာပြောတာနော်။ စုံတွဲသီချင်းဆိုဖို့တဲ့) ဆိုမယ့်ဆိုတော့လည်း ထူးအိမ်သင်နဲ့မဒီဆိုထားတဲ့ ဖေဖေါ်ဝါရီ တိမ်စိုင်းတွေလို မြောလွင့်ရင်း . . . ဆိုပြီး အကျယ်ကြီးကိုနှိပ်ထည့်တာ . . . တစ် ဝိုင်းလုံးကိုသွက်သွက်ခါသွားပါရောလား။ ဟိုကာလာအိုကေမဒီက လည်းဗျာ ငါးစိမ်းတန်းမှာ အလေးပျောက်လို့ တွေ့တဲ့လူလျှောက်ငေါက်နေတဲ့ ငါးသည်ကျနေတာပဲ . . .

ကျွန်တော်လည်း အာရုံပြောင်းရပြီးရောသဘောနှင့် . . .

“အစ်ကိုမိန်းမရော . . . အစ်ကိုအပေါ် အရင်ကလို ဆိုးသေးလား”

“ဒီမှာ ကိုကိုကြီးရ . . . ခင်ဗျားတို့ကျုပ်ကိုမိန်းမကြောက်တယ် မိန်းမကြောက်တယ်နဲ့ . . . စွပ်ပြောနေကြတာ . . . တကယ်မိန်းမကြောက်တဲ့ နေရာမှာ မျိုးကိုမျိုးကို ကျုပ်ဖင်ဖျားတောင်မမီဘူး . . .”

အကြည်တော်တဖြစ်လဲ ကျော်သီဟက ကျွန်တော့်ကိုကပ်ပြော သည်။

မျိုးကိုမျိုးကတော့သတိမထားမိ။ သူ့ရဲ့ဖေးဖရိတ် အဆိုတော် အင်ရဲ့ ‘အကြည့်’ ဆိုတဲ့သီချင်းကို စိတ်ရိုလက်ရိုအော်ဆိုနေ၏။

“နာကျင်အောင်စူး နဂါးရိုင်းလို . . . မင်းမျက်ဝန်းများကို ရင်ဆိုင်ရင်း . . . ပူလောင်နေပြီ မုန်းတီးခက်ထန်လွန်းတဲ့ . . . အကြည့် . . .”

အောင်မာ ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာမို့လားမသိ၊ သရုပ်ဆောင်ပါ ပါ သဗျ။ အကြည့်ဆိုတဲ့နေရာမှာ သူ့ကောင်မလေးဘက်လှည့်ပြီး နွားမျက် စောင်းကြီးနဲ့ ဆတ်ခနဲလှည့်လို့ ကြည့်သဗျ။

သူ့ခမာ ကြာကြည့်လှည့်ကြည့်တာပဲဖြစ်မှာပါ။ ဒါပေမယ့်ဗျာနဂို ပြုပြီးသား မျက်လုံးကြီးကို ပိုပြုပြီးကြည့်တာဆိုတော့ . . . ။ ကောင်မလေး ခမာ ကြက်သီးထပြီး ရှူရှူပါထွက်မတတ်ပဲ။

ကျွန်တော်စဉ်းစားကြည့်တယ်၊ သူတို့သုံးယောက်အင်္ကျီတွေချွတ်၊ ခါးတောင်းတွေကျိုက်ခိုင်း၊ သန်လျက်ကိုယ်စီကိုင်ပြီးရင် ဘုရားရှေ့ သွားချ

စွယ်စုံလက်ဆောင် ၂၃

လားရင်တောင် ရှေးဟောင်းဘီလူးရုပ်ကြီးတွေ အင်တေတွေကွာနေတယ်
မှတ်ပြီး ဘယ်သူမှ ကြည်ညိုမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ . . . ။

ထားပါတော့ . . . ။

ဒီမှာကိုကျော်သီဟကဆက်ပြီး

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုကြီးရ . . . အခုမိန်းမအကြောက်ဆုံးစာနယ်
ငင်းသမားခါးပတ်ကို ကျုပ် . . . မျိုးကိုမျိုးကို လွဲပေးလိုက်ပြီ . . . ”

သူ့စကားကို ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားသွားပြီး . . .

“ဟုတ်လို့လားအစ်ကိုရ . . . မျိုးကိုမျိုးက မိန်းမတကယ်ကြောက်
ရလို့လား . . . ”

သူစီးတဲ့ကားလည်း သူ့အိမ်ရှေ့က
ပြန် အဖြတ်...အဲဒီမှာ...သူမိန်းမက'အေ'ခနဲ
လေချဉ်တက်လိုက်တာ...

ဆိုတော့ ကျော်သီဟက . . .

“ကြောက်ရပ်ကတော့ ပြောမနေနဲ့ ကိုကိုကြီးရာ . . . တစ်နေ့
မျိုးကိုမျိုးအလုပ်သွားဖို့ ကားထွက်စီးတာ . . . ဖြစ်ချင်တော့သူစီးတဲ့ကားက
သူ့အိမ်ရှေ့ပြန်ဖြတ်ရတဲ့ကား . . . သူစီးတဲ့ကားလည်း သူ့အိမ်ရှေ့ကပြန်
အဖြတ် . . . အဲဒီမှာ . . . သူမိန်းမက'အေ'ခနဲလေချဉ်တက်လိုက်တာ . . .
ကားပေါ်မှကမန်းကတန်းပြန်ခုန်ချ . . . အိမ်ပေါ်အမောတကော ပြေးတက်
သွားပြီး . . . ”

“ဖြူလေး . . . ဖြူလေး . . . မောင့်ကိုခေါ်လိုက်တာလားဟင် . . .
ဖြူလေးမောင့်ကိုခေါ်လိုက်တာလားဟင် . . . ”

ဆိုပြီးပြန်မေးတာဗျ . . . ။

ဪ . . . ဒီလောက်လေးများပြောတတ်သေးတယ်။ သူ့ကျတော့

ကြည့်ဦး . . . ။

တစ်ခါက ကျွန်တော်ရယ်၊ ကိုအောင်သူ့ပိုင်း (ကျိုက်မရော)ရယ်၊
ဇာမဏီ ဂျာနယ်က အောင်အောင်(မင်းမဟာမိုး)ရယ်၊ ဒီဇိုင်း လူဇော်သစ်
ရယ်၊မီးရထားရုံပိုင် ကိုဝင်းသိန်းရယ် ကျိုက်ထီးရိုး ဘုရားဖူးသွားကြတာ။

သွားရမှာကမနက်အစောကြီး၊ ရထားကမနက် (၆)နာရီထွက်မှာ . . . ။

ရထားတောင်မထွက်သေးဘူး ပုလင်းရင်ဝယ်ပိုက်ပြီး . . .

“ကိုကိုကြီး . . . ဆွဲလိုက်ကြရအောင်”

သူ့စကားကိုကျွန်တော်မရှင်းဘူး . . . ဒါကြောင့် . . .

“ဘာဆွဲမှာလဲအစ်ကို”

ဆိုတော့ . . . ကိုကျော်သီဟက . . . အောင်မာ စိတ်တောင်ဆိုး

သွားသေး . . . ။

“ခင်ဗျားကလည်း . . . အရက်သောက်ဖို့ ပြောတာပေါ့”

ကျွန်တော်မျက်လုံးပါပြူးသွားရတယ်၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ မနက်
အစောကြီးအရက်သောက်ဖို့ဆိုတာ လုံးဝမစဉ်းစားမိဘူး . . . ပြီးတော့
ဘုရားသွားကြမှာလေ။ ဒါကြောင့် . . . ကျွန်တော်က . . .

“နေ . . . နေပါဦး . . . အစ်ကိုရာ . . . မနက်က အခုမှလင်း
တုန်း”

ပြောနေတာတောင်နောက်ကျဦးမယ် ပုလင်းဖွင့်သံ “ဖလောက်”
ခနဲကြားရပြီး . . . အဲဒီထဲကဗျာ . . . ပြောမနေနဲ့တော့ . . .

ကျွန်တော် သူ့ကိုကြည့်တယ်။

ကဲ . . . စဉ်းစားကြည့်ပါဦး ဘုရားလာပြီး . . . စိတ်တွေကဘယ်
ရောက်နေလဲ၊ စဉ်းစားသာကြည့်၊ တည်းရတာရိုးရိုးလေးတည်းခိုခန်း၊ ကိုသိန်း
နိုင်ရဲ့တည်းခိုခန်း၊ အစအဆုံးတာဝန်ယူပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ထမင်းစားတာ
က ဘုရားဟိုး . . . ဘက်ခြေရင်း၊ နန်းဦးထမင်းဆိုင်၊ သူ့အကြိုက် . . (အေး
လေ ကြိုက်တော့ . . . ကြိုက်စရာ . . . ထမင်းဟင်းတွေကကောင်းတာကိုး)

ထားတော့ . . . ။

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

စွယ်စုံလက်ဆောင် ၃၅

ဘုရားသွားပါတယ်ဆို ခေါင်းကိုမမော့ဘူး . . . ။ တစွတ်စွတ်။
(ကဲ . . . ငယ်ကျီးငယ်နာပေါ်ပြီ)
ဘုရားကနေ ပြန်ဆင်းလာတော့ဗျာ . . . ။ ကင်ပွန်းစခန်းကနေ
စပြီး အရက်ပုလင်းလှည့်မကြည့်တော့ဘူး။
“တော်ပြီ . . . မသောက်တော့ဘူး . . . မသောက်တော့ဘူး . . . ”
သူ့ဟာသူ စွတ်ငြင်းနေတာ . . . ဘယ်သူမှလည်း တိုက်တာမ
ဟုတ်ဘူး . . ။
“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . ဘာလို့မသောက်တာလဲ”
ဆိုတော့ . . . ။

ပြောနေတာတောင်နောက်ကျဦးမယ်
ပုလင်းဖွင့်သံ “ဖလောက်” ခနဲကြားရပြီး . . .

“မရတော့ဘူးဗျ . . . မိန်းမက အနံ့ရရင် မလွယ်ဘူး . . . ”
တဲ့ . . . ။ ကိုင်း စဉ်းစားသာကြည့် . . . မိန်းမကို မိုင်ခန့်ဆယ်
ကျော်ကနေ ကြိုကြောက်နေတာ . . . ။
အခု သူ့ထက် မျိုးကိုမျိုးက မိန်းမပိုကြောက်သေးတယ်ဆိုတော့။
မျိုးကိုမျိုးက မိုင်ပေါင်းတစ်ရာလေးဆယ်လောက်က ကြိုကြောက်
နေတာလား ။
မျိုးကိုမျိုးနှင့် ကျော်သီဟကို ကြည့်၍ လွမ်းဝေနိုင်က အော်ဟစ်
ရယ်မောကာ . . .
“ဟား ဟား . . အစထဲက ဒီလိုဖြစ်မယ်မှန်းသိရင် ကျုပ်လို
မိန်းမ မယူနဲ့ပေါ့ဗျ ဟား ဟား . . . ”
အောင်မာ . . အိမ်သွားပြီး သူ့ရဲ့အရွယ်ရောက်နေတဲ့ကလေးကို
လက်ဆွဲတောင် ပြလိုက်ချင်သေး . . ။

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

“ဒါ . . ဒါဆို ကိုနီကိုရဲက လူပျိုကြီးလားဟင် . . ”

သူ့နားက ကောင်မလေးရဲ့ အမေး . . ။ ဒါကို လွမ်းဝေနိုင်က သူ့ မျက်နှာထက် အဆမတန်ကြီးနေတဲ့ မျက်မှန်ကြီးကို ပင့်တင်ပြီး . . .

“အစစ်ပေါ့ကွယ် . . ရေ မရောပါဘူး . . ဟဲ ဟဲ ရေမရောတာမှ သောက်တဲ့အရက်ကို ရေမရောမိလို့ အသည်းကြီးပြီး အသားပြာပြာတက် လာတာသာကြည့်တော့ . . ”

သူ့စကားကို ကောင်မလေးက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး . . .

“မဟုတ်သေးဘူးထင်တယ် မီးတို့ကြားဖူးတာက ကိုနီကိုရဲက

ဟဲ ဟဲ ဟဲ နှစ်လေးဆယ်လုံးလုံး ကြုံကြုံခံခဲ့တဲ့
ကိုယ့်ရဲ့နောက်ဆုံးတောင်ကုန်းကို ဘယ်သူမှ ပြုံးပြုံးကြီး
မသိမ်းပိုက်နိုင်သေးပါဘူးကွာ..

အိမ်ထောင်နဲ့တဲ့ . . ”

ဆိုတာကို နီကိုရဲတစ်ဖြစ်လဲ လွမ်းဝေနိုင်က အသားထက် အဆ မတန် ဖြူနေသော သူ့သွားကြီးကိုဖြုတ်ပြီး . .

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ နှစ်လေးဆယ် လုံးလုံးကြုံကြုံခံခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ရဲ့နောက် ဆုံးတောင်ကုန်းကို ဘယ်သူမှ ပြုံးပြုံးကြီး မသိမ်းပိုက်နိုင်သေးပါဘူးကွာ . . . ဟဲ ဟဲ . . . ”

အောင်မာ . . ကြည့်ဦး . . လုပ်ပုံ။ ဒီကဗျာကို မိတ်ဆွေတို့မှတ် မိ ကြသေးရဲ့လား . . ။ သူ့ရဲ့ မင်္ဂလာဆောင် ဖိတ်စာမှာ သူ့ကိုယ်တိုင် ရေး ထားတဲ့ကဗျာကြီး . . ။ ဘာတဲ့ . . .

နှစ်သုံးဆယ်လုံးလုံး ကြုံကြုံခံခဲ့တဲ့
ကိုယ့်ရဲ့ နောက်ဆုံးတောင်ကုန်းကို
သူမ ပြုံးပြုံးကြီး သိမ်းပိုက်သွားပြီ . . ။

စွယ်စုံလက်ဆောင် ၁၇

ဆိုတာလေ . . .

အခုမှအဲဒီကဗျာက ဘယ်သူမှ မသိမ်းပိုက်သေးဘူးဆိုပြီး ကောင်
မလေးကျူကဗျာဖြစ်တော့တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ပြောဖို့ပါးစပ်ယားလာ၍
ဖွင့်ပြောမည် ကြံစဉ်မှာပင် . . .

“ဟား . . ဒီမှာလူစုံနေပါလား”

ဆိုသည့် အသံကြားရ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ရဲကျော်မြင့်ခေါ်
ပဉ္စမဒီရိုင်းနှင့် ရတီမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ သျှီသူအောင် တို့နှစ်ယောက်။
သူတို့ကိုမြင်တော့ ကိုလွမ်းဝေနိုင်က . .

“ဟာ ကိုရဲကျော်မြင့်တို့ ကိုသျှီတို့ပါလား . . ဒီနေ့နောက်ကျတယ်
နော်”

ဆိုတာကို ဟိုနှစ်ယောက် ကလည်း ကောင်မလေးတွေ ဝေကြည့်
လို့ . . နှုတ်ခမ်းကို သပ်ပြီး

“ဒီမှာလေ သျှီသူအောင် ဖောင်ပိတ်နေလို့ ”

ဟုဆိုကာ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းထဲဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဒါကို ကျော်
သီဟက . .

“ကိုသျှီ ဖောင်ပိတ်ပြီးပြီလား . . . ”

ဆိုတော့ သျှီသူအောင်က သူ့ရှေ့က ခွက်ထဲ အရက်တစ်ဝက်
ခန့် လောင်းထည့်ကာ . . .

“ပိတ်ပြီလေဗျာ . . . စာမူတွေလည်းစုံ . . ဒီခိုင်းတွေလည်းရလို့
အစောကြီး ဖောင်ပိတ်လိုက်တာ . . ”

ဒါကို ကျော်သီဟမှဆက်၍

“ဒါဆို ဖောင်တင်တော့ ဘယ်တော့ တင်လဲ ”

သူ့အမေးကို သျှီသူအောင်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး . . .

“မနက်ဖြန် တင်ရမှာလေ ”

သျှီသူအောင် အဖြေစကားကို ကိုကျော်သီဟမှ ပြုံးပြီးပြီးနှင့်

“မစောလွန်းဘူးလားဗျာ”

ဆိုတော့ သျှီသူအောင်က အရက်ကို ဝပ်ခနဲ မော့ချကာ ပြတ်သားသော လေသံဖြင့် . .

“မစောဘူး . . ၊ ကျုပ်က အချိန်ကိုတိကျမှကြိုက်တာ၊ မယုံရင် တခြားလူတွေမေးကြည့် ၊ လစဉ် ဆယ့်ငါးရက်ပိုင်းဆိုရင် သျှီသူအောင်တို့ ဖောင်တင်နေကျ၊ နေထွက်ချိန်သာ မှားရင်မှားမယ်၊ သျှီသူအောင် ဖောင်တင် ချိန် မမှားဘူး . . ”

ကိုသျှီသူအောင်ရဲ့ ပြတ်သားရဲရင့်ပုံကိုကြားပြီး ကျွန်တော်ပင် ခွဲခနဲ ရယ်ရတော့တယ်။ ဒါကို သျှီသူအောင်က ကျွန်တော့်ကို မျက်ထောင့် နီကြီးနှင့် ကြည့်ပြီး . . .

“ ကိုကိုကြီး ခင်ဗျားက ဘာ ခိုးရယ်တာလဲ၊ ကျုပ်ရဲ့အချိန်တိကျပုံ ကို ခင်ဗျားမယုံလို့လား ၊ အခု လက်တွေ့ပြ ရမလား ”

ဆိုတော့ ကျွန်တော် မျက်နှာပိုးကို သတ်ပြီး . . .

“ယုံပါတယ် ကိုသျှီရယ် . . ယုံပါတယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်မိတာက ကိုရဲကျော်မြင့်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်မိတာပါ”
ဆိုပြီးရဲကျော်မြင့်ဘက်လှည့်လိုက်တယ်။

သူ့စကားပင် မဆုံးလိုက်၊ ရဲကျော်မြင့်ထံမှ ထွက်လာသော အသံနက်ကြီးက

“ဟား ဟား ဟား အဲဒီ နေရာမှာတော့ သျှီသူအောင်တို့နဲ့ ကိုယ်တို့ဘဝက ခြားသွားပြီ”

ကိုရဲကျော်မြင့်ခေါ် ပဉ္စမဒီရိုင်းစကား။ ကျွန်တော်က ကြားဖြတ်၍

“ဘာများကွာသွားလို့လဲ အစ်ကို”

ကျွန်တော့်အမေးကို ရဲကျော်မြင့်က

“ဟိုမှာလေ၊ ခုနပြောတာကြည့်ပါလား။ သျှီသူအောင်တို့ တစ်လ တစ်ခါ ဖောင်တင်ရတယ်ဆိုတာလေ”

“အင်း အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲအစ်ကို၊ သူ့ဖာသာတင်ချိန်တန်လို့ တင်တာပဲ”

စွယ်စုံလက်ဆောင် ၁၅

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲဗျ။ ကျုပ်တို့ လုံးချင်းသမားတွေကျတော့ အဲဒီကိစ္စ အေးအေးဆေးဆေးလုပ်လို့ ရတယ်။”

“ဆိုစမ်းပါဦး အစ်ကို ဗဟုသုတပေါ့”

ကျွန်တော့်စကားကို ရဲကျော်မြင့်က ရှေ့ဖန်ခွက်ရေနည်းနည်း စပ်ပြီး

“ဒီလိုဗျ ကိုကိုကြီးရ ကျုပ်တို့ လုံးချင်းသမားတွေကျတော့ အဲဒီကိစ္စ အလျင်လိုလို့ မရဘူး။ ကိုယ်ဘယ်နှဖောင်ရေးမှာလဲ။ ဥပမာ ဆယ့်ခြောက်ဖောင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆယ့်ရှစ်ဖောင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်ရေး။ အေးကိုယ့်စိတ်ကြိုက်ဖြစ်မှ၊ ဖောင်ကို အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ပြင်လို့ရတယ်”

သူက ခုံနဲ့ငြိနေတဲ့ လုံချည်ကို အနည်းငယ်မရင်းပြောသည်။ ဒါကို ကျွန်တော်လည်း သိချင်သွားကာ

“ဒီတော့ ဖောင်ပြင်တော့ ဘယ်အချိန်လဲ”

“လူရှင်းတဲ့အချိန် ပြင်ရတာပေါ့။ လူသံတွေ ကြားနေရင်၊ ပတ်ဝန်းကျင်က အသံတွေကြားနေရင် စာအကျအပေါက်တွေ၊ ဝတ္ထုအသွားအလာအကြောတွေ ပြန်စစ်ရတာ ဖီး(လ်)မလာဘူး။ လူခြေတိတ်နဲ့ ညအချိန်မျိုးတွေမှ လေတအေးအေးနဲ့ ဖောင်ပြင်လို့ အကောင်းဆုံး။ ဒါကြောင့် ရပ်ကွက်ကတောင်ပြောကြတယ်။ ညအချိန်လူခြေတိတ်ပြီ ညနက်ပြီဆို သွားမကြည့်နဲ့ ရဲကျော်မြင့်တို့ ဖောင်ပြင်နေပြီဆိုပြီး”

ဪ လေဥ မဥတာ ကံကောင်း။ ကောင်းလိုက်တဲ့နည်း။ အားလုံးမှတ်သားစရာကြီးပါပဲနော်။

ရဲကျော်မြင့်ဘက် လှည့်လိုက်တော့လည်း ရောက်လာတာမှ မကြာသေး။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် အကြည်ဆိုက်နေပြီ။ ဪ ရဲကျော်မြင့်လက်ဝက်မြီးဆိုတာဒါကြောင့်ပြောတာကိုး။ တင်ပါးမှာ ကပ်ပါနေတာ။ အဲလေ . . . လျင်မြန်တာကို ပြောတာပါ။

“ကိုကိုရိုင်း ၊ ကိုကိုရိုင်း . . ကိုကိုရိုင်း ကလောင်နာမည်ကို ဘာဖြစ်လို့ ပဉ္စမံဒီရိုင်းလို့ မှည့်ထားတာလဲဟင်”

ဆိုတော့ ရဲကျော်မြင့်က ကမ္ဘာကျော် အဆိုကျော်ကြီး ရော့စတီးဝပ်
ဝမ်းချုပ်တုန်း ထွက်သည့်အသံမျိုးနှင့် အက်ကွဲရှတစွာထွက်လာသည်က . .

“ဒါ အဓိပ္ပာယ်သိပ်ပြည့်စုံတဲ့ နာမည်ပေါ့ သမီးလေးရယ် ”

ကောင်မလေးက သူ့ကိုငေးကြည့်နေသည်။ ဒါကို ရဲကျော်မြင့်မှ ဆက်၍

“အသေအချာနားထောင်၊ အစ်ကိုရှင်းပြမယ်”

“ ဟုတ် ဟုတ် ”

ကောင်မလေးက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ပစ္စမံ ဆိုတာ ပစ္စမံ လေ”

“ ဪ ”

“ ဒီရိုင်း ဆိုတာက ဒီရိုင်း အဲဒီနှစ်ခုပေါင်းလိုက်တော့ ပစ္စမံဒီရိုင်း
တဲ့ . . . ကဲ . . အဓိပ္ပာယ်မပြည့်စုံဘူးလား ”

ဆိုတော့ ကောင်မလေး မျက်လုံး အရောင်လက်သွားကာ . .

“ဟယ် . . ဟုတ်ပါရဲ့ . . ညီမလေး တို့တောင် မစဉ်းစားမိဘူး။ဘာတဲ့
ပစ္စမံဒီရိုင်းဆိုတာ ပစ္စမံနဲ့ . . အာ . . ဒီရိုင်း . . အဲဒီနှစ်ခုပေါင်းလိုက်တော့
ပစ္စမံဒီရိုင်း . . ဟယ် . . လှလိုက်တာ . . ကိုကိုရိုင်းရှင်းပြလိုက်တော့
လည်း ရှင်းသွားတော့တာပဲ ”

ဒါကို ရဲကျော်မြင့်က ဆက်ပြီး

“ဒါပေါ့ ညီမလေးရဲ့ ကဗျာဉာဏ်၊ ကဗျာအသံ ဆိုတာ”

သူ့ရဲ့ အောင်မြင်ကွဲရှတဲ့ အသံကြီးက မိုက်ခွက်က ထွက်လာ
သောအသံထက် ပိုအောင်နေ၍ မိုက်ခွက်ကြီး ခဲထားသော မျိုးကိုမျိုးပင်
ကြောင်ပြီး သူ့ကို ပြန်ကြည့် နေသည်။ မျိုးကိုမျိုးကို မြင်တော့ ရဲကျော်မြင့်က

“ဟာ မျိုးကိုမျိုး မင်း အရက်ပြန်သောက်ပြီလား”

ဆိုတော့ မျိုးကိုမျိုးက အရက်ကို ဝှပ်ခနဲမော့ကာ

“အဆန်းလုပ်လို့ဗျာ”

မျိုးကိုမျိုးစကားကို ရဲကျော်မြင့်က

“ဟ မဆန်းလို့ ရမလားကွ၊ မင်းပဲ ပြီးခဲ့တဲ့လက အရက်ဖြတ်

စွယ်စုံလက်ဆောင် ၃၁

ထားတယ်ဆို”

“အို အဲဒါက မိန်းမ မယူရသေးခင်၊ မိန်းမ မရမှာစိုးလို့ ဖြတ်ထားတာဗျ။ အခု ကိုယ်လိုချင်တဲ့ မိန်းမလည်းရပြီ။ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ အရက်လည်း ပြန်သောက်လို့ရပြီ ဟိဟိ”

ဆိုပြီး ပြန်ဖြေသည်။

မှန်၏။ မျိုးကိုမျိုးမှာ မိန်းမ မရခင် တစ်ပတ်အလိုလောက်မှာ ကျွန်တော့်အိမ်ကိုလည်း ဖိတ်စာပို့ရင်းရောက်လာပါသည်။ ကျွန်တော် လည်း သူ့အိမ်ရောက်လာတာမြင်တော့ ဝမ်းသာသွားပြီး

“ကြည်လည်းပြောပါဦး အစ်ကိုရာ။
မယ်ကမ္ဘာတွေက သုံးဆယ့်လေး၊
နှစ်ဆယ့်တစ်၊ သုံးဆယ့်ခြောက်ချည်းပဲဟာကို၊ အစ်ကိုပုံက”

“ဟာ လာ ကိုမျိုးကိုမျိုး ကိစ္စပြီးရင် ကျွန်တော်တို့ ဘီယာသွားကပ်ရအောင်”

ဆိုတာ ကိုမျိုးကိုမျိုးက

“ကျုပ် မလုပ်တော့ဘူး ကိုကိုကြီး ကျုပ် သုရာမေရယကို ရာသက်ပန် ဘုရားမှာ လှူလိုက်ပြီ”

ဆိုပြီး ခပ်တည်တည်ပြောသွားသေး၏။

ကျွန်တော့်မှာတော့ အဟုတ်ကြီးထင် လေးစားအားကျလို့။ မိန်းမလည်းရ အရက်လည်း ပြတ်ဆိုတော့လေ။

ဪ အခုတော့ မိန်းမမရခင် ဘုရားမှာ လှူခဲ့တာလေး၊ ဘယ် ဘုရားမှာ ပြန်တောင်းလာသည် မသိ။ သူ့ခမျာ မူးလေပြူးလေကိုဖြစ်လို့၊ အဲလေ မန်းလေပြလေကို ဖြစ်လို့။

ထိုအချိန်မှာပင် ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေသော ကိုကျော်သီဟ

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

ကတစ်စခန်းထ၍၊

“ပေးစမ်း ဒီမိုက်၊ ငါဆရာ အကြည်တော် ပရိသတ်များကို အဆိုနဲ့ တင် မဟုတ်ဘူး။ အဆိုနဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့ အကန့်ပါ တွဲဖက်ဖျော်ဖြေပြမယ်”

ဆိုပြီး မျိုးကိုမျိုးဆီကမိုက်ခွက်ဆွဲလုကာကဖို့ ခုန်ဖို့ လုံချည် ပြင်ဝတ်လိုက်သည်။ ကောင်မလေးများက အကြည်တော် အကမြင်ကြရမှာ မို့လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးအားပေးကြသည်။

“ပေး ဒါမှ တို့ ကိုကိုကြည်ကွ”

“ကြည်ကြည်လေးကို အားပေးကြပါတယ်”

“တော်တော်၊ တော်တော် ကဲ”

ဆိုပြီး သံသေးသံကြောင်နှင့် ထအော်ကြသည်။ ကြားထဲမှာ ကြည့်နေရသည့် ကျွန်တော် စိတ်ပူသွားပြီး

“ကြည့်လည်း လုပ်ပါဦး အစ်ကိုရာ၊ မသင့်တော်ဘူး ထင်တယ်”

“ဘာလို့လဲ ”

သူမိုက်ကြည့် ကြည့်ပြီး ပြန်မေးသည်

“ကိုယ်ဝန်က နေ့စေ့လစေ့ကြီး။ နှစ်ရှည်လများအပင်ပန်းခံ ဆောင်ထားရတဲ့ကိုယ်ဝန်ကြီး ပျက်ကျနေပါဦးမယ်”

ဆိုတော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ မလိုက်အောင် ကြီးမားလှသည့် သူ့ဝမ်း ဗိုက် သူပြန်ကြည့်ကာ

“ဟေ့လူ ကိုကိုကြီး၊ ဒီမှာ ကျုပ် အတည်လုပ်နေတာ ဝင်မနောက် ပါနဲ့”

ဆိုပြီး ကြိမ်း၏။ ဒါကို ကျွန်တော်ကလည်း အတွန့်တက်ကာ

“ကိုယ်ဝန် နေ့စေ့လစေ့ကြီးနဲ့မို့ပါ အစ်ကိုရာ။ အထဲက ကလေးသ နားလို့ပါ။ ကလေးက ခုမှ ခေါင်းပြုရုံ လေးရှိ”

ဆိုတော့ ကိုကျော်သီဟလည်း နဂိုမည်းပြီးသားမျက်နှာကြီး ပိုမည်း သွားပြီး၊

“တော်၊ တန်တိတ်၊ ကျုပ်ရဲ့ သွယ်လှတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို မစော်ကား

စွယ်စုံလက်ဆောင်

33

နဲ့”

ဆိုပြီး ထကြိမ်းသည်။ နောက် သူမှပင်ဆက်၍
“ဒါမျိုး၊ မယ်ကမ္ဘာတွေမှာသာ ရှိတတ်တဲ့အချိုးဗျ။ မယ်ကမ္ဘာတွေ
မှာသာ ရှိတတ်တဲ့အချိုး”

သူ့ဗိုက်ပူပူကြီးရေထုတ်ပြီး ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် ကျွန်
တော်လည်း အူလည်လည် ဖြစ်သွားရ၏။ ကြည့်ဦး၊ မယ်ကမ္ဘာတွေမှာသာ
ရှိတတ်တဲ့ အချိုးတဲ့။ သူ့ဗိုက်နှင့် မယ်ကမ္ဘာ ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်၍မရ။
ထို့ကြောင့်

“ကြည့်လည်း ပြောပါဦး အစ်ကိုရာ။ မယ်ကမ္ဘာတွေက သုံးဆယ့်
လေး၊ နှစ်ဆယ့်တစ်၊ သုံးဆယ့်ခြောက်ချည်းပဲ ဟာကို၊ အစ်ကိုပုံက”

ကျွန်တော့်စကားပင် မဆုံးလိုက်၊ ကိုကျော်သီဟက ကြားဖြတ်၍၊

“ကျုပ်ခန္ဓာကိုယ်လည်း ကြည့်ပါဦး၊ သုံးဆယ့်လေး၊ နှစ်ဆယ့်တစ်၊
သုံးဆယ့်ခြောက်ပါပဲ”

ကျော်သီဟက ခါးကိုလက်ခုံဖြင့် မိန်းမထောက်၊ ထောက်ရင်း
ပြောလိုက်သည့်အတွက် ကျွန်တော်ပို၍ ခေါင်းရှုပ်သွားရသည်။ မရှိသည့်
ဖားဖင်ကို ပစ်တင်ထားသေး၏။ ကျွန်တော်လည်း သူတစ်ကိုယ်လုံး ကြည့်ပါ
သည်။ သို့သော် သုံးဆယ့်လေး၊ နှစ်ဆယ့်တစ်၊ သုံးဆယ့်ခြောက်ကိုဘယ်
နေရာမှ မတွေ့ရ၊ ထို့ကြောင့်

“ဘယ်မှာ သုံးဆယ့်လေး၊ နှစ်ဆယ့်တစ်၊ သုံးဆယ့်ခြောက် ရှိလို့လဲ
အစ်ကိုရာ”

ဆိုတော့ ကိုကျော်သီဟ ကျွန်တော့် မျက်နှာကို လက်ညှိုးနက်နက်
ဖြင့် ငေါက်ငေါက်ထိုးကာ

“မသေမချင်း မှတ်ထား၊ သေသွားရင်လည်း နောင်ဘဝထိ
မှတ်ထား၊ ဟောဒီမှာကြည့်”

ဆိုပြီး သူ့ခေါင်းကို ကိုင်ပြကာ

“ခေါင်း သုံးဆယ့်လေး၊ ရင်နှစ်ဆယ့်တစ်၊ ဗိုက် သုံးဆယ့်ခြောက်

ဒါ မယ်ကမ္ဘာအချိုးမဟုတ်လို့ ဘာလဲ”

သူဝမ်းဗိုက်ကို ပုတ်ပြနေသေး၏။

ကြည့်ဦး အချိုးကို နေရာပြောင်းချိုးထားပုံ။ သူ့အချိုးနဲ့ သူတော့
ကွက်တိ။ ကျွန်တော်ကသာ အမြင်ကပ်ပြီး

“ဒါဆိုလည်းတင်ပါးဆုံကြီး နောက်ဆုတ်ထားလိုက်ပါဗျာ”

ဆိုတော့ ကိုကျော်သီဟက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

“ခင်ဗျား ဘာကို ပြောတာလဲ ကိုကိုကြီး”

“အစ်ကိုပဲ ပြောတယ်လေ။ ခေါင်းသုံးဆယ့်လေး၊ ရင်နှစ်ဆယ့်တစ်

ခေါင်း သုံးဆယ့်လေး၊

ရင် နှစ်ဆယ့်တစ်၊ ဖိုက် သုံးဆယ့်ခြောက်

ဒါ မယ်ကမ္ဘာအချိုးမဟုတ်လို့ ဘာလဲ

ဖိုက်သုံးဆယ့်ခြောက်ဆို”

“အင်း”

“အဲဒီတော့ မယ်ကမ္ဘာတွေနဲ့ပြောရင် သုံးဆယ်ခြောက်ရှိတဲ့
တင်ပါးဆုံကြီး အစ်ကိုခန္ဓာကိုယ်မှာ ရှေ့ရောက်နေလို့ အဲဒါပရိသတ်မျက်
ခွက်လာမှန် နေမှာစိုးလို့ နောက်ဆုတ်ပေးပါလို့”

ဆိုတော့သူ့မည်းနက်နေသော မျက်နှာမှ နှုတ်ခမ်းကြီးမဲ့ကျ
သွားကာ

“ဒီမှာ ကိုကိုကြီး”

“ခင်ဗျာ အစ်ကို”

“ခင်ဗျား ပါးစပ်ပိတ်မလား။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ခင်ဗျားကို အပြင်ဆွဲ
ထုတ်ရမလား”

စွယ်စုံလက်ဆောင် ၃၅

ဆိုပြီး ကြိမ်းလိုက်တော့ ကျွန်တော်လည်း ကြောက်လန့်ကာ
“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် တိတ်တိတ်နေပါမယ် အစ်ကို”
ဆိုပြီး ငြိမ်လိုက်ရသည်။ မငြိမ်လို့လည်း မဖြစ်၊ သူ့ပုံက တကယ်လုပ်မည့်ပုံ။
ကျွန်တော် ငြိမ်သွားမှ ကျော်သီဟက ကောင်မလေးဘက် လှည့်ကာ
“ညီမလေး ကုလားသီချင်းလေး ထည့်လိုက်ပါဦး”
ဟိုကလည်း တကယ်ထည့်ပေး၏။ သီချင်းသံထွက်လာသည်နှင့်
ကိုကျော်သီဟမှာ ကုလားကနှင့်သီချင်းကို စတင်လိုက်သည်။
“ရဟားဂျားလီရေ၊ ဆူဆန်ရ ဟားပြားရေ၊ ချွန်တားတဲရီဟေ့”
သူ့အဆို သူ့အကနှင့် မြူးကြ နေ၏။ ကုလားမ ကြာပစ်ချိန်သူ ပစ်
၏။ ကုလားမတင်ပါးလှုပ်ချိန် သူ ဗိုက်လှုပ်ပြ၏။ ကုလားမက ခေါင်းပေါ်
သူ လက်တင်ပြီးကချိန် ကျော်သီဟကလည်း ခေါင်းပေါ်လက်တင်ပြီး က၏။
သူ့အဆိုနှင့်အကကို ကြည့်ပြီး ကိုလွမ်းဝေနိုင်က မကျေနပ်။
“တောက် ဒါသက်သက် ကျော်သီဟ ကျောတာ”
ကိုလွမ်းရဲ့စကား။ ကျွန်တော်က
“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို”
“ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွ။ ကြည့်ပါလား။ သူ့ကျတော့ အဆို အကနဲ့
ဖျော်ဖြေနေပြီး ငါ့အလှည့် ကျတော့”
“လာမှာပေါ့ အစ်ကိုရယ် . . .”
ကျွန်တော်နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။ သိပ်မကြာပါ။
အကြည်တော်တဖြစ်လဲ ကျော်သီဟနှင့် နီကိုရဲတဖြစ်လဲ
လွမ်းဝေနိုင် မိုက်ခွက်လုနေကြပြီ။
“ဟေ့ကောင်၊ မင်းတစ်ပုဒ်ဆို ပြီးပြီ။ ဒီအလှည့် ငါ့အလှည့်ကွ”
“ခင်ဗျားဆိုချင် မိုက်ခွက်ကို မျိုးကိုမျိုးဆီက တောင်းဗျာ”
သူတို့ အငြင်းပွားနေသည်ကိုကြည့်ပြီး မျိုးကိုမျိုးကလည်း မိုက်
ခွက်ကို ပေါင်ကြားထဲ လှမ်းဖွက်ကာ
“သတ္တိရှိတဲ့လူ လာယူ”

ဆိုတော့ သူ့ဆီကမိုက်ခွက်ကိုလည်း ဘယ်သူမှ မဆွဲရဲ။ တော်ကြာ . . . ။ တော်ကြာ . . . ။ ဒီလိုလေ ကြိုးတွေ ဘာတွေ ပြတ်ပြီး၊ ဓာတ်လိုက် မှာ စိုးရသေးတာကိုး။ အားလုံး ရှုပ်ရှက်ခတ်နေချိန်ကျမှ ကိုယ်လွမ်းက မျက်နှာငယ်ကလေးနဲ့၊

“ငါ့ ငါ့ကို တစ်ပုဒ်တော့ ပေးဆိုကွာ၊ ငါ ပါဖောမန်(စ်)နဲ့ တင်ဆက်ပါမယ်”

ပါဖောမန်(စ်)နဲ့ တင်ပြမယ် ဆိုတော့ အားလုံး စိတ်ဝင်စားသွားကြတယ်။ သူ့ဘယ်လိုများ ပါဖောမန်(စ်) လုပ်ပြမလဲဆိုပြီး ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ကပဲ

“ဟုတ်သားပဲ အစ်ကိုတို့ရာ။ ကိုယ်လည်းဆိုလို့ (ဝ)နေပြီပဲ။ ကိုလွမ်းရဲ့ အဆိုနဲ့ ပါဖောမန်(စ်) တွဲဖက်ဖျော်ဖြေတာ ကြည့်ရအောင်”

ဆိုတော့ ကိုကျော်သီဟက သူပိုက်ထားတဲ့ မိုက်ခွက်ကြီးကို ‘အင့်’ ဆိုပြီး ထိုးပေးတယ်။ မိုက်ခွက်လည်း ရရော ကိုလွမ်းက ဝင်းလက်သော မျက်နှာဖြင့်၊

“ကဲ အခုကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ရဲ့ ပါဖောမန်(စ်)နဲ့ ဖျော်ဖြေပါတော့မယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပါဖောမန်(စ်) ကို ကူညီဖို့ ပွင့်လှာမျိုးလေးကို ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်”

ဘယ်သူ့ကိုပြောမှန်း မသိခင်မှာပဲ မျိုးကိုမျိုးက ထသွားတယ်။ အောင်မာနာမည်ကိုက ပွင့်လှာမျိုးလေးတဲ့။ မျိုးကိုမျိုးဆို ပြီးနေတဲ့ဟာကို။ ဘယ်နေရာမှာ ပွင့်၊ ဘယ်နေရာမှာလျာ နေလဲမသိ။ နာမည်ပါပွင့်လှာ မျိုးလေး ဖြစ်သွားတယ်။ မျိုးကိုမျိုးက လိုက်ကာ လုပ်ထားတဲ့ စောင်ဖြူကြီး လှမ်းဖြုတ်ပြီးသူတစ်ကိုယ်လုံး၊ လုံနေအောင် ခြုံထားလိုက်တယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာပဲ မီးကတဖြည်းဖြည်း မှိန်ကျသွားတယ်။

“ဒီ သီချင်းမှ မဆိုရင် ကျွန် တော် ကာရာအိုကေက ပေးမထွက်ဘူး ဆိုတဲ့ သီချင်းပါ။ အားလုံး ကျွန်တော့်ပါဖောမန်(စ်)နဲ့အတူ တွဲဖက်ရှုစားကြပါ”

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

စွယ်စုံလက်ဆောင် ၁၇

သူ့ကြေညာသံနဲ့အတူ ထွက်ပေါ်လာတာက မူရင်း Air Supply သီဆိုထားတဲ့ Making Love သို့မဟုတ်၊ Out of nothing at all ကို ဘာသာပြန်ထားတဲ့ ‘ဇာတ်ဆရာအလိုကျ’ သီချင်း။ တီးလုံးသံ တဖြည်းဖြည်းလေး။

“ရင်ထဲမှာ ဘောင်တွေ ခတ်မထား၊ လွတ်လပ်ခြင်းတွေ ယူ ဆောင်သွား၊ သူများလို ချည်နှောင် ထားဖို့တော့ တို့ကတော့ ချစ်သူ လေးကို သနား”

အသံနာနာ ဩဩကြီးသာ ကြားနေရတယ် လူကိုတော့ မမြင်ရ သေးဘူး။ ဘာပဲပြောပြောစိတ်ဝင်စားစရာကောင်းနေတာတော့အမှန်ပင်။

“ရင်ထဲမှာ အဖြူရောင်လေးပါ။ ချစ်သူမင်းရယ် ယုံနိုင်မလား။ မင်း

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်၊
ညီတော်အနန္တကုသိုလ်စဉ်က
လမ်းမှာပြသခဲ့တဲ့ မီးလောင်
သစ်ငုတ်တိုပေါ်က မျောက်အိုမလို
ဖြစ်နေတယ်။

လေးကို ရင်မှာ သိပ်ချစ်ဖို့တော့ မင်းလေးကကိုယ့်အတွက်စိတ်မဝင်စား”

မီးက တဖြည်းဖြည်း လင်းလာတယ်။ မီးရောင်နဲ့အတူ မျိုးကို မျိုးရဲ့စောင်ဖြူကြီး တဖြည်းဖြည်း ဟလာတယ်။

“only ကိုယ်က ဒီအတိုင်း ပဲထား။ မင်းလိုချင်တာ ယူလိုက်ပါ။ လိမ်ညာဟန်ဆောင်နေတာ မဟုတ်ပါ။ . . ဒါဟာ အရိုးသားဆုံး ချစ်သူပါ”

မီးက ပိုလင်းလာပြီ စောင်ကြီးက တဖြည်းဖြည်း ပိုဟလာပြီ။ ကို လွမ်းကိုတော့ မတွေ့ရသေးဘူး။ မျိုးကို မျိုး စောင်အတော်ဟလာမှ ကြည့် လိုက်တော့

“ကိုလွမ်း”

မျိုးကိုမျိုးရဲ့ စောင်ခြုံကြီး အောက်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး သီချင်း

ဆိုနေတဲ့ ကိုလွမ်း။ မျက်လုံးကို မှိတ် အံ့ကို ကြိတ်ပြီး သီချင်းတွေ လှိမ့်ဆိုနေတာ။ ဟိုအပေါ်က လူကလည်း ကိုလွမ်းသီချင်းကို အပီအပြင် ဖီလင်ခံနေပုံရတယ်။ ခေါင်းကိုမော့ ရင်ကိုကော့ပြီး စောင်ဖြူကြီးကို ဖြန့်ထားတယ်။

သူတို့စိတ်ထဲမှာတော့ နတ်သားတွေလို တောင်ပံရပြီး ကောင်းကင်ပေါ်ပျံတက်တော့မယ်လို့ ထင်နေပုံရတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကြည့်ရတာတော့။ သူတို့နှစ်ယောက် ဖြစ်နေပုံက

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်၊ ညီတော် အာနန္ဒာကို ချွတ်စဉ်က လမ်းမှာ ပြသခဲ့တဲ့ မီးလောင်သစ်ငုတ်တို့ပေါ်က မျောက်အိုမလို ဖြစ်နေတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကြည့်ဦး တစ်ယောက်က မိုက်ခွက်ကြီးကိုင်ပြီး မည်းမည်းငုတ်တုတ်ကြီး သူ့အပေါ်မှာမှ၊ စောင်ဖြူကြီးခြုံထားတဲ့ မည်းမည်းမတ်တတ်ကြီး။ ကျွန်တော်စဉ်းစားမိတယ်။ ကျွန်တော်တို့သာ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်လောက် ပါရမီရင့်သန်ရင် ဒီနှစ်ယောက်ကို ဒီလိုပုံစံမျိုး မြင်မိတာနဲ့ တောထွက်ဖို့ လုံလောက်နေပြီ။ ဘာ သူသေ၊ သူနာ၊ သူအို၊ ကိုမှကြည့် နေစရာမလိုတော့ဘူး။ အဲလောက်ထိကို တရားရစရာ ကောင်းပါတယ်ဗျာ။

ဒါကိုယုံစိတ်ထဲမှာသာ ဖြစ်နေတာနော်။ သူတို့မှာတော့ နောင်တစ်ခေတ် အနုပညာ မိုးကောင်းကင်ညစ်ညစ်ကြီးမှာ လင်းလက်လာမယ့် မဟူရာ ကြယ်ပွင့်ကြီးအလား၊ အိုက်တင်တွေခံ ပြီး သီချင်းကိုဆက်ဆိုနေတယ်။

“မရေရာလို့ ဘဝလမ်းတွေများမှာ၊ အခုဆို ဘာမှမသိသူတစ်ယောက်”

“အချိန်တွေကို ဖြတ်သန်းရင်းနဲ့ အသည်းကွဲသွားရမယ့် နေ့ရက်တွေကို။ မင်းနဲ့ တို့ရဲ့”

ဆိုရင်းဆိုရင်း ဖီး(လ်)ပိုတက်လာတယ် ဖြစ်မယ်။ ကွတ ကွတနဲ့၊ ဝမ်းသွားနေတုန်း အိမ်သာရှာ မတွေ့သူတစ်ယောက်လို၊ တောင်ဘက်ပြေးမလို မြောက်ဘက်ပြေးမလိုနဲ့ မျက်လုံးကြီးပြုံး၊ နှုတ်ခမ်းကြီးထော်ပြီး၊ အပီအပြင် ညှစ်နေတယ်။

စွယ်စုံလက်ဆောင် ၃၇

“သေရာပါမယ် ကြင်နာခြင်းများ စာနာကူညီနားလည်ဖို့၊
ဆုတောင်းရင်းနဲ့ နေ့သစ်များကို ရင်ဆိုင်မယ်”

အိမ်သာခွက် အားတာနဲ့ ဝင်ထိုင်ချတော့မလို ခြေတစ်ဖက်ရှေ့
တိုးခွင်၊ ခြေတစ်ဖက်နောက်ဆုတ်ခွင်ရင်း အပီအပြင်စောင့်နေတယ်။

“ပြန်ဆုံချင်တယ် ချစ်သူရယ်”

သူ့အသံဆုံးတာနဲ့ ကျွန် တော်တို့ပါ စိတ်ပါပြီး

“အချစ်ဆုံးရေ”

ဆိုပြီး သံပြိုင်ဆိုမိတယ်။ ဒါ ကို ကိုလွမ်းက အားရသွားပြီး ကွတ
ကွတ တုန်တုန်တုန်တုန်နဲ့ မိုက်ခွက်ကြီး ဆွဲကာ လမ်းမပြေးတက်ကာ

“ငါတော့ မေ့လို့ မရတော့ဘူး”

တစ်ကြောင်းဆိုပြီးတာနဲ့ သူငယ်နာ မစင်တဲ့ ကလေးကို သူ့အမေ
အနောက်က လိုက်သလိုရုပ်နဲ့ ကတုန်ကရင်နဲ့ ပြန်ပြေးဆင်းလာပြီး၊ အိမ်သာ
ထောင့် ပြေးကပ်ကာ၊

“ငါတော့ မေ့လို့ မရနိုင်ဘူး”

တစ်ကြောင်းပဲ ပြန်ဆိုတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း

“အချစ်ဆုံးရေ”

ဆိုပြီးတစ်ကြောင်း လိုက် အော်မိတယ်။ တီးလုံးနဲ့ အတူ၊ ကိုလွမ်း
လမ်းမပေါ် နောက်တစ်ခေါက် ပြေးတက်သွားပြန်တယ်။ ပြီးတော့အသံ
ကျယ်ကျယ်နဲ့

“ငါတော့ မေ့လို့မရတော့ဘူး ဟူး ဟူး”

ဆိုပြီးအော်တယ်။ လမ်းပေါ်က အကြော်သည်တွေ ဖြတ်သွားဖြတ်
လာတွေ သူ့ကိုတအံ့တဩကြည့်တယ်။

ကိုလွမ်းကတော့ မုဒ်အပြည့်နဲ့ ဆိုင်ရဲ့အိမ်သာထောင့် ပြန်ပြေး
ဆင်းသွားတယ်။ လမ်းပေါ်က လူတွေကသူ့ကိုကြည့်ပြီး

အသံတွေဆူညံကုန်တယ်။ ပြောလည်း ပြောချင်စရာ၊ ကိုလွမ်းပုံက
ဆိုက္ကားဂိတ်ပဲ ပြေးတော့မလို အိမ်သာထဲပဲ ဝင်တော့ မလိုဖြစ်နေတာကိုး။

(မှတ်ချက် ပါဖောမန်(စ်))

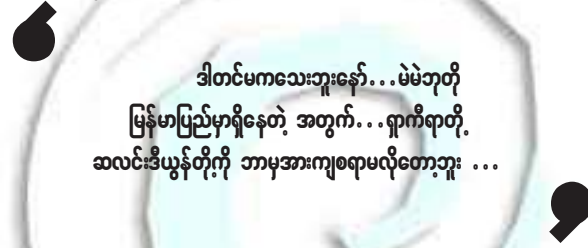
သီချင်းလည်းဆုံးရော၊ကိုလွမ်းက မျိုးကိုမျိုး ဖွင့်ထားသော
စောင်ကြီးထဲ ပြန်ဝင်ပုန်းနေလိုက်တယ်။

“ရွှီး၊ ဖြောင်း၊ ဖြောင်း၊ ဖြောင်း”

သီချင်းဆုံးတော့ လက်ခုပ်မတီးဘဲကို မနေနိုင်တော့ဘူး။

ကောင်းလိုက်တဲ့ ပါဖောမန်(စ်) ဒါမှ ပါဖောမန်(စ်) အဆိုတော်တွေ
ကိုယ် တိုင်လာသင်ယူရမဲ့ ပါဖောမန်(စ်)။

ကျွန်တော်လည်း သူပါဖောမန်(စ်)ကို ကြည့်ပြီး မနေနိုင်တော့ဘဲ။

ဒါတင်မကသေးဘူးနော်...မဲဘဲတို
မြန်မာပြည်မှာရှိနေတဲ့ အတွက်...ရှာကံရာတို
ဆလင်းဒီယွန်တိုကို ဘာမှအားကျစရာမလိုတော့ဘူး ...

“ကောင်းလိုက်တာ ကိုလွမ်းရာ၊ ကြည့်ရတာ အရသာရှိကရောပဲ။
ကိုလွမ်းစောင်ခြုံကြီးထဲက ထွက်လာထဲက ကြက်သီးထနေတာ”

ဆိုတော့ ကိုလွမ်း ယောင်ယောင်လေးပြုံးလိုက်ပြီး-

“ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ၊ ကိုကိုကြီးရ၊ လမ်းထဲမှာဆို ကျုပ်က
ပါဖောမန်(စ်)နဲ့ သီချင်းဆိုဖို့ ပန်းရထားတောင် ဆင်ထားတာ”

“ဟင် ဟုတ်လား။ ပန်းရထားတောင် ဆင်ထားတယ်ဟုတ်လား။
ပန်းရထားနဲ့ ပါဖောမန်(စ်)လုပ်ရင်ပိုနိပ် မှာပေါ့”

ဆိုတာကို ကိုလွမ်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

“ပါဖောမန်(စ်) လုပ်လို့နိပ် မနိုင်တော့မသိဘူး။ ပန်းရထားကြီးကို
အသုဘယာဉ်ထင်ပြီး လာလာငှားနေလို့ ပိုက်ဆံတော့အတော်ရနေပြီ”

အဲဒါသာ ကြည့်တော့ဗျာ။ ပန်းရထားလုပ်တာတောင်၊ အသုဘ
ယာဉ်ထင်ရတယ်ဆိုတော့။ စဉ်းစားသာကြည့်။ ပါဖောမန်(စ်) ကောင်းပုံ။

စွယ်စုံလက်ဆောင် 41

ပြီးတော့သူမှပင်ဆက်၍

“ကျုပ်အခု စီးရီးသွင်းနေတာဗျ . . . နာမည်လည်းပြောင်းလိုက်ပြီ . . .”

နာမည်ပြောင်းလိုက်ပြီဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်းစိတ်ဝင်စားသွားကာ

“ဘယ်လိုပြောင်းလိုက်တာလဲအစ်ကို . . .”

“မဲမဲဘုတို့ဆိုပြီးတော့လေ . . .”

“ဟင်”

သူပြောလိုက်သောနာမည်ကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲကြားဖူးသလို ဖြစ်နေမိ၏။ ဒါကို ကိုလွမ်းမှပင်ဆက်၍

“ဒါတင်မကသေးဘူးနော် . . . မဲမဲဘုတို့ မြန်မာပြည်မှာရှိနေတဲ့ အတွက် . . . ရှာကီရာ တို့ ဆလင်းဒီယွန်တို့ကို ဘာမှအားကျစရာမလိုတော့ဘူး . . . မဲမဲဘုတို့မြန်မာပြည်မှာရှိတဲ့အတွက် . . . အားလုံးဂုဏ်ယူသင့်တယ် . . . ပြီးရင်မဲမဲက ကမ္ဘာပတ်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေမှာလိုက်ဆိုရင်း . . . ဂရမ်မီဆုလည်းယူဦးမှာ . . .”

သူစကားကြောင့်ကျွန်တော်လည်းမျက်လုံးပြူသွားပြီး

“ဟင် . . . ကိုယ်ပိုင်သီချင်းတစ်ပုဒ်မှလည်းမရှိဘဲ ဂရမ်မီဘယ်လိုသွားယူမှာလဲ . . .”

“လွယ်ပါတယ်ဗျာ . . . ဂရမ်မီဆုလေးများအပိုရှိရင် တစ်ဆုလောက်ပေးပါ . . . ဆိုပြီးတောင်းမှာပေါ့လို့ . . .”

“ဪ . . .”

အဲဒီ အချိန်မှာပဲ ရဲကျော်မြင့်က မိုက်ခွက်ကြီးဆွဲလှပြီး

“ပေးစမ်းပါ။ သီချင်းဆိုတယ်ဆိုတာ ဘာပါဖောမန့်(စ်)မှလုပ် နေစရာမလိုဘူး။ မြန်မာလို ပြောရင် မုတ္တ၊ အင်္ဂလိပ်လို ပြောရင်မုတ်ပဲအရေးကြီးပါတယ်။ မုတ်ပဲအရေးကြီးပါတယ်”

သူ့ခမျာ မုဒနဲ့ မုဒ်ကို ပြောချင်ပုံရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အသံကွဲ

၁၇ အကြောင်း

ကြီးဟစ်မနဲ့ဆိုတော့ မပီရှာဘူး။

“ခံစားချက်သာကောင်းရင် သိချင်းကောင်းပါတယ်။ နားထောင်ကျုပ်ဆိုပြမယ်”

ဆိုပြီး ဟင်္သာတထွန်းရင်ရဲ့ အမေစီးရီးကို ကောက်ထိုးလိုက်တယ်။

ပြီးသကာလ

“မွေး မွေးမေကျေးဇူး ဆပ်ဖူးချင်တယ်လေ”

“ဟဲ့ ပလုပ်တုတ် အာ လန့်လိုက်တာ”

သူ့ဆီက ရုတ်တရက်ထွက်လာတဲ့ အသံကွဲကြီးကြောင့် ကျွန်တော်ပင် လန့်ပြီးထခုန်မိတယ်။ သူ့ကြည့်တော့လည်း အပီအပြင် ခံစားပြီး မျက်ရည် တဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ဆိုနေတာ။

“တစ်မြေဆီခြားလို့ ဝေးကွာခဲ့ပြီ၊ သားချစ်တဲ့မွေးမေမေ၊ ပဉ္စမိရိုင်းချစ်တဲ့ မွေးမေမေ”

အသံက ရော့စတီးဝပ် လည်ချောင်းနာနေတဲ့ အသံ။ သံကြီး။ သံကွဲ။ လင်ပန်းကို သံတုတ်နဲ့ ရိုက်သံ။ ဆိုတာက ဟင်္သာတထွန်းရင်ရဲ့ သိချင်းကြီးမို့ အားလုံးကြောင်ပြီး ကြည့်နေမိကြတယ်။

“မွေး မွေးမေကျေးဇူး ဆပ်ဖူး ချင်တယ်လေ”

ဪ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာတော့ သူဆိုသလို မွေးမေကျေးဇူးဆပ် ဖူးချင်တယ်ဆိုတဲ့အစား။

“မွေး မွေးမေမေလို့ အော် လိုက်ချင်တယ်လေ” ဆိုတာမျိုးသာ အော်လိုက်ချင်တော့တယ်။ အဟုတ်။ အမေသာ တကယ်နာမကျန်း ဖြစ်နေရင် အဲဒီအသံကြီးကြားတာနဲ့ “ဂီ”ဆို သေသွားမှာ။ မသေရင်တောင် ရာသက်ပန် လေဖြတ်လောက်တယ်။

“အမေဘုရားခန်းက အမေ့ ဓာတ်ပုံ၊ အမေ့ဂုဏ်တော်ပုတီးတွေ”

သူ့သိချင်းတောင် မဆုံးဘူး ဘေးနားရှိတဲ့ သျှိုသူအောင်က မျက်နှာမဲ့ရှဲ့ပြီး။

“သူရောင်းစားခဲ့တဲ့ စာရင်းတွေ ရွတ်ပြနေတာ”

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

စွယ်စုံလက်ဆောင် 43

ဆိုပြီး ဖြတ်ပြောတယ်။ ပဉ္စမံ ဒီရိုင်းကတော့ ဖိလင်အပြည့်နဲ့ပဲ သီချင်းကို ဆက်ဆိုနေတုန်း။ ဆိုတာမှ ဆိုရင်းကို မျက်ရည်ပေါက်ပေါက် ကျတယ်။ သူ့ရင်ဘတ်ကိုလည်း သူတဘုန်းဘုန်းနဲ့ပြန်ထုနေတာ။ ပန်ထွာ ဘုရင်မကြီး၊ စည်တီးရင် ရေကာတာကျိုးကျတဲ့အတိုင်းကို ဖြစ်ကရော။

ရင်ဘတ်က တစ်ချက်တီးလိုက်။ မျက်ရည်က ပတစ်ခနဲ ထွက် လိုက်ဆိုတော့ စဉ်းစားသာကြည့်။ ရဲကျော်မြင့်၊ ပဉ္စမံဒီရိုင်း အလှည့်ပြီးတာမို့ သူ့သူအောင် အလှည့်။ သူကလည်းတစ်မျိုး။

“သီချင်းဆိုတာပဲဗျာ။ ဘာပါဖော့မန့်(စ်)၊ ဘာခံစားချက်မှ မလိုဘူး။ သီချင်းသံစဉ်ကို ဝိပြင်အောင်ဆိုနိုင်ရင် ပြီးတာပဲ”

ပထမဆုံး မြင်ရတာက မျက်မှန်။
နောက်ဟမ်းချိန်။ ကျောက်မျက်စုံနဲ့လက်စွပ်။
ပြီးမှ။

ဆိုပြီး၊ စံလင်းခွေထိုးထည့် လိုက်တယ်။ တစ်ပုဒ်လုံး ဆိုသွားတာ အကောင်းဗျာ။ ဟိုအပိုဒ်ရောက်မှ ဒုက္ခ ရောက်တော့တယ်။

“ချစ်သူညှပ်နေ၊ တို့ညှပ်နေ၊ တို့နှစ်ယောက်ညှပ်နေ။”

မသိရင် ချစ်သူနဲ့ ချိန်းတွေ့ရင်း ထိုင်ခုံမှာနှစ်ယောက်လုံးညှပ်နေတဲ့ အတိုင်း သူက အညာသားဆိုတော့ စကားက မပီရှာဘူး။ ဒါကြောင့် ညနေကို ညှပ်နေဖြစ်နေတာ။ ထိုင်ခုံမှာနှစ်ယောက်လုံးဖင်ညှပ်နေတဲ့အတိုင်း ဒါကို ကျွန်တော်ကလည်း စချင်သွားပြီး

“ညှပ်နေရင်လည်း နည်းနည်းကြွလိုက်ပါလား အစ်ကိုရာ။ နှစ်ယောက်လုံး ညှပ်နေတာဆိုတော့၊ မိန်းကလေးက ကိစ္စမရှိဘူး။ အစ်ကိုက ယောက်ျားလေး ဆိုတော့ ဥမကွဲ သိုက်မပျက် အိမ်ပြန်ရောက်ဖို့ အရေးကြီး

သေးတယ်”

သို့သော်လည်း သိချင်းဆိုနေလျက် တန်းလန်းကနေ ကျွန်တော့်ကို ဝေခွာကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ အားလုံးဘက်လှည့်ပြီး

“ကျွန်တော်တို့အားလုံး ပေါင်းပြီး ကိုကိုကြီးကို မောင်းထုတ် လိုက်ရရင် မကောင်းဘူးလား ကိုယ့်လူတို့”

သူ့စကားသံလည်းကြားရော၊ အစကတည်းက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်မရကြတဲ့ ဟိုအဖွဲ့ကလည်း

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါလုပ်သင့်တာပေါ့”

“လုပ်သင့်တာ အခုမှမဟုတ်ဘူး။ အစကတည်းကပါ”

“လုပ်စရာရှိ မြန်မြန်လုပ်ကြ ရအောင်”

စသည့်ဖြင့် ဆူညံကုန်တယ်။

အားလုံးကလည်း ကျွန်တော်သူတို့လို တည်မြဲမနေပဲ စာနယ် ဇင်းသမားဘဝနဲ့ မရပ်တည်ဘဲ ခွဲထွက်လာလို့ အားလုံးက မကြည်ဖြစ်နေရ တဲ့အထဲ။ အခု၊ သူတို့အဖွဲ့ထဲ အာဝင်ချောင်မိတော့ ပိုဆိုးသွားတာပေါ့။ အားလုံးကလည်း သိကြတော်မူတဲ့အတိုင်း၊ တစ်ယောက်ယောက်ကဆွဲတာနဲ့ လက်လွန်သွားသလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ နားရင်းဝင်အုပ်ကြမှာ။ ဒါကြောင့် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ထွက်ပေါက်ရှာရင်း

“နေ နေကြပါဦး အစ်ကိုတို့ ရယ်။ ကျွန် ကျွန်တော် ရှင်းပြ”

ဆိုတာကို အားလုံးက မျက်ထောင့်နီကြီးတွေနဲ့

“ဘာမှလာရှင်းပြနေစရာ မလိုဘူး။ လုပ်တုန်းက လုပ်ပြီးတော့”

“ကြာတယ်ဗျာ။ ဆွဲထုတ်ပြီး ကတ္တရာလမ်းမပေါ်လွှင့်ပစ်ရ အောင်”

“လုပ်ပါ မြန်မြန်လုပ်ကြပါ”

စသည့်ဖြင့် ဆူညံနေတုန်းမှာပဲ။

“ဪ မင်းတို့က ဒီကိုရောက်နေကြတာကိုး”

ဆိုတဲ့ အသံကြားလို့ လှည့်ကြည့်တော့

စွယ်စုံလက်ဆောင် 43

ပထမဆုံး မြင်ရတာက မျက်မှန်။ နောက်ဟမ်းချိန်း။ ကျောက်မျိုးစုံ
နဲ့ လက်စွပ်။ ပြီးမှ

“သူကြီး ဟာ သူကြီး”

“ဟာ သူကြီးဟ”

“ဟင် သူကြီးလိုက်လာပြီ ဒုက္ခပါပဲ။ စာနယ်ဇင်းသမားအများ တစ်
ထောင်တော့ ဖြစ်ပြီ”

ဟုတ်ပါတယ်။ အားလုံးမြင်လိုက်ရတဲ့သူက စာနယ်ဇင်းလောက
မှာ သူကြီး၊ သူကြီးလို့ ချစ်စနိုးခေါ်ကြတဲ့ လျှပ်တစ်ပြက် အယ်ဒီတာချုပ်
(ဘယ်မှာ လုပ်လုပ် အယ်ဒီတာချုပ်) ဦးမြတ်ခိုင်ပါ။ ဦးမြတ်ခိုင်ကို မြင်တော့
အားလုံးလန့် သွားကြတယ်။

“မင်းတို့ကို သတင်းသွား လိုက်ကြပါဆို၊ ဒီကို ရောက်နေကြတာ
ကိုး”

“မင်းတို့ကို အလုပ်လုပ်ပါ။ အလုပ်လုပ်ပါ ဆိုပြီး ပြောနေရတာ၊
ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်တို့ လုပ်နေပါပြီ ဆိုပြီး ဒီရောက်နေကြတာကိုး။ တောက်၊
တစ်ခါက ဖြစ်သည်နဲ့က တွေ့တော့မယ်”

ဆိုပြီးအခန်းထဲ လှမ်းဝင်လာတော့ အားလုံးမျက်လုံးကလယ် က
လယ် ဖြစ်ကုန်တယ်။

“ဘောလုံးပွဲသတင်းယူပါဆို ကွင်းဘေးအရက်ဆိုင်ထိုင်ပြီး သ
တင်းယူတယ်။ ဧည့်ခံပွဲသွားပါဆို ဒီရောက်နေကြတယ်။ ဟင် ဟိုကောင်
မင်းက ဒီမှာဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

စာနယ်ဇင်းသမားများကြား ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တော့ အံ့အားသင့်
သွားပုံရ၏။ ကျွန်တော်လည်းမျက်နှာချိုသွေးပြီး

“အဟီး ကျွန်တော့်လည်း တစ်ခါတလေ သီချင်းဆိုချင်လို့ အဟဲ
အဲဒါ”

ကျွန်တော့်စကားကို ဦးမြတ်ခိုင် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

နောက် ကျန်တဲ့သူတွေဘက်လှည့်ကာ

“မင်းတို့ကရော”

ဆိုတော့ အားလုံးက

“ကျွန်တော်တို့လည်း မိန်းမ ရှောင်ရင်း သီချင်းလာဆိုကြတာပါ

ဆရာ”

အားလုံးအဖြေကြားတော့ ဆရာဦးမြတ်ခိုင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ဒါဖြင့်လည်း ဆိုလေကွာ”

ဆိုတော့ အားလုံးအံ့အား သင့်သွားကာ

“ဟင် ဒါ ဒါဆိုဆရာက”

ဆိုတဲ့ အမေးကို ဆရာဦး မြတ်ခိုင်က ခပ်ပြုံးပြုံးလုပ်ပြီး

“အေးငါလည်း ဒိုင်မလုပ်ရတာကြာလို့ ဒိုင်လုပ်ချင်လို့ ဝင်လာ

တာကွ။ မင်းတို့အသံတွေ ငါအကဲဖြတ်မယ်”

သူ့စကားကြားတော့ ကျွန် တော်တို့အားလုံး ပျော်သွားကြတယ်။

ဒါကို ဆရာဦးမြတ်ခိုင်မှ ဆက်၍

“ဟေ့ကောင် ကိုကိုကြီး၊ အောင်သျှိုဝိုင်း (ကျိုက်မရော)ပါ ခေါ်

ကွာ”

ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ဇေဝေဝါဖြင့်

“ဘာလုပ်မလို့လဲဆရာ”

“အဆိုပြိုင်ပွဲ လုပ်မယ်ဆိုတော့၊ အောင်သျှိုဝိုင်း (ကျိုက်မရော)ကို

အခမ်းအနားမှူးလုပ်ခိုင်းရမှာပေါ့ကွ။ အခမ်းအနားမှူးက သူလုပ်နေကျပဲ”

အဲဒီနောက်

လူကြီးရှေ့ဆိုတော့ဗျာ။ သီချင်းဆိုရတာ အာပါညောင်းတယ်။

ကြာတော့ ပါးစပ်ထဲက လေထုတ်ရတာ များတော့ ခေါင်းထဲကကို တဝီဝီနဲ့

ဖြစ် လာတယ်။

ပြီးတော့ ဆုတွေတော့ ရပါရဲ့။

ကျော်သီဟက ခန္ဓာကိုယ် အလှဆုံးဆု၊ လွမ်းဝေနိုင်က အသားအ

စွယ်စုံလင်ဆောင် ၄၇

ရေအကောင်းဆုံးဆု၊ ကျွန်တော်က မသမာဆုံး မျက်လုံးပိုင်ရှင်ဆု၊ ပဉ္စမံ
ဒီရိုင်းက အသံအချိုဆုံးဆု၊ မျိုးကိုမျိုးက နှုတ်ခမ်းအလှပိုင်ရှင်ဆု၊ (မယုံရင်
သွားကြည့် လေးကိုင်းလေး ဇောက်ထိုးထားတဲ့ အတိုင်းပဲ။) သျှီသူအောင်က
အချိန် အမှန်ဆုံးဆု။ စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ဆူနှုန်းကို ရရှိခဲ့ကြ
ပါသည်။

အားလုံးကို ချစ်ခင်သမုဖြင့်သာ ကျီစယ်ပါသည်။ လွန်ကျူးတာရှိခဲ့
ပါက၊ ကျွန်တော့်တွင်သာ အပြစ်ရှိပါကြောင်း။

ဆရာ့ကို ခင်လိုလိုပေးတာ
သူများဆို တစ်လုံးပဲ
နှုတ်တောင် နှစ်သား ဆရာ့ကျတော့
ကိုယ်ဆရာဆိုတော့
ပြီးပေးချီတာပြီးပဲ
နှစ်လုံးတွဲ ပေးလိုက်တယ်

ချစ်တယ်လို့ မှတ်ပါ

မောင်မောင်မောင်မောင်

လူတစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို ချစ်
တာ အပြစ်ရှိပါသလား။ မင်္ဂလာရှိတဲ့ အလုပ်ပေပဲ။
အပြစ်မရှိပါဘူး။ ဒီလိုပြောကြမည်။ ဟုတ်ကဲ့
ကျွန်တော်ပြောပါဦးမည်။

မည်သူ့မှာ အပြစ်ရှိသည်ကို ကိုယ့်ဖာသာ
ကိုယ် ဝေဖန်ကြစေလိုပါသည်။

ထိုနေ့က တစ်သက်လုံး အရှည်ထားလာ
သည့်ဆံပင်ကို အနည်းငယ်ညှပ်ပစ်ရန် ထူးထူး
ခြားခြား စိတ်ကူးပေါက်သောနေ့ ဖြစ်သည်။ အမေနဲ့
ဝေးနေတုန်း လုပ်ချင်လုပ်တဲ့ သဘောပါ။ (အမေက
ဆံပင်အတိုညှပ်တာ လုံးဝ မကြိုက်ပါ)

ထို့ကြောင့် နီးစပ်ရာဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ကို

စွယ်စုံလက်ဆောင် ၁၁

သွားပြီး

“နည်းနည်းလေး တိုလိုက်ချင်လို့ လုပ်ပေးပါဦး”

ဆံပင်ညှပ်ဆရာက ကျွန်တော့်ဆံပင်တွေကို ကြည့်ပြီး

“နဲ့မြောစရာကြီး ဆရာရယ် . . .”တဲ့

“နဲ့မြောလည်း မတတ်နိုင်ဘူး လောလောဆယ် ဆံပင်ပဲတိုချင်နေ

တာ”

လို့ဆိုတော့ ဆံပင်ညှပ်ဆရာက သူ့ပစ္စည်းတွေယူပြီး ဆံပင်ကို စကိုင်ကာ တရွမ်းရွမ်းမြည်သံနှင့်အတူ နှစ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ မွေးမြူထား သောဆံပင်များ အထွေးလိုက်။ ဝမ်းနည်းသလိုတော့ရှိသား။

“ဆရာ အခုဘာစာအုပ်တွေ ရေးနေလဲ”

“အဲ့”

ဆံပင်ညှပ်ဆရာရဲ့ အမေးကြောင့် အနည်းငယ်လန့်သွားတယ်။

နောက်မှသူ့ကိုမှန်ထဲကကြည့်ပြီး

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်စာအုပ် ဖတ်ဖူးလို့လား . . .”

ဆံပင်ညှပ်ဆရာက ခပ်ဟဟပြုံးလိုက်ပြီး

“ဖတ်ဖူးတာပေါ့ ဆရာရယ် . . . ကျွန်တော်တင်ဘယ်ကမလဲ

ဒီဆိုင်က ခေါင်းလျှော်တဲ့ ကောင်မလေးတွေ အားလုံးလည်း ဖတ်ဖူးကြတယ်”

ကျွန်တော်ကလည်း ဘာပြောကောင်းမလဲ။ အစကတည်းက

ဘဝင်ရှူးကိုး။ အခုလို ပရိသတ်နဲ့တွေ့တော့ ကြည်နူးတာပေါ့။

“အေးဗျာ အခုလိုတွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်က ဝမ်းသာရမှာပါ”

ကတ်ကြေးသံက တရွရွ။

“ဒါနဲ့ ဆရာဟိုစာအုပ်ကိုကျတော့ ကျွန်တော်သဘောမပေါက်

ဘူး”

“ဘယ်စာအုပ်လဲ . . .”

“ဟိုလေ”

www.forverspace.com.mm

ဆံပင်ညှပ်ဆရာများ စကားများတတ်တယ်ဆိုတာ ပြောမယ့်ကြံ့ဖူးမှသိတယ်။ အဲဒီစပြီး ဆံပင်လေးညှပ်လိုက်၊ ကျွန်တော့်ကို စကားတွေဖောင်ဖွဲ့လိုက်နဲ့ ကျုပ်ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း သိတယ်မဟုတ်လား။ ဒါမျိုးဆို ရှက်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ခေါင်းကြီးငုံ့ လက်ချင်းယှက်ပြီး ကြည်နူးနေတာ။ ကြာတော့ ညောင်းသလိုဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီတော့မှ ခေါင်းမောကြည့်လိုက်တော့ “ဟင်”

မှန်ထဲမှာ မြင်နေရသည့် ကိုယ့်ပုံကိုကြည့်ပြီး လန့်သွားမိသည်။
“ဒါ . . . ဒါ ငါ့မဟုတ်ရဲ့လား ဘုရား ဘုရား”

ဆံပင်က ခေါင်းပေါ်မှာ တစ်လက်မလောက်ပဲကျန်တော့၏။ နောက် မယ့်နိုင်စွာ ကိုယ့်ဆံပင်ကို ပြန်စမ်းမိ၏။ ထိုတော့မှ ဆံပင်ညှပ်ဆရာလည်း သတိရသွားဟန်နှင့်

“ဟာ”

မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး ကျွန်တော့်ခေါင်းကို မယ့်နိုင်စရာ ငေးကြည့်နေသည်။ အတန်ကြာမှ

“လက်လွန်သွားပြီ ဆရာ”

သူ့စကားက တစ်ခွန်းတည်း။ ကျွန်တော့်မှာတော့ ခေါင်းတုံးကြီးတစ်လုံးပိုင်ရပြီ။

“ကျွန်တော်လည်း စကားပြောကောင်းကောင်းနဲ့ ပြောလာတာ အဲဒါ ပါးစပ်ကမလွန်ဘဲ လက်ကလွန်သွားတာ”

ဘာပြောလို့ ရတော့မှာလဲ။ ကျုပ်ဆံပင်တွေ ပြန်စိုက်ပေးဆိုလည်း ရတာမှမဟုတ်တာ။ နောက်ပြီးဆံပင်ညှပ်ပေးနေတာ ကိုယ့်ပရိသတ်လေ။ ဒါကြောင့် သက်ပြင်းချပြီး

“ရပါတယ်ဗျာ ကျုပ်ကုသိုလ်ကံပေါ့ အပြီးသာသပ်လိုက်ပါတော့”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဆံပင်ညှပ်ဆရာ မျက်လုံးဝင်းလက်သွားသည်။

“ဒါဆို ကျွန်တော်ပြောဖို့ကျန်သေးတဲ့နှစ်အုပ်စာ အဆုံးသတ်

စွယ်စုံလက်ဆောင် ၄၁

လိတ်တော့မယ် . . .”

ဆိုပြီးချတော့တာ။ ဓားရိတ်တာကို နှစ်အုပ်စာပြောရိတ်တာ ကိုယ်
လည်းဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ ရှေးဘဝကုသိုလ်ပေါ့။ ကိုယ့်စာအုပ်အကြောင်း
ပြောတော့ ပီတိကြီးနဲ့ ငြိမ်နေရတယ်။

ဆံပင်လည်းညှပ်ပြီးရော ဆရာသမားက

“ဆရာဆံပင်မွေးတွေနဲ့ဆိုတော့ ခေါင်းပါတစ်ခါတည်း လျှော်သွား
ပါလား”

“အဲ့”

သူပြောတဲ့ အစီအစဉ်ကမဆိုး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ဆို ခေါင်းက

**ဆံပင်က ခေါင်းပေါ်မှာ တစ်လက်မလောက်ပဲကျန်တော့၏။
နောက် မယုံနိုင်စွာ ကိုယ်ဆံပင်ကို ပြန်စမ်းမိ၏။**

တော်ရုံနဲ့ လျှော်ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်

“အေးလေ အဲ့ဒါလည်း မဆိုးပါဘူး”

ဆိုပြီး ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ဆရာသမားက ဝမ်းသာအားရပင်

“ဟေ့ကောင်မလေးတွေ တို့ဆရာ ခေါင်းလျှော်မယ်တဲ့”

အော်သံနှင့်အတူ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပြုံး၍ ထွက်လာ
သည်။

“လာ ဒီဘက်မှာဆရာ”

ဆိုပြီး ခေါင်းလျှော်တဲ့နေရာ ခေါ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်
ကို ပက်လက်အိပ်စေပြီး ခေါင်းကိုရေလောင်းကာ

“အခု ဘာတွေရေးနေလဲ ဆရာ”

“ဟင်”

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

“ကျွန်မက ဆရာရဲ့ ဝတ္ထုတွေဖတ်ပါတယ်”

ဘယ်သူမဆို ကြည့်နှုတ်တာပေါ့နော်။ ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်
ရဲ့ ရှိစုမဲ့စု လက်ကျန်ဆံပင်လေးကို ရေနဲ့ပြောင်အောင်ဆေးပြီး

“ကျွန်မ ဖတ်ဖူးတဲ့ဝတ္ထုက အဲ မျက်နှာပါတစ်ခါတည်း ဆေးလိုက်
ပါလားဆရာ”

“ဗျာ”

“မျက်နှာပါ တစ်ခါတည်းဆေးလိုက်ပါလားလို့ ဆရာမျက်နှာက
အဆီပြန်တယ်လေ”

ဟုတ်သား။ ကိုယ့်မျက်နှာက အစကတည်းက အဆီပြန်တယ်လေ
ဒါနဲ့ပဲ

“အင်း ကောင်းပြီလေ လုပ်ကြည့်တာပေါ့”

ဟု ဆိုလိုက်သည်နှင့် ကောင်မလေးက ဝမ်းသာအားရပင် မျက်နှာ
ကို ရေလောင်းချလိုက်သည်။ နောက် သူ့လက်သွယ်သွယ်လေးက မျက်နှာ
ပေါ် တရွေ့ရွေ့။ သူ့လက်နှာခေါင်းပေါ် ရောက်သည်နှင့် နှာခေါင်းထဲရောက်
လာသော ညှိစိုစိုအနံ့

“ငါးဟင်းနဲ့”

ငါးနံ့ကမှ ငါးမြစ်ချင်းကို မျှစ်ချင်နှင့် ရောချက်ထားသည့် အနံ့။
နံ့လိုက် တာမှလွန်ရော ထိုလက်ကြီးနှင့် မျက်နှာလာကိုင်နေသည်ဆိုတော့
စဉ်းစားသာကြည့်။ ကျွန်တော်လည်း သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ

“ညီ . . . ညီမလေး ညီမလေး လက်က ငါး . . . ငါးနံ့ရနေ
တယ်နော်”

ဆိုတာကို ငတိမက

“ဪ ဒါလား ဒါက ခဏပါ . . . ဆရာမျက်နှာဆေးပြီးသွားရင်
သမီးလက်က ပြောင်သွားမှာပါ”

“အန် . . .”

“ဟုတ်တယ်ဆရာရဲ့ ဆရာ့ကို ခေါင်းလျှော်ပေးရမှာဆိုတော့

စွယ်စုံလက်ဆောင် ၄၄

ထမင်းစားရင်း လက်တောင်မဆေးဘူး လက်ကိုထဘီနဲ့သုတ်ပြီး ဖုတ်ဖက် ခါထလာတော့ . . . ဝမ်းသာသွားတာလေ ဝမ်းသာသွားတာ . . . ”

ဪ . . . ကိုယ်ကတောင် ပြန်အားနာရမယ့်ပုံ . . . သူ့ခမျာ ကျွန်တော့်ခေါင်းလျှော်ပေးချင်လို့ လက်တောင်မဆေးဘူး။ လက်ကို ထဘီနဲ့ သုတ်ပြီး ဖုတ်ဖက်ခါထလာတာ ထလာရတာတဲ့ အေးလေ ကိုယ့်ပရိသတ်ပဲ သူ့မပြောင်သေးတဲ့လက် ကျွန်တော့်အခွက်နဲ့ပဲ ဆေးပါစေတော့ပေါ့။ ဟုတ် လည်းဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော့် မျက်နှာတွေကမသိဘူး။ မျက်နှာဆေးပြီး သူ့လက်ကတော့ ပြောင်သွားတယ်။ ဘာအနံ့မှမရတော့ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ခေါင်းကို စလျှော်ပြန်ရော၊ အဲဒီတော့မှသူက . . .

“ဟာ လုပ်ကြိုးဟာ ကိုကြည်...ကိုကြည်...မျက်လုံးတွေ လည်နေပြီ”

“ဪ . . . ဆရာစာအုပ်တွေ ကျွန်မမှတ်မိသလောက် ပြန်ပြော ပြမယ်နော်၊ ရလား”

“ဪ အင်း ရပါတယ်”

ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်အဖြေစကားလည်း ကြားရော သူဖတ် ဖူးသမျှ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတွေအကြောင်း ကျွန်တော့်ခေါင်းကို လျှော်ပေးရင်း ပြောပြတယ်။ ပထမတော့ တသိမ့်သိမ့် တငြိမ့်ငြိမ့်ပေါ့ . . . နော်။ ကြာတော့ နှာစေးလာသလို၊ အအေးမိသလို ဖြစ်လာတယ်။ သတိထားကြည့်လိုက်တော့ ဘေးနားက ကျွန်တော့်လို ခေါင်းလျှော်သူ လေးယောက်လောက် ပြောင်းသွား ပြီ။ ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်လက်မလောက်ပဲ ရှိသည့်ဆံပင်ကို လျှော်လို့မပြီးသေး။ ချက်ခြင်း နှုတ်ခမ်းတွေလည်း ပြာလာသည်။ ဒါကြောင့်

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

“မပြီးသေးဘူးလားကွယ်”

“ခဏလေး ဆရာ ခြောက်အုပ်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

“အမ်”

သူ့ပုံက စာအုပ်စုံအောင် ပြောပြမည့်ပုံ။ ကိုယ်ကလည်း မခံနိုင်
တော့တာကြောင့် အတင်းရုန်းထပြီး

“တော် တော်ပါပြီကွယ်”

ဆိုတာကို ကောင်မလေးက သူမဗလကြီးနဲ့ ကျွန်တော့် ကုတ်ကို
ပြန်ဆွဲချပြီး

“ဪ နေပါဦးဆရာရဲ့ သမီးက ဆရာပရိသတ်အစစ်ပါ”

ဆိုပြီး ခေါင်းလျှော်ရည်တွေ ခေါင်းမှာသုတ်ပြီး

“အဲဒါနဲ့လေ သိလားဆရာ”

သွားပြီ။ အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားပြီ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
သေလူလို့ပဲ သဘောထားလိုက်တော့တယ်။ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ နားထဲက
လေတွေ တဝီဝီထွက်ပြီး မေးတွေလည်း တဂတ်ဂတ် ရိုက်ကုန်ပြီ။

“ဘုရား ဘုရား သူပြောလို့ အမြန်ဆုံး ပြီးပါစေ”

သာ ဆုတောင်းရတော့တယ်။

“ပြောလို့ ဝပြီဆရာ . . . နောက်ဘာတွေ ရေးထားသေးလဲ”

“ဂတ်ဂတ် ဂတ်ဂတ် ဂတ်ဂတ် ဂတ်အကြောင်းပါကွယ်”

“ဟာ . . . ကောင်းတယ်ဆရာ ဂတ်အကြောင်းဆိုတော့ ဘဲတွေ
အကြောင်းပေါ့ သမီးစောင့်ဖတ်မယ်ဆရာ”

တဲ့။ ဪ အလိုက်သိပုံ . . . ။

ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်က ပြန်ထွက်တော့ လူကချိပါချိချင်နေတယ်။ အိမ်
ပြန်ရောက်တာနဲ့ အနွေးထည်အထူကြီးဝတ်၊ စောင်အထူကြီး ခြုံထားတာ
တောင် ချွေးကမထွက်တော့။ ခေါင်းတွေက အုံ့ခဲနေပြီ။ ဒါနဲ့ပဲ လုံးဝမတတ်
နိုင်တဲ့အဆုံး အိမ်ကကောင်လေးတစ်ယောက်ကို

“ငါ ငါမရတော့ဘူး ထင်တယ်ကွာ . . . ငါသေလူဖြစ်ပြီထင်တယ်

စွယ်စုံလက်ဆောင် ၁၇

ငါ့ကိုဆေးခန်းပို့ပေးကြပါ”

ဆိုတော့ အားလုံးထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့်

“ဟာ လုပ်ကြဦးဟ ကိုကြည် ကိုကြည် . . . မျက်လုံးတွေ လည်

နေပြီ”

ဆိုပြီး ကမန်းကတန်းဆေးခန်းတွဲပို့ကြတယ်။ ဆေးခန်းရောက်

တော့ဆရာဝန်မက

“ဪ ဆရာပါလား . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နေမကောင်းလို့ ဆရာမ ဟိုလေ ခေါင်းတွေကကိုက်ပြီး”

ဆရာဝန်မ ခေါင်းညိတ်သည်။

“နေမကောင်းရင် စာသိပ်မရေးနဲ့ပေါ့ ဆရာရယ် မဟုတ်ဘူးလား”

ဪ သူလည်း ကိုယ့်ပရိသတ်ပါလားအသိနဲ့ တစ်ချက်တော့
ကြည့်နူးသွားသေးသည်။ ဆရာဝန်မက သူ့နားကြပ်နဲ့ ရင်ဘတ်ကို
ဟိုထောက် ဒီထောက်လုပ်ပြီး

“မှောက် ဆရာ”

“ဗျာ”

“ဪ ဆေးထိုးဖို့ မှောက်လို့ပြောတာပါဆရာ . . . ”

“ဪ”

ဘာမှ မမေးတော့ဘူး။ မှောက်သာ အိပ်လိုက်သည်။ တင်ပါးတစ်
ဖက်မှ စစ်ခနဲနာကျင်မှု။

“ယဇ်”

သိတယ် မဟုတ်လား။ အကြည်တော်တို့ အံ့ကြိတ်ခံလိုက်တယ်။

ပြီးတာနဲ့ ထဖို့လုပ်တော့

“နေပါဦး ဆရာ”

“ဘာလို့လဲ”

“နောက်တစ်လုံး ကျန်သေးတယ် . . . ”

“ဗျာ . . . ”

အလိုလိုနေရင်း မျက်ရည်တောင် ဝိုင်းမိသေး၏။ ကိုယ်က တခြား ကိစ္စသာမကြောက်တာ ဆေးထိုးဖို့ဆိုအလွန်ကြောက်။ ဒါကို ဆရာဝန်မက သူ့လက်ထဲက ဆေးထိုးအပ်ကြီး မြှောက်မြှောက်ပြီး

“ဆရာကို ခင်လို့ထိုးပေးတာ သူများဆို တစ်လုံးပဲ အဲဒါတောင် အသေး ဆရာကျတော့ ကိုယ့်ဆရာဆိုတော့ ကြီးပေ့ဆိုတာကြီးပဲ နှစ်လုံးတွဲ ပေးလိုက်တယ်”

တင်ပါးတစ်ဖက်ကို အရက်ယုံနဲ့ပွတ်တယ်။ နောက်

“အစ်”

“ကျွန်မခင်တာကို အသိအမှတ်ပြုပြီလားဆရာ”

ကျွန်မကတောင် ဆရာအကြည်တော်က ကျွန်မတို့နားမှာနေတယ်ပြောလို့

သူတို့လည်း ဆရာကို သိပ်တွေ့ဖူးချင်ကြောင်း

အသေဖြစ်ဖြစ် အရှင်ဖြစ်ဖြစ် ဆရာဝေယျာဝစ္စ

ပြုပေးချင်ကြောင်း ပြောကြသေးတယ်

“ပြုပါပြီဗျာ . . . ပြုပါပြီ . . . ”

ချစ်လို့ထိုးတာပဲ အံ့ကြိတ်ခံလိုက်တယ်။

“တကယ်ပြောတာပါဆရာလူမမြင်ဖူးခင်ကတည်းက ဆေးထိုးပေး ချင်နေတာ . . . ခင်လို့လေခင်လို့ . . . ကျွန်မမှာ ဆရာကို မြန်မြန်အို ပါစေ၊ နာပါစေလို့ ဆုတောင်းနေရတာလည်း အမောပါပဲဆရာ . . . ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဪ တစ်နေ့က အသိတစ်ယောက်ဆုံးလို့ အသုဘလိုက်ပို့တာ သချိုင်းက ဝန်ထမ်းတွေ ဆရာဝတ္ထုအကြောင်း ပြောနေတာကြားလိုက်သေး တယ်။ ကျွန်မကတောင် ဆရာအကြည်တော်က ကျွန်မတို့နားမှာနေတယ် ပြောလို့ သူတို့လည်း ဆရာကို သိပ်တွေ့ဖူးချင်ကြောင်း အသေဖြစ်ဖြစ် အရှင်

စွယ်စုံလက်ဆောင် ၄၅

ဖြစ်ဖြစ် ဆရာဝေယျာဝစ္စ ပြုပေးချင်ကြောင်း ပြောကြသေးတယ်”

“အေးဗျာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးမတင်နဲ့ဦး ဆရာ . . . ကျွန်မတောင် သူတို့ကို ရန်တွေ့လိုက်သေးတယ်. . . နင်တို့ဆီရောက်ဖို့နေနေသာသာ ငါ့ဆီတောင် မရောက်သေးဘူးလို့ . . . ဟုတ်တယ်နော်ဆရာ ဆရာတစ်ယောက်ရင် ကျွန်မဆီ အရင်ရောက်မှာ . . . ကျွန်မဆီကထွက်မှသူတို့ဆီသွားရမှာလေ . . . ”

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ဟင်း ဒါပေမယ့် အခုဆရာရောက်လာပြီဆိုတော့ ဟိုကောင်တွေ ဝမ်းသာသွားအောင် ကျွန်မ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပေးလိုက်မယ်နော်ဆရာ . . ”

“ဗျာ . . . ဒီလောက်ကြီးလည်း အလျင်စလို မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ”

တကယ်၊ တောင်းပန်ယူရတယ်။

တင်ပါးနှစ်ဖက်ကို အလုံးကြီးနှစ်လုံး ကပ်ထည့်လိုက်တာ။ နားထဲက အလုံးတွေကလည်း ပဲ့တင်ထပ်နေတာ တော်ရုံနဲ့ မပျောက်ဘူး။

ကဲဗျာ ချစ်တာတော့ ချစ်တာပါပဲ။ ဒါကို ချစ်တာအပြစ်လားလို့ဆိုရင် ကျွန်တော် ဘယ်လိုပြန်ပြောရမှာလဲဗျာ . . . ။

လောလောဆယ် ခေါင်းတုံးတစ်လုံးနဲ့ ဆေးအလုံးကြီးနှစ်လုံးထိုးထိတာ လူကိုကွသွားတာပဲ။

■ ■

ဒါဆိုရင်
ရပ်ရွာများထဲကလို
စာပြည်တော်
စာရက်မျိုးလာတုန်း
ခရေပန်းကို
တောစီးပိန်ပန်း
နင်းမိတဲ့ နို့မိတ်ပုလဲ
မျိုးတုန်းတစ်ခုခု
မှားမိတဲ့တလား

လက်ဆောင်

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

စွယ်စုံလက်ဆောင် ၆၁

တောင်ငူမြို့နယ်အုပ်ချုပ်ရေး

မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ။

ဝန်ခံပါရစေ။

ကျွန်တော် အကြည်တော် လူပျိုပါခင်ဗျား။

ဒါတစ်တိုင်းပြည်လုံးသိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အားလုံး
မသိတာတစ်ခု ရှိပါသေးတယ်။

ကျွန်တော် ကလေးတစ်ယောက် ရဖူးတယ်
ဆိုတာကိုပါ။

ကျွန်တော့်စကားကြားတာနဲ့ အားလုံးအံ့
အားသင့်သွားမယ်ထင်ပါတယ်။

‘ဟင် . . . လူပျိုလည်းဆိုသေး။ ဘယ်လို
ကလေးက ရတာလဲ . . .’

စွယ်စုံလက်ဆောင် ၆၃

‘ဒါဆို မိန်းမရဖူးလို့ပေါ့။ မိန်းမနဲ့ ပြန်ကွဲသွားတာလား . . .’

စသည်ဖြင့် ထင်ကြပါလိမ့်မယ်။ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ။

ဒါဆိုရင် ရုပ်ရှင်များထဲကလို အကြည်တော် အရက်မူးလာတုန်း ခရေပန်းကို တောစီးဖိနပ်နဲ့ နင်းမိတဲ့နိမိတ်ပုံလို မူးတုန်းတစ်ခုခုမှားမိခဲ့တာလား။

မဟုတ်ရရိုးအမှန်ပါဗျာ။

အခု ကျွန်တော်ပြောခဲ့ကလေးက သူ့အလိုလိုရလာတဲ့ကလေးပါ။ ဟင် . . . ဒါဆိုရှေးခေတ်ကလို မိန်းမတစ်ယောက်က အကြည်တော်ကိုမြင်တွေ့ပြီး အလိုလို လေဥဥမွေးတာလား။ ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးပါခင်ဗျာ . . . ။

ဒီကလေး ဘယ်လိုရခဲ့လဲဆို ပရိသတ်ကြီးသိလာပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့မှ အားလုံးက . . .

‘ဪ၊ အကြည်တော် ဒီလိုလည်း ကလေးရခဲ့သကဲ့’ ဆိုပြီး ဖြစ်သွားကြပါလိမ့်မယ်။

ကျွန်တော် ကလေးတကယ်ရှိခဲ့ကြောင်း မယုံလို့ရှိရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ အစ်ကိုတော် ကိုရဲဝင်းလို့ခေါ်တဲ့ ‘နီကိုရဲ’ ကို မေးကြည့်လို့ရပါတယ်။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ကလေးရခဲ့တုန်းက သူလည်းရှိနေလို့ပါ။

ကျွန်တော် ဘာလို့ သက်သေအဖြစ် နီကိုရဲကိုညွှန်ပြရသလဲဆိုရင် ဒါဟာ တကယ့်အစစ်အမှန်ဖြစ်ရပ်မှန်မို့ပါ။

ကျွန်တော် မညာချင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ သမီးတစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။

‘အဲဒီသမီးလေးရဲ့ခုံက ဒီလိုပါခင်ဗျား . . .’

မနှစ်ကစပြီး ဟောပြောပွဲတွေ သွားဖြစ်တယ်။

သွားဖြစ်ရခြင်းအကြောင်းရင်းက ပရိသတ်နဲ့လည်း ထိတွေ့ချင်တာရယ်၊ နေရာဒေသ၊ ဒေသန္တရဗဟုသုတလည်းလိုချင်တာကြောင့် သွားဖြစ်တာပါ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ကျတော့ ခရီးထွက်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်လှဘူးလေ။ အခုကျတော့ မသွားမဖြစ်တာဝန်တစ်ရပ်လိုဖြစ်သွားတော့ ရောက်ကိုရောက်ရတော့တာ။

အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်တော်က ဟောဖို့ပြောဖို့မဆိုနဲ့ လူရှေ့သူရှေ့မတ်တပ်ရပ်ဖို့တောင် ဝါသနာပါလှတယ်မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်လောက်ထိလဲဆို ကျွန်တော် လုံးချင်းဝတ္ထုနှစ်အုပ်သုံးအုပ်ထွက်ပြီးစမှာ ပရိသတ်တွေက ကျွန်တော့်ကိုတွေ့ပြီး . . .

‘အကြည်တော်ဆိုတာသူပေါ့’

‘အကြည်တော်ဆိုတာလား’

စသည်ဖြင့် သုံးလေးယောက်ဝိုင်းကြည့်တာတောင် သွေးတိုးပြီး ဆေးရုံတင်ရမလိုဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အဲသည်လောက်ထိ လူကြောက်တာ။ ဒီလိုလူရှေ့သူရှေ့ ဟောပြောပွဲပြောဖို့ဆိုတာဝေးရော . . . ။

မနှစ်ကမှ ကိုရဲဝင်း (နီကိုရဲ)က

‘တို့ညီကိုနှစ်ယောက် ဟောပြောပွဲသွားရအောင်’

ဆိုတော့ ကိုရဲဝင်းနဲ့ကလည်းဖြစ်၊ အတွဲကလည်းညီတော့ ဟောပြောပွဲအတော်များများ လိုက်ပြောဖြစ်တယ်။

လူကညီတော့ ခရီးသွားရတာ အတော်ပျော်စရာကောင်းပါတယ်။ နောက်ပြီး ကိုယ်ရောက်တဲ့နယ်တိုင်း ကိုယ့်ပရိသတ်နဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီးတွေ့

စွယ်စုံလက်ဆောင် ၆၅

ရတနာ့ ပိုပြီးကြည်နူးမိပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ရောက်ခဲ့တဲ့ နယ်တွေအတော်များများဟာဆိုရင် စာပေအင်မတန်ချစ်မြတ်နိုးကြတဲ့ နယ်တွေဖြစ်တဲ့အတွက် ပရိသတ် အင်အားက ကြောက်မမန်းလိလိပါပဲ။ တချို့နယ်တွေဆို နီကိုရံ၊ အကြည်တော်ဟောပြောပွဲလာတယ်ဆိုတာနဲ့ သူတို့နယ်မှာ ဟောပြောပွဲလုပ်ဖို့ အစီအစဉ်မရှိသော်ငြား တမင်ဖိတ်ပြီးတော့ကို ခေါ်တွေ့ပါတယ်။

စာရေးဆရာကို စာဖတ်သူက ဘယ်လောက်ချစ်ကြသလဲဆိုတာ အဲဒီနယ်တွေမှာ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ ဘယ်လောက်ထိလဲဆို နယ်တစ်ခုမှာပေါ့

**အဲဒီအချိန်မှာမှ လူတစ်ယောက်ဟာ ကလေးခါးထစ်ခွင် မိန်းမကို
လက်ဆွဲပြီး ကျွန်တော့်ဆီရောက်လာပါတယ်။**

ကျွန်တော်တို့ရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ လက်မှတ်ထိုးပေး ရမယ့်စာအုပ်ပုံက ဟီးထနေပြီ။ ရောက်တာနဲ့ ဘာမှမလုပ်အားသေးဘူး။ အဲဒီစာအုပ်ပုံတွေ လက်မှတ်ထိုင်ထိုးလိုက်တာ ညဦးပိုင်းကိုရောက်လာပါတယ်။ ဟောပြောပွဲကလည်း အချိန်နီးနေပြီ။ ပရိသတ်ကလည်း စောင့်နေပြီ။ ဒီမှာကိုယ်ကလည်းမပြီးသေး။ ဒီကြားထဲ လာနှုတ်ဆက်ကြတဲ့လူတွေကိုလည်း ပြန်နှုတ်ဆက်ရ။ ဟောပြောပွဲပြီးရင် တိုက်မယ့်၊ ကျွေးမယ့်လူငယ်တွေကလည်း လာချိန်းကြနဲ့ ရှုပ်ရှက်ခတ်နေပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာမှ လူတစ်ယောက်ဟာ ကလေးခါးထစ်ခွင် မိန်းမကို လက်ဆွဲပြီး ကျွန်တော့်ဆီရောက်လာပါတယ်။ ပြီးတော့ကျွန်တော့်ကို

လူနုတ်ဆက်ပါတယ်။

‘ဆရာ . . . ကျွန်တော်က ဆရာစာဖတ်ပရိသတ်ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်’

ဒါက ပြောရိုးပြောစဉ်ပါ။

‘ဆရာကို ကျွန်တော် အရမ်းလေးစားတယ်ဗျာ’

‘ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော်ကလည်း ကြိုးစားပါမယ်ဗျာ’

ဆိုတော့ သူကဆက်ပြီး . . .

‘ဆရာတို့ ဒီရောက်မယ်ဆိုကတည်းက ဝမ်းသာနေတာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျား။ ကျွန်တော်တို့လည်း တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်’

‘အဲဒါ ဆရာတို့ ဒီလာမယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့လင်မယား နှစ်ယောက် ဆရာကို ဘာလက်ဆောင်ပေးရမလဲ စဉ်းစားနေတာ’

ဪ . . . သူမိန်းမကလည်း ကိုယ့်ပရိသတ်ပါပဲလားဆိုပြီး ကြည်နူးရသေး။

‘အဲဒီလက်ဆောင်ကလည်း တန်ဖိုးမရှိတာပေးမိရင်လည်း အားနာရသေးတယ်လေ’

‘ဟာ ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့က အဲဒါမျိုးလိုချင်လို့ လာတာမှမဟုတ်တာ’

‘ဒါပေမယ့်လေ . . . ကျွန်တော်တို့ရဲ့စေတနာနဲ့ ဆရာအပေါ် ဘယ်လောက်လေးစားတယ်ဆိုတာလဲ သိစေချင်ပါတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျား ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ကိုယ်လည်း သူ့စကားကို အလိုက်သင့်ပြန်ဖြေနေမိတယ်။

‘အခုတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်မိန်းမ အသေအချာတိုင်ပင်

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

စွယ်စုံလက်ဆောင် ၆၇

ပြီးပြီ

‘ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ ဘာများလဲခင်ဗျား’

ကျွန်တော်လည်း ဘုမသိဘမသိနဲ့ အလိုက်သင့်မေးမိတယ်။ ဒါကို ယောက်ျားကြီးက သူ့ခါးထစ်ခွင်ကလေးကို ကျွန်တော့်လက်ထဲ ထိုးထည့် ပေးပြီး . . .

‘ဆရာ ခဏလောက်’

ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ယောင်ယောင်ကမ်းကမ်းနဲ့ ကလေးကို ပွေ့ချီမိတယ်။

‘ကျွန်တော့်သမီးလေးက ချစ်စရာလေးနော်’

ဟုတ်ပါတယ်။ ကလေးလေးက အသားဖြူဖြူ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ ချစ်စရာလေးပါ။ ကျွန်တော့်မျက်နှာကြည့်ပြီး ရယ်ပြနေသေး။ ကလေးကို ကြည့်ပြီး ကြည့်နူးမိတာအမှန်ပါပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ယောက်ျားကြီးက . . .

‘အဲဒီလိုချစ်စရာကောင်းတဲ့ကလေး ဆရာ့ကို အပိုင်ပေးလိုက်ပြီ။ ဆရာခေါ်ပြီး မွေးစားလိုက်ပေတော့။ ဒါ . . . ကျွန်တော်ပေးတဲ့လက် ဆောင်ပဲ’

‘ဟမ်’

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် ဘာဆက်ပြောလို့ပြောရမှန်းမသိပဲ ကြောင်နေမိတယ်။ ကလေးလက်ဆုပ်လက်ကိုင်ကြီးက ကိုယ့်လက်ထဲ ရောက်နေပြီ။

‘ဒီနေ့ကစပြီး ဒီကလေးကို ဆရာပိုင်သွားပြီ။ ဒါ အကြည်တော်ရဲ့ သမီးဖြစ်သွားပြီ’

‘ဗျာ ကျွန်တော့်သမီး’

ကျွန်တော့်ရဲ့ ကယောင်ကတမ်းရေရွတ်သံ။ ဒါကိုဟိုလူက

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

၈၈ အကြောင်း

သွမိန်းမလက်ဆွဲပြီး . . .

‘ဟုတ်တယ်။ ဒါ ဆရာအကြည်တော်သမီး ဖြစ်သွားပြီ။ ဆရာခေါ်သွားပေတော့။ လာ မိန်းမသွားမယ်’

“ဟာ . . . ဟေ့ . . . ဟေ့ . . .”

ကျွန်တော်တောင် တားချိန်မရလိုက်ဘူး။ ဟောပြောပွဲလာလူကြားထဲ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားတော့တယ်။ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး တက်ညီလက်ညီပါဗျာ။ လူကလည်းများတော့ အစအနတောင် ရှာမတွေ့တော့ဘူး။ ကျွန်တော်လည်းကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ကလေးကိုပိုက်မိထားတုန်း။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဟောပြောပွဲစင်ပေါ်တက်ဖို့ အဝတ်အစားလဲပြီး ထွက်လာတဲ့ နီကိုရဲက ကျွန်တော့်ကို အံ့အားသင့်စွာကြည့်ပြီး . . .

‘ဟေ့ကောင်။ မောင်ကြည်၊ ဟောပြောပွဲအချိန်နီးနေပြီလေ။ အဝတ်အစားမလဲသေး။ ဟင် . . . မင်းလက်ထဲက ကလေးက’

သူလည်း ကျွန်တော်ပွေ့ထားတဲ့ကလေးမြင်ပြီး အံ့အားသင့်သွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်းကြောင်တောင်နဲ့ ချွေးသီးတွေကျပြီး . . .

‘မသိပါဘူးဗျာ။ ဒါလေး ကျွန်တော့်သမီးဆိုပြီး လာပေးသွားတာပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမလုပ်ရဘဲနဲ့’

ဆိုတော့ ကိုရဲဝင်းကလည်း ဘုမသီဘမသီနဲ့ . . . ။

‘ဟာ . . . မင်း ဘာမှမလုပ်ဘဲနဲ့ လာပေးသွားမလားကွ။ မင်း အရက်မူးပြီး တစ်ခုခုများမှားခဲ့လား’

အရေးထဲ သူကဝင်ကြပ်နေသေး။ ကျွန်တော်ကလည်း စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့ . . .

‘အာ . . . အစ်ကိုကလည်းဗျာ။ ကျွန်တော် ဒီနယ်တစ်ခါမှ

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

စွယ်စုံလက်ဆောင် ၆၉

ရောက်ဖူးတာမှ မဟုတ်တာ။ အခုချိန်ထိ အပြင်လည်းမထွက်ရသေးဘူး။
နောက်ပြီး ကျွန်တော်ရောက်ရောက်ခြင်းမှား မိရင်တောင် မိန်းမတစ်ယောက်
နေ့ချင်းညချင်း ကလေးမွေးတယ်လို့လည်းမကြားဖူးပါဘူး’
ပါးစပ်ကလည်း ဘာတွေမှန်းကိုမသိတော့ပါဘူးဗျာ။ ပေါက်ကရ
တွေကို ထွက်ကုန်ရော။ ဒါကို ကိုရဲဝင်းက . . .

**ဒီကြားထဲ ကလေးကလည်းဗျာ ချိုချိုချင်တယ်မှတ်တယ်။
ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီကြယ်သီး လာလာဖြတ်နေတယ်။**

‘နေ့ချင်းညချင်းမွေးတယ် လုပ်မနေနဲ့တော့။ ဟိုမှာ အစီအစဉ်
ကျေညာနေပြီ။ အဝတ်အစားလဲပေတော့’
ဟုတ်တယ်။ ဟောပြောပွဲအစီအစဉ်က စနေပြီ။
အဲဒါနဲ့ပဲ ကိုယ်လက်ဆောင်ရထားတဲ့ကလေးကို ခုတင်မှာချပြီး
အဝတ်အစားလဲရတယ်။
ကလေးကလည်းဗျာ။ ငြိမ်နေတာပဲ။ လုံးဝမငိုဘူး။ တစ်ခါတလေ
ရယ်တောင်ပြနေသေး။
အဝတ်အစားလဲပြီး ဟောပြောပွဲဝင်သွားဖို့ကျတော့လည်း
ကလေးကိုထားခဲ့လို့မဖြစ်။ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ကိုယ့်တာဝန်ကျမယ်။ ဒါနဲ့ပဲ
ကလေးလေးပိုက်ပြီး ပြန်ထွက်ကာ . . .
‘ကိုရဲဝင်း’

‘ဘာလဲကွ’

‘ဒီ . . . ဒီကလေးကို ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲဟင်’

ကျွန်တော့်ရဲ့ ငိုမဲ့မဲ့အမေး။ ဒါကို ကိုရဲဝင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

. . .

‘ကလေးမိဘတွေကို မင်းမသိဘူးလား’

‘မ . . . မသိပါဘူးအစ်ကိုရာ’

‘ဟ . . . ဒါဆို မင်းက ဘာလို့ကလေးကိုခေါ်ထားတာလဲ’

ကိုရဲဝင်းရဲ့ ခပ်ငေါက်ငေါက်အမေး။ ဒါကို ကျွန်တော်လည်း

စိတ်ရှုပ်စွာခေါင်းကုပ်ပြီး . . .

‘ကျွန်တော်လည်း ဘယ်သိမှာလဲဗျ။ လက်ဆောင်ဆိုပြီး လာထိုး

ထည့်ပေးသွားတဲ့ဟာကို’

ကိုရဲဝင်း ရယ်တယ်။ ဒါကို ကျွန်တော်က . . .

‘မရယ်ပါနဲ့ဗျ။ ဒီမှာ စိတ်ညစ်နေရတဲ့အထဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်

ဆိုတာ စဉ်းစားပေးပါ’

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ကိုရဲဝင်း တွေ့သွားတယ်။ အတော်ကြာမှ

. . .

‘မင်းကလေးက ထားခဲ့လို့လည်းမဖြစ်ဘူးနော်’

‘အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ဗျာ’

‘ဒီလိုလုပ်ကွာ . . . မင်း ဒီကလေးကို ချီသာချီခဲ့တော့’

‘ဟင် . . . ချီခဲ့ရမယ် . . .’

‘အေး . . . ချီခဲ့ရမှာပေါ့ကွာ . . . ။ ဒါမှ ပွဲခင်းထဲမှာ သူမိဘတွေ

တွေ့ရင် ချက်ချင်းပြန်ပေးလို့ရမှာပေါ့’

သူပြောတော့လည်း ဟုတ်သလို။ ဟုတ်သား။ ဟောပြောပွဲ လာနား

စွယ်စုံလက်ဆောင် ၇၁

လောင်တဲ့အထဲမှာ သူ့မိဘတွေသေချာပေါက်ရှိမှာပဲ။ သူ့မိဘတွေရင်
ကလေးကို ပြန်ပေးလိုက်ရုံပေါ့။ ဟုတ်ဘူးလား။

ဒီလိုနဲ့ပဲ . . . ။

မုတ်ဆိတ်ကြီးတစ်မနဲ့ ကလေးခါးထစ်ခွင်ဝင်လာတဲ့ ဆရာ
အကြည်တော် ကိုမြင်တော့ ပရိသတ်ကြီး ဟာခနဲ ဟင်ခနဲ ဖြစ်ကုန်တယ်။
ပြီးတော့ တီးတိုးတီးတိုးနဲ့ . . .

‘ဟဲ့ ဟိုမုတ်ဆိတ်နဲ့ဟာ အကြည်တော်မဟုတ်လား’

‘အေး ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဟဲ့ . . . သူပြောတော့ လူဖျိုဆို အခု ကလေးကြီးနဲ့ . . .’

‘ဟယ် . . . ဟုတ်ပဲ . . . သူ့ကလေးပဲဖြစ်မှာပေါ့ . . . ဟောပြော
ပွဲတောင်ခေါ်လာတဲ့ဟာ . . .’

‘ဟဲ့ . . . ။ သူ့ကလေးက သူနဲ့လည်းမတူဘူး။ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး
ချစ်စရာလေး။ ဘေးအိမ်က ဘယ်ကိုဘတုတ်နဲ့ တွေ့လာလဲမသိဘူး ဟီဟီ
. . .’

စတဲ့အသံများ ဆူညံနေတယ်။ ဟုတ်တယ်။ သူတို့ထင်လည်း
ထင်စရာ။ ဘယ်စာရေးဆရာမှ ဟောပြောပွဲကို ကလေးခေါ်မလာတဲ့
ဟာကို။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အများထက်ထူးပြီး ကလေးကြီး
တစ်ကောင်နဲ့ဟာကို . . .

ကိုယ့်မှာတော့ ဘာမှမပြောသာဘူး။ လက်ဆောင်ရထားတဲ့
ကလေးတစ်ယောက် ရင်ဝယ်ပိုက်ပြီး သူတို့နေရာချတဲ့နေရာ ဝင်ထိုင်
လိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ ကလေးရဲ့မိဘတွေကို လိုက်ရှာကြည့်တယ်။ ဘယ်မှာ
မှမတွေ့ရဘူး။ ကိုယ်ပြောရမယ့်အလှည့်လည်း ရောက်တော့မယ်။ ကလေး
မိဘကလည်း ဘယ်ရောက်လို့ရောက်နေမှန်းမသိဘူး။ နဖူးကလည်း ဇောချွေး

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

၇၂ အကြည်တော်

တွေ့ပလောက်ပလောက်နဲ့ စိမ့်ထွက်နေတယ်။ ဒီကြားထဲ ကလေးကလည်း ဗျာ ချိုဖို့ချင်တယ်မှတ်တယ်။ ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီကြယ်သီး လာလာဖြုတ် နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကြားလိုက်ရတဲ့အသံက . . .

‘ယခု ဆက်လက်ဟောပြောမယ့်သူကတော့ စာရေးဆရာ အကြည်တော် ဖြစ်ပါတယ် . . .’

ကိုယ့်နာမည်ခေါ်သံကြားတာနဲ့ လန့်ခွန်မိမတတ်ဖြစ်သွားတယ်။

သွားပြီ။ ဟောပြောဖို့အလှည့်ကလည်းကျပြီ။ ကလေးကလည်း မိဘရှာမတွေ့သေး။ မျက်နှာကြီးနီပြီး ဇောချွေးတွေပါ တစ်ကိုယ် လုံးစိမ့်ထွက်လာတယ်။ ကလေးကြီးချိုပြီး တက်ဟောဖို့ကလည်း ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင် . . . ။

ဒုက္ခပဲ။ ဒုက္ခမှ အကြီးအကျယ်ဒုက္ခ . . .

‘ဆရာအကြည်တော်ခင်ဗျား “ဒုက္ခဆိုတာ နောင်တစ်ချိန် မှာဖြစ်လာမယ့်ဟာသပါ” ဆိုတဲ့ ဆရာရဲ့ဟောပြောညွှန်ကြားချက်ကို စတင်ရန် ဟောပြောပွဲစင်မြင့်သို့ကြွပါခင်ဗျား’

သေပြီ။ ပြောဖို့စင်ပေါ်က ခေါ်နေပြီ။ ကိုယ်က ကလေးတစ် ယောက်နဲ့ ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတုန်း။ ပရိသတ်ကလည်း ခေါင်းထောင်နေပြီ။ ဒုက္ခကဖြစ်နေပြီ။ ကိုယ့်စကားအတိုင်း ဘယ်အချိန်မှ ဟာသဖြစ်မယ်မသိ။ ဒါနဲ့ပဲ မတတ်သာတဲ့အဆုံးဘေးနားက နီကိုရဲကို လက်တို့ပြီး . . .

‘ကိုရဲဝင်း . . . ကျွန်တော် စင်ပေါ်တက်ရတော့မယ်။ ကလေး ခဏထိန်းထားပေး။ ကျွန်တော် ပြန်ဆင်းလာတော့ ပြန်ယူပါ့မယ် . . .’

ဆိုတာကို ကိုရဲဝင်းကလည်း . . .

‘တော်ပါကွာ။ ငါ့မှာ တော်ကီမန်း(န်း) (သူ့သားကြီး) ရန်ကို

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

စွယ်စုံလက်ဆောင် ၁၃

ကြောက်လို့ ထွက်ပြေးလာရတဲ့အထဲ၊ မင်းက ဒီမှာ ကလေးလာထိန်းခိုင်းနေသေးတယ်။ မထိန်းနိုင်ဘူး’

သူ့စကားကြားတာနဲ့ ကျွန်တော့်မှာ မျက်ရည်ပါဝိုင်းသွားတယ်။ သူ့မှမယူထားရင် ကလေးက ထားခဲ့လို့ကလည်းမဖြစ်။ ပရိသတ် ကြည့်တော့လည်းကျွန်တော်စင်ပေါ်မတက်သေးတဲ့အတွက် ပွစိပွစိဖြစ်ကုန်ပြီ။ ကိုယ်လည်း ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ကြောင်စီစီဖြစ်နေတုန်း။ အဲဒီအချိန်ကျမှ ဟောပြောပွဲကော်မတီအဖွဲ့ကပြေးလာပြီး . . .

‘ဆရာ . . . ဆရာ့အလှည့်လေ။ ဘာလို့စင်ပေါ်မတက်သေး . . . ဟင် . . . ဒီကလေးက . . .’

ကလေးမြင်တော့ ကော်မတီအဖွဲ့တွေ အံ့အားသင့်သွားပုံရတယ်။ အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်လည်း မျက်ရည်လည်နှဲ့ နှပ်တွဲလဲနဲ့ . . .

‘အဲဒါသာကြည့်ပါတော့ဗျာ။ ဒီကလေးတစ်ယောက်ပိုက်ပြီး ကျွန်တော် ဘယ်လိုစင်ပေါ်တက်ရမှာလဲဗျာ . . . အဟင့်’

ဆိုမှ ကော်မတီအဖွဲ့က တစ်ယောက်က . . .

‘ဟာ . . . ဒီကလေး ကျွန်တော်သိပါတယ်။ သူ့မိဘတွေ ဟိုးအလယ်မှာထိုင်နေတယ်’

ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာသွားပြီး . . .

‘ဟင် . . . သိရင်လည်း ပြန် . . . ပြန်ပေးလိုက်စမ်းပါဗျာ။ လုပ်ပါဗျာ’

ဆိုပြီး ကလေးကို အဲဒီလူထက်ထဲထိုးထည့်ပေးပြီး ငါ့လက်ကလွတ်သီတင်းကျွတ်လုပ်ကာ စင်ပေါ်ခပ်မြန်မြန်ပြေးတက်လိုက်ရတယ်။

အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော့်စိတ်တွေကလည်း နာဇီလက်ထဲက လွတ်ခဲ့တဲ့ အကျဉ်းသားလို ပေါ့ပါးသွားတယ်။

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

စင်ပေါ်ရောက်တော့ ကျွန်တော့်ဒုက္ခနဲ့ရခဲ့တဲ့ ဟာသတွေပြောပြတယ်။ လူတွေရဲ့ ရယ်သံကြားရပါတယ်။

‘အဲဒါပါပဲ . . . အခု ကျွန်တော့်ရဲ့ဒုက္ခတွေ ပြောပြတယ်။ လူတွေရယ်ကြတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အရင်ကဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဒုက္ခတွေဟာ ဟာသအဖြစ် အသွင်ပြောင်းသွားပါပြီ။ ဒီတော့ အားလုံးဟာလည်း အခု ကျွန်တော်ပြောခဲ့သလို ဒုက္ခရောက်နေလို့ စိတ်မပျက်ပါနဲ့။ ဒါတွေဟာ နောင်တစ်ချိန်မှာဖြစ်လာမယ့် ဟာသပါလို့ပြောရင်း နီနိုးချုပ်အပ်ပါတယ်’

ကျွန်တော့်ဟောပြောပွဲကို အပြီးသတ်လိုက်တယ်။ စိတ်ထဲမှာလည်း စင်ပေါ်ကဆင်းတာနဲ့ ကြုံရမယ့်ဒုက္ခကို တထိတ်ထိတ်နဲ့ပါပဲ။

စင်အောက်ရောက်တာနဲ့ လာဖိတ်ထားတဲ့လူငယ်တွေနဲ့ချိန်းပြီး လစ်တော့တာ။ တစ်ညလုံးပါဗျာ။ ချကြတာ။ တိုက်တဲ့အရက်ကလည်း စုံနေတာပဲ။ သူတို့တိုက်သမျှကိုလည်း စုံနေအောင်သောက်၊ စကားတွေလည်း ဖောင်ဖွဲ့ပြီး ညအတော်နက်မှ ပြန်ခဲ့တယ်။

တည်းရတဲ့နေရာရောက်တော့ ကိုရဲဝင်းက မအိပ်သေးဘူး။ သူလည်း သူ့ဧည့်သည်တွေနဲ့ ပြန်ရောက်ရုံရှိသေးတာ။

ကျွန်တော့်ကိုလည်းမြင်ရော . . .

‘ဟေ့ကောင် . . . မောင်ကြည်။ ဟိုမှာမင်းကိုတွေ့ချင်တဲ့ ဧည့်သည်တွေစောင့်နေတယ်’

ဆိုတော့ ကျွန်တော်က . . .

‘ဘယ်မှာလဲ အစ်ကို’

ဆိုတာကို ကိုရဲဝင်းက ထိုင်ရာကမထဘဲ . . .

‘အပြင်ဘက်မှာ’

ဆိုပြီး ပြုံးစေ့စေ့နဲ့ ညွှန်ပြလိုက်တော့ ကျွန်တော်လည်း မဝံ့မရဲထွက်

စွယ်စုံလက်ဆောင် ၁၅

ချောင်းလိုက်ရာ . . .

‘ဟင် . . .’

အမှောင်ထဲမှာရပ်နေတဲ့ ဟိုလင်မယား။ သူတို့လက်ထဲမှာ ကျွန်တော့်အတွက်လက်ဆောင် . . .

ကျွန်တော်လည်းလန့်ပြီး အိပ်ရာထဲ ဝုန်းခနဲပြေးဝင်ကာ . . .

‘အစ်ကို . . . ကျွန်တော် . . . ကျွန်တော်အိပ်နေပြီလို့သာ ပြောလိုက်တော့ဗျာ။ အိပ်ပြီ၊ အိပ်ပြီ’

ဆိုပြီး စောင်ကို အစအဆုံးလုံနေအောင်ခြုံပြီး အိပ်ချင်ယောင်ကို ဆောင်နေလိုက်ရတော့တယ်။

= = = =

အဲဒါပါပဲဗျာ . . . ။

အကြည်တော်ဆိုတာ လူပျိုပါပဲ။ အဲ . . . ဒါပေမယ့် ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ဖူးပါတယ်။ မူးပြီး၊ မှားပြီး ရဲ့ဖူးတာမဟုတ်ပါဘူး။ ပရိသတ်ကချစ်လို့ပေးတဲ့ . . .

‘လက်ဆောင်’

အခုများ ဟောပြောပွဲသွားရင် ဘာလက်ဆောင်များ ရဦးမှာလဲဆိုပြီ တထိတ်ထိတ်ရှိနေတုန်းပါ။ အကယ်၍များ အခုလိုကျွန်တော်ရဲ့တဲ့လက်ဆောင်လိုသာဆိုရင်

နာမည်ကိုပဲ
 စားစားပြန်လေ...
 နာမည်ကိုပဲ၊ ယောက်ျားလေးတွေက
 ကိစ္စမရှိပေမယ့်
 ကျွန်ုပ်တို့မိန်းကလေးတွေ
 သတို့သမီးဝတ်စုံချုပ်ဖို့က
 ရက်ကသိပ်ကပ်နေပြီ... နာရတောင်...

မောင်မများပါကုန်
 ချောင်ကြားကပိုလင်းရယ်ကြောင့်

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

www.foreverspace.com.mm

စွယ်စုံလက်ဆောင် ၇၇

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

လူပျိုကြီးကျောင်းဆရာ တင်မောင်လွင်ကို
ဒီရပ်ကွက်ကလေးမှာ မသိသူမရှိဘူး။

ဒီရပ်ကွက်ကလေးက တစ်ခုတည်းသော
စာသင်ကျောင်းမှာ၊ ရပ်ကွက်ထဲက တစ်ယောက်
တည်းသော ကျောင်းဆရာကလေးမို့ပါ။ ကျန်တဲ့
ဆရာတွေက တခြားကတွေလေ . . . ။

ဒါကြောင့် ဒီရပ်ကွက်ပေါက် တစ်ဦးတည်း
သော ကျောင်းဆရာတင်မောင်လွင်ကို မသိသူမရှိ
ဘူး။ နောက်ပြီး တင်မောင်လွင်ကို လူသိအများဆုံး
ကိစ္စကတော့ အနေအေးတယ်။ တစ်ဖက်သားကို

စွယ်စုံလက်ဆောင် ၇၅

ကူညီတတ်တယ်။ အားနာတတ်တယ်။ အရက် သောက်တယ်။

အရက်သောက်တတ်တယ် ဆိုပေမယ့် သူများတွေလို မူးယစ်ရမ်းကားတတ်တာမျိုးတွေ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဘာသာသူသောက် ပြီး အေးအေးလေးနေတာ။ အကယ်၍ အမူးလွန်ပြီးအန်ရင်တောင် အသံမထွက်ဘဲ အန်တတ်တာ . . . ။ အဲသည်လောက်ထိအေးတယ်။

အဲ . . . ဒါပေမယ့် တစ်ခုရှိတာက တင်မောင်လွင် မူးနေပြီဆို အလုပ်ကိစ္စနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ အရေးကြီးစကားဖြစ်ဖြစ် ဘာမှသွားမပြောမိစေနဲ့။ အမူးပြေရင် ဘာတစ်လုံးမှ မမှတ်မိဘူး။

ဒါကတော့ လူအတော်များများ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ အမူးလွန်သွားရင် ဘာပြောမိလို့ ပြောမိမှန်းမသိတာမျိုး၊ ဘယ်မှာအိပ်လို့ အိပ်နေမှန်း မသိတာမျိုး။ ဘယ်သူတွေနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတာမျိုးကို မေ့သွားတတ်တာမျိုးပေါ့။

တင်မောင်လွင်က အဲသည်ထက်ဆိုးတယ်။ သူ့အရက်ကလေး စဝင်ပြီဆိုတာနဲ့ မသောက်ခင် နှစ်နာရီလောက်ကထိကို ချေးပြီး မေ့သွားတတ်တဲ့လူမျိုး။

နည်းနည်းမှ မမှတ်မိတော့တာ။ တစ်လုံးမှ မသိတော့တာ။ အဲလိုမျိုး။

အဲ . . . ဒါပေမယ့် မူးနေတဲ့အချိန်မှာ ပြောနေရင်လည်း အကောင်းပဲနော် . . . ။ လုံးဝမူးနေတယ် မထင်ရဘူး။ စကားကို လူကောင်းတစ်ယောက်လိုပဲ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ပြောနိုင်တဲ့အပြင် စကားပြောက ပိုယဉ်ကျေးသွားတယ်။

‘ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဖြစ်ရမှာပေါ့’

စသည်ဖြင့် လိုအပ်သည်ထက်ကို ပိုချိုသေး။

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

ဒါကြောင့်လည်း ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်မလေးတွေဆို ကျောင်းဆရာတင်မောင်လွင်ကို စိတ်ဝင်စားကြတာ။ ကောင်မလေးတွေတင်မဟုတ်ဘူး။ ကောင်မလေးတွေရဲ့ မိဘတွေကပါ ကျောင်းဆရာတင်မောင်လွင်ကို သမက်ကလေးအဖြစ် မျက်စိကျကြတာ။

ကျောင်းဆရာတင်မောင်လွင် လမ်းလျှောက်လာပြီဆို၊ ကောင်မလေးတွေက မထိတထိကလိကြတဲ့အပြင် ကောင်မလေးတွေရဲ့ မိဘတွေကပါ . . .

‘ကျောင်းဆရာလေးရေ၊ သားလေးရေ၊ သမက်ကလေးရေ . . .’ နဲ့ တိုးတိုးတစ်မျိုး၊ ကျယ်ကျယ်တစ်ဖုံ၊ မသိတသိတစ်မျိုး၊ သိသိသာသာကြီးတစ်လမ်း၊ နှုတ်နဲ့မြန်းကြတော့တာ။

အဆိုးဆုံးကတော့ တင်မောင်လွင် ထမင်းလခပေးစားတဲ့ ဒေါ်ရွှေနုထမင်းဆိုင်က အပျိုကြီးမရွှေအေးပေါ့။

အမှန်တော့ မရွှေအေးကလည်း ငယ်လှတော့တာရယ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ အရွယ်တော် တစ်စိတ်ဟိုင်းလို့၊ သုံးဆယ်ကျော်ငါးနှစ်ပိုင်းလောက်ရှိပေါ့။

ဒါပေမယ့် ဒီအသက်အရွယ်အထိ ဖူးစာရေးနတ်ကယ် မျက်ကွယ်ပြုတာကြောင့် တစ်ခါမှ မတစ်ခါဖူးဘူး။

သူ့မေလည်း တစ်ခါတော့ တစ်ခါချင်ရှာမှာပါပဲလေ . . . ။ ကံကွက်ကြားမိုးပဲ ရွာနေလို့လားမသိဘူး။ ဒီလောက်နာမည်ကြီး ထမင်းဆိုင်ဖြစ်နေတာတောင်၊ ဒီလောက် ကာလသားစုံတဲ့ ထမင်းဆိုင်ဖြစ်နေတာတောင် ဘယ်သူကမှ မတာကြဘူး။

ဒါဆို မရွှေအေးက ရုပ်ဆိုးလို့လား။

မဟုတ်ဘူး။ မဆိုးဘူး။ အသားဖြူဖြူ၊ မျက်ရည်လဲ့လဲ့၊

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

စွယ်စုံလက်ဆောင် ၈၁

ဆံပင်နက်နက်ရှည်ရှည်ကလေးနဲ့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးကလေးပါ။ အနေအေး
သလောက် ကုဋေနှစ်လည်းပြည့်စုံတယ်။
ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကလည်း သူတင်ငါတင်နဲ့ကို ပိုပြီးပြည့်စုံ
လှပသေး။ မယ်ပြိုင်ရင် သူချည်းရမယ့်ကိုယ်လုံးမျိုး။
ဒါဆို သူ့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ ကာလသားတွေ မကြိုက်ကြတာလဲ။

ဒီနာခေါင်းမျိုးက နီဂရိုမတွေမှာ သွားပေါက်ရင်တော့
အင်မတန် လှပပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ နာခေါင်းမျိုးဖြစ်မှာပေါ့။

ဟုတ်ကဲ့။ သူ့ရဲ့တစ်ကိုယ်လုံး စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် အပြစ်ရှာ
မယ်ဆို။ နေဦး စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ် . . . ။ ဒါ . . . တကယ့်စစ်စစ်
ပေါက်ပေါက် အပြစ်ရှာတာနော် . . .

အင်း . . . သူ့နှာတံလေးကိုပဲ ပြောရမှာပေါ့။ ဒါ အသေအချာ
အပြစ်ရှာပြောတာနော် . . . ။ တစ်မျိုးမထင်နဲ့။

သူ့နှာတံက ဆိုးသလားဆိုတော့၊ သိပ်အဆိုးကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ
. . . ။ နေ့ . . . ။

အဲ . . . ဒါပေမယ့် ဟိုလေ . . . မြေဩဇာမကိုက်ဘဲ အပင်ပေါက်
နေသလိုပေါ့။ အညာလိုမြေကြီးမှာ တမာပေါက်ရမယ့်အစား ချယ်ရီ ပေါက်
နေသလိုမျိုး၊ အထက်မြန်မာပြည်လို အအေးပိုင်းမှာ တောင်ဇလပ်ပန်း ဝေနေ
ရမယ့်အစား ကန္တာရဆူးပင်သွားထွက်နေသလိုမျိုးပေါ့။

ဆိုလိုတာက ဒီမျက်နှာမျိုးမှာ ဒီနှာခေါင်းမျိုးက ပေါက်ကို မပေါက်ရဘူးဗျာ။ ခုနကွန်တော်ပြောခဲ့သလို အညာမှာချယ်ရီပင်ပေါက်နေသလိုကြီး၊ ဘယ်ကိစ္စနဲ့ ဘယ်လိုတွက်တွက် ဖြစ်ကိုမဖြစ်သင့်ဘူး။

မျက်နှာနဲ့ နှာခေါင်း ဘယ်လိုမှ လမိုင်းမကပ်ဘူး။ မျက်နှာက တစ်ပြား၊ နှာခေါင်းက တစ်လုံး၊ အဲလိုကို ခွဲခြားပြီး သတ်သတ်စီကို မြင်နေရတာ။

ဒီနှာခေါင်းမျိုးက နီဂရိုးမတွေမှာ သွားပေါက်ရင်တော့ အင်မတန် လှပပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ နှာခေါင်းမျိုးဖြစ်မှာပေါ့။ အခု အဲဒီနီဂရိုးနှာခေါင်းကြီးက တရုတ်မမျက်နှာမှာ လာပေါက်နေတယ်ဆိုတော့ စဉ်းစားသာကြည့်။ ဘယ်နှယ်ဗျာ။ မျက်နှာကဖြူဖြူ၊ နှာခေါင်းကြီးက မည်းမည်းပွပွကြီး . . . ။ မျက်နှာနဲ့ နှာခေါင်း လမိုင်းမကပ်ပုံပြောပါတယ်။

ကွန်တော်အနေနဲ့ ပြောရရင် ဒီမျက်နှာမျိုးပေါ်မှာ ဒီနှာခေါင်းမျိုးက ပေါက်ကိုမပေါက်သင့်ဘူး။ မျက်နှာမြေဩဇာကို မှားနေတာပြောတာပါ။ ထားတော့ . . . ။

အဲဒီနီဂရိုးနှာခေါင်းကြီးက . . . အဲလေ . . . အဲဒီ မရွှေအေးက ကျောင်းဆရာတင်မောင်လွင်ကို ကြိုက်တာ။

ကြိုက်တယ်ဆိုတာကလည်း အယိုမလေး။ အယိုဖျန်းကလေးများ ကြိုက်သလို လက်လက်ထနေတာမျိုးတော့မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် တင်မောင်လွင် ထမင်းလာစားပြီဆို သိသိသာသာ ဟင်းပိုထည့်ပေးတာမျိုး၊ မမှာဘဲနဲ့ အကြော်လေးအခြမ်းလေး မေတ္တာဖြင့်ချပေးတာမျိုးတွေ၊ ထမင်းစားရင် အချိုတည်းဖို့ မသိမသာ ဖရဲသီးလေးခွဲကျွေးတာမျိုး၊ လက်ဖက်သုတ်ပေးတာမျိုးတွေပေါ့။ သူဖြစ်နေတာ လူတိုင်းသိတယ်။

စွယ်စုံလက်ဆောင် 83

ဒါပေမယ့် တင်မောင်လွင်က သိတယ်မဟုတ်လား။

ပိလေတွဲငုတ်၊ အဲလေ . . . ရှိလေတွဲငုတ် . . . ဟင် . . ဒါလည်း
မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဖိလေတွဲငုတ် . . . အယ် . . . ဒါလည်းဟုတ်ပြန်ဘူး။
အေး . . . ဘာဆိုလားကို ရှိတယ်မထင်တာမျိုးလေ . . . ။ တင်မောင်လွင်
က မရွှေအေးခမျာ ကပ်ပါနေတာတောင် . . . ရှိတယ်ကိုမထင်ဘူး။

မရွှေအေးက ဟင်းအပိုပဲချချ၊ အချိုတည်းဖို့ပဲပေးပေး လှည့်ကြည့်
တာတောင် မဟုတ်ဘူး။ အဲ . . . ဒါပေမယ့် ညနေပိုင်း အရက်မူးနေချိန်ဆို
တစ်မျိုးပေါ့။

ယောက်ျားသားများကလည်း တကယ်ပါပဲ။ (ကိုယ်တွေ့)

အရက်ကလေးများ မူးလာပြီဆို တော်ရုံမိန်းမ လှလာတာချည်းပဲ
. . . ။ မမူးရင် ဘယ်လိုမှ စိတ်မရှိပေမယ့် အရည်ကလေးများ ဝင်ရင် ပြီချင်
ရယ်ချင်တော့တာ။

တင်မောင်လွင်မှာလည်း အဲဒီစိတ်မျိုးကလေးတော့ရှိရဲ့ . . . ။

သူက မမူးရင်သာ မရွှေအေးကို မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာ၊
မူးလာပြီဆို၊ မရွှေအေးကို ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်ပြီး . . .

‘နေကောင်းလား၊ ပိုလှလာသလိုပဲ . . . ။ နှာတံလေးကို စင်းနေ
တာ . . .’

စသည်ဖြင့် ကျူတော့တာ။

ဟိုက မြေဩဇာမမှန်ပဲ ပေါက်နေတဲ့ နှာခေါင်းပွပွကြီးကိုပါ
အာပွားက ရှုလူးချင်သေးတာ။ ဒါကြောင့် မရွှေအေးက ကျောင်းဆရာ
တင်မောင်လွင် သူ့ကိုကြိုက်နေတယ် ထင်စရာပေါ့။

ကျောင်းဆရာကလည်း သူ့အကြောင်းသူသိတယ်။ သူ မရွှေအေး
ကို အရက်မူးတိုင်း အဲလိုပြောနေမိကြောင်းကို သူ့ဘာသာသူသိတယ်။

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

၁၃။ အကြောင်း

ဘဝပြောမိမှန်းသာ မသိတာ။ ချစ်ကြောင်း၊ ကြိုက်ကြောင်း အရိပ်အမြွက် ပြောနေမိမှန်း သူ့သိတယ်။ ဒါကို အမူးပြေလာရင်လည်း သူ့ဘာသာသူ နောင်တပြန်ရနေတတ်တယ်။ စဉ်းစားမိရင်လည်း ကြက်သီးထတယ်။ သူ့မှာလည်း သူ့ကိုကြိုက်တဲ့ ကောင်မလေး ငယ်ငယ်ချောချောတွေ ဝိုင်းဝိုင်း လည်နေတာကိုး။ အဲဒီကြားကမှ ဒီနှာခေါင်းကြီးနဲ့ တစ်သက်လုံး ပေါင်းနေ ရရင် သူ့ဘဝကသေပြီ။ ဒီအဖြစ်မျိုးက ဘယ်သူ့အဖြစ်ခံချင်မှာလဲ . . . ။ ဒါနဲ့ပဲ သူ မရွှေ့အေးကို လုံးဝမချစ်နိုင်ကြောင်း ပစ်ပစ်ခါခါပြောဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်တယ်။ ဒါ သူမလုပ်ရင်လည်း ဘာမှတော့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အခုပြတ်မှ နောင်ပြတ်မှာမို့ အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တာ။

* * * * *

အဲဒီနေ့မှာ တင်မောင်လွင် အရက်ကို ခါတိုင်းထက် ပိုမူးအောင် သောက်သွားတယ်။

မရွှေအေးကို သူလုံးဝမချစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောရဲအောင်လေ . . . ။ အရက်က များများမူးမှ စိတ်ကရဲမှာကိုး။ သိပ်မမူးရင် သူ့ကျေးဇူးကိုယ်ကြည့်။ ကိုယ့်ကျေးဇူးသူကြည့်နဲ့ ပြောရဲဦးမှာ မဟုတ်ဘူးမို့လား။ (သူ့ကျေးဇူးကြည့်ရ၊ ကိုယ့်ကျေးဇူးကြည့်ရ ဆိုတာ ဒီလိုပါ။ ကျောင်းဆရာတင်မောင်လွင်တို့ တစ်ခါတစ်ရံ ငွေကြေးအဆင်မပြေသေးရင် သူတို့ဆိုင်မှာ အကြွေးစားသလို၊ ဟိုကလည်း ကျောင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သာရေး၊ နာရေးဆို တင်မောင်လွင်ကိုပဲ အကူအညီတောင်းရတော့တာကိုး . . .)

ဒါကြောင့် အရက်မမူးရင် ပစ်ပစ်ခါခါ မပြောရဲဖြစ်မှာစိုးတာပေါ့။

တင်မောင်လွင် ရဲဆေးတင်လိုက်တာ နည်းနည်းလက်လွန်သွား
တယ်ထင်။ မျက်နှာကြီးရဲချိတ်ပြီး ခြေလှမ်းတွေလည်း ယိုင်လုလု . . . ။
ဒါပေမယ့် သိတယ်မဟုတ်လူး။ ကျောင်းဆရာဆိုတော့ ဟန်တော့ကောင်း
တယ်။

‘မရွှေအေး . . . ခဏလောက် . . .’

မခေါ်စဖူး၊ အခေါ်ထူးတာကြောင့် မရွှေအေးဝမ်းသာအားရပဲ

. . .

‘ဘာလဲဟင် . . . ဘာလိုလို့လဲ . . .’

ဆိုပြီး မရွှေအေး ကျောင်းဆရာစားပွဲဝိုင်း ခပ်သွက်သွက် ခုန်ဝင်
သွားတယ်။ (ခုန်ဝင်တယ်ဆိုတာ အပျိုကြီးများ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်ရင်၊
ရှက်တရက် အလန့်တကြားဖြစ်ရင် ဖြစ်တတ်တဲ့အမူအရာပါ) (ကိုယ်တွေ့)
ကျောင်းဆရာ အသက်ကိုပြင်းပြင်းရှုလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပြတ်ပြတ်သား
သား ပြောချလိုက်တယ်။

‘ဒီလို မရွှေအေးရဲ့ . . .’

နောက်ပိုင်း စကားတွေ ဘာတွေမှန်းမသိဘူး။ မရွှေအေးက
ကျောင်းဆရာကို ပါးစပ်လေးဟပြီး ငေးကြည့်နေတယ်။ သူ့ကိုယ်လုံးက
ကျုံ့သွားလိုက်၊ ကျယ်လာလိုက်၊ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်လိုက်နဲ့ နားထောင်
နေတယ်။

* * * * *

စွယ်စုံလက်ဆောင် ၈၇

နောက်တစ်နေ့ မနက်ကျတော့ ကျောင်းဆရာခေါင်းတွေ အံ့ကိုက်ပြီး နိုးလာတယ်။ မနေ့ညက အဖြစ်အပျက်ကို သူပြန်စဉ်းစား ကြည့်တယ်။ ရေးတေးတေးပဲ။ မရွှေအေးကို သူပြတ်ပြတ်သားသား တစ်ခုခု ပြောခဲ့တာကတော့ သူပြန်မှတ်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာတွေပြောခဲ့တယ် ဆိုတာတော့ ရေးတေးတေးပဲ။ ပြောခဲ့တဲ့အထဲမှာ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းများ ပါသွားပြီလား။ အဲဒါလည်း သူမမှတ်မိတော့ဘူး။ သူ့အာမခံနိုင်တာကတော့ သူ ဘယ်တော့မှ စကားပြောမရိုင်းဘူးဆိုတာပဲ။ ဒါကလည်း မသေချာဘူး။ သူပြောတဲ့အထဲမှာ ဒေါသသင့်စရာများပါသွားခဲ့ရင် တစ်ဖက်လူ အတွက်က ရိုင်းစရာဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားနိုင်တာပေါ့။ ဟုတ်ဘူးလား။

ကျောင်းဆရာ မနေ့ညက သူ့အဖြစ်ကိုသူ မဝေခွဲနိုင်ဖြစ်နေတယ်။
နောက်ဆုံးတော့ . . .

အကြောင်း

‘မထူးပါဘူး၊ အခြေအနေသိရအောင် သူတို့ဆိုင်သွားကြည့်တာပဲ
ကောင်းပါတယ်’ လို့ စိတ်ကူးမိပြီး ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်အစားလဲပြီး၊ မရွှေ့အေး
တို့ဆိုင်ဘက် ထွက်လာလိုက်တယ်။ မျက်နှာပူပူနဲ့ပေါ့။ . . . ။

* * * * *

‘ဟာ . . .’

သူ့ကိုမြင်တာနဲ့ ပြုံးရွှင်တဲ့မျက်နှာနဲ့ ဆိုင်ရှေ့ပြေးထွက်ကြိုတဲ့
မရွှေအေးကိုတွေ့တော့ တင်မောင်လွင် အံ့အားသင့်သွားတယ်။

မရွှေအေးက သူ့နှာခေါင်းကို နောက်ဆုတ်ပြီး (နှာခေါင်းဘယ်လို
နောက်ဆုတ်တယ်တော့ မသိဘူး)

‘အစ်ကို ဒီနေ့ တယ်စောပါလား။ လာလေ . . . ထိုင် ဘာစား
မလဲပြော’

ဆိုပြီး သူ့ကို နေရာတွေချပြီး မလိုအပ်ဘဲ စားပွဲခုံကို လာပွတ်နေ
တယ်။ ပြီးတော့ သူမမှာခင်မှာပဲ မရွှေအေး သူ့အတွက်ထမင်းနဲ့ဟင်းတွေ
သွားယူပြီး၊ သူ့စားပွဲဝိုင်း လာပြန်ချကာ ပြုံးစေ့မျက်နှာပေးနဲ့ စားပွဲခုံကိုသုတ်
ရင်း အသံတိုးတိုးနဲ့ . . .

‘မနေ့ညက သူသိပ်ဆိုးတာပဲ သိလား . . .’

‘ဗျာ’

မရွှေအေးစကားကြောင့် ကျောင်းဆရာ လန့်သွားတယ်။ နောက်

. . . ကတုန်ကရင်နဲ့ . . .

‘ဘာ . . . ဘာ . . . ကျွန်တော် ဘာဆိုးလို့လဲ’

သူ့အမေးကို မရွှေအေးက မူနဲ့နဲ့ပြုံးပြီး . . .

‘ဘာမဆိုးရမှလဲ . . . ဒီကစဉ်းစားပါရစေဦးဆိုတာကို အတင်းပဲ
အဖြေတောင်းသွားတယ်’

‘ဗျာ’

တင်မောင်လွင်ရဲ့ အလန့်တကြားရေရွတ်သံ။ ဒါကို မရွှေအေးက

. . .

‘ဗျာမနေနဲ့ . . . ။ ဒီအကြောင်း ဘယ်သူမှမသိစေနဲ့သိလား . . .

ရှက်စရာကြီး . . . ဟီဟီ . . .’

ဆိုပြီး ပြေးထွက်သွားတယ်။

တင်မောင်လွင်က ပါးစပ်ကြီးဟပြီး ကြောင်လျက်၊ သူ့အရှေ့မှာက
သူမမှာပါဘဲ မရွှေအေးလာချသွားပေးတဲ့ အသည်းအမြစ် တစ်စုံ . . . ။

* * * * *

စွယ်စုံလက်ဆောင် ၅၁

တင်မောင်လွင် ဒီနေ့ ပိုမူးနေတယ်။
မူးမှာပေါ့။ မနေ့က သူ့အဖြစ်အပျက်ကို နောင်တရပြီး ရှက်ရှက်နဲ့
သောက်နေမိတာ။
ဟုတ်တယ်။ ရှက်မယ်ဆိုလည်း ရှက်စရာ။ ဘယ်နှယ် . . . ။
နောင်မပတ်သက်ဖို့ ပြောဖို့သွားတဲ့ဟာကို ဘယ်နှယ် ရည်းစား စကားဖြစ်
သွားသည်ကိုမသိ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် နောင်တတွေတစ်ဝီနဲ့
စီနေအောင် ရင်ဝယ်ပိုက်ပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး သောက်နေတာ။
အရက်ခွက်ကို မယူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဝှပ်ခနဲမော့သောက်ချ
လိုက်တယ်။
‘ဟား . . . ’
သူ့စိတ်ထဲဖျဉ်းခနဲ။ သွေးတွေဆူပွက်လာသလို ခံစားရတယ်။

၇၂ အကြောင်း

အားအင်များ ပြည့်သလိုဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီအချိန်ကျမှ သူပြတ်ပြတ်
သားသား ပြန်ဆုံးဖြတ်နိုင်တယ်။

‘ဟုတ်တယ်။ မနေ့ညက ကိစ္စ၊ မဟုတ်ကြောင်း သွားပြန်ရှင်းပြ
ရမယ်။ ပြောကို ပြောရမယ်’

ဆိုပြီး ခေါင်းကို ထောင်မတ်လိုက်တယ်။ နောက် . . .

‘ဟေ့ . . . ဟောဒါကို ပါဆယ်ထုပ်ပေးစမ်း . . .’

သူ့ရဲ့ ခပ်မာမာစကား။ ပြီးတော့ . . . ။

* * * * *

စွယ်စုံလက်ဆောင် ၅၁

ကျောင်းဆရာ မရွှေအေးတို့ဆိုင်ထဲ မဝင်သေးဘဲ လက်မှာပါဆယ် ဆွဲခဲ့တဲ့အရက်ကို ကုန်အောင်သောက်လိုက်တယ်။ ခေါင်းထဲမှာ နောက်နေ တာ အားလုံးကြည်လင်သွားသလို ခံစားရတယ်။

ပြီးတော့ . . . မရွှေအေးတို့ဆိုင်ထဲလှမ်းလိုက်တယ်။ ခြေလှမ်းတွေ က ယိုင်ချင်နေပြီ။ ဒါပေမယ့်ဦးတည်ချက်ကတော့မပြောင်းဘူး. . .

‘မရွှေအေး . . . လာဦး . . .’

‘မနေ့ကကိစ္စက ကျွန်တော် ပြောတာဒီလို . . . အချစ်ဆိုတာလုပ် ယူလို့ရတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး . . . ဒီလိုပဲတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်မုန်းဖို့ ဆိုတာကလည်း’

ညကနက်နေပြီ။ ကျောင်းဆရာရဲ့စကားတွေ မဆုံးသေးဘူး။ မရွှေအေးက ခေါင်းတခါခါ လည်တစ်ခါခါ ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ခမျာ ကျောင်း

ဆရာစကားကို စိတ်ရှုပ်နေပုံရတယ်။ ကျောင်းဆရာရဲ့ စကားသံတွေက
ပြတ်သားကြည်လင်နေတယ် . . .

‘အမေရေ . . . ဒီမှာလာကြည့်ပြောပါဦး’

မရွှေအေးက သူ့အမေ ဒေါ်ရွှေကို လှမ်းခေါ်တယ်။ ဒေါ်ရွှေက
မျက်လုံးလေးအဝိုင်းသားနဲ့ သူတို့ဆီ လှမ်းသွားတာတွေ့ရတယ်။

ဒီလိုနဲ့ . . . ။

* * * * *

စွယ်စုံလက်ဆောင် ၅၄

နောက်တစ်နေ့ နေအတော်မြင့်မှ ကျောင်းဆရာ အိပ်ရာကနိုးလာတယ်။ ခေါင်းတွေကိုက်လွန်းတာကြောင့် သူ့နားထင်ကို သူ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဖိထောက်လိုက်တယ်။

‘မနေ့က ဘာဖြစ်ခဲ့လဲ’

မရွှေအေး မျက်နှာငယ်ကလေးနဲ့ တောင်းပန်သံ။ သူ့အမေကြီး ဒေါ်ရွှေနှုရဲ့ အံ့အားသင့်နဲ့ ရေရွတ်စကား။ သူ့ဘာမှ သိပ်မမှတ်မိတော့သော်လည်း အဲဒီပုံရိပ်တွေကိုတော့ မြင်ယောင်ဆဲ . . . ။

ကျောင်းဆရာ ခပ်ဖွဖွပြုံးလိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ အောင်မြင်ပြီ . . . ။

မရွှေအေးအတွက်တော့ စိတ်မကောင်းဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ . . . ။ သူ့ကိုယ်က ကြိုက်တာမှမဟုတ်တာ။ ဒီလိုပဲဖြစ်

www.forever-space.com.mm

၅၆ အမည်မရှိ

ရမ္မာပေါ့...။

ဆိုပြီး တွေးရင်း အိပ်ရာက ထလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ရေမိုးချိုးပြီး

...

* * * * *

တောင်မြို့စာအုပ်တိုက်

မရွှေအေးတို့ ဆိုင်သွားရမှာ ရှိန်သလိုဖြစ်နေပေမယ့် ထမင်းစား
ချိန်ရောက်တော့ မသွားရမနေနိုင်ဘဲ အဲဒီဆိုင်ပဲသွားဖြစ်တယ်။

မရွှေအေးက မျက်နှာမကောင်းဘူး။ သူ့ကိုတွေ့တော့ မျက်နှာကြီး
ညှိသွားတယ်။ နောက်စားပွဲသုတ်ဖို့ အဝတ်စုတ်တစ်ခုယူပြီး သူ့စားပွဲကိုလာ
သုတ်ရင်း . . .

‘အစ်ကို မကောင်းဘူးသိလား . . .’

မရွှေအေးစကားကြောင့် ကျောင်းဆရာ ပျော်သွားတယ်။ မနေ့က
သူပြောခဲ့တာမှန်သွားပြီကိုး . . . ဒါနဲ့ အလိုက်သင့်ပဲ မသိချင်ယောင်
ဆောင်ပြီး . . .

‘ဘာမကောင်းလို့လဲဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ . . .’

သူ့စကားကို မရွှေအေးက စိတ်ဆိုးသွားသလို ခြေကိုဆောင့်ပြီး

. . .

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲ . . . အစ်ကိုပေါ့။ အဲဒီရက်ဆို သိပ်ကပ်လွန်းပါတယ်ဆိုတာ ပြောလို့မရဘူး။ အမေပါ ဝင်တောင်းပန်တာတောင်မရဘူး။ အစ်ကိုက ဇွတ်ပဲ . . . သိလား။ သိပ်စိတ်ဆိုးဖို့ကောင်းတာပဲ’

‘ဟင်’

မရွှေအေးရဲ့စကားတွေကြောင့် တင်မောင်လွင် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့ ဘုမသိဘမသိနဲ့ . . .

‘ဘာ . . . ဘာကိုပြောနေတာလဲဟင် . . . ဘယ်ရက်က . . .’

ဆိုတော့ မရွှေအေးက နှုတ်ခမ်းစုပြီး . . .

‘အစ်ကိုပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ . . . အစ်ကိုတို့ယောက်ျားလေးတွေက ကိစ္စမရှိပေမယ့် ကျွန်မတို့မိန်းကလေးတွေ သတို့သမီး ဝတ်စုံချုပ်ဖို့က ရက်ကသိပ်ကပ်နေပြီ . . . ။အခုတောင် . . .’

‘ဗျာ . . .’

နောက်ပိုင်းစကားတွေ ကျောင်းဆရာ မကြားတော့ဘူး။ မရွှေအေးက အစီအစဉ်တွေ ဆက်ပြောနေပေမယ့် သူ့နားထဲ တဝီဝီပဲ ကြားနေရတော့တယ်။ သူ့အမေကြီးကြည့်တော့လည်း ပြုံးဖြိုးဖြိုးနဲ့ . . . ။

လာချပေးတဲ့ဟင်းကြည့်တော့ မနေ့ကနဲ့ မတူတော့ဘူး။

ရင်ပုံနဲ့ ပေါင်သား . . . သူပိုင်ပိုင်ကြီးစားရတော့မှာလေ . . . ။

* * * * *

‘တောက်’

ကျောင်းဆရာ အရက်ပုလင်းကိုဆောင့်ချပြီး သူ့ကိုယ်သူ မကျေ
မနပ်ဖြစ်နေတယ်။ အရက်အမူးလွန် မေ့မေ့ပြီး ဘာသွားပြော နေမိမှန်းမသိ
ဘဲ အခုမိန်းမရတော့မယ့် အနေအထားကိုရောက်နေပြီ။ အမှန်တော့
သူဆိုလိုတာက ဒီလိုမျိုးမဟုတ်ဘူး။ သူယူချင်တာလည်း ဒါကြီးမဟုတ်ဘူး
...။

အခုတော့ . . . အခုတော့ . . .

‘တောက်’

သူ့ရဲ့ကျယ်လောင်တဲ့ တောက်ခတ်သံကြောင့် ဘေးဝိုင်းကလူတွေ
ပါ သူ့ကိုဝှေ့ကြည့်ကြတယ်။

‘ခင်ဗျားတို့ ဘာကြည့်တာလဲ’

ကျောင်းဆရာရဲ့ ခပ်မာမာစကားကြောင့် အားလုံးပြန်လှည့်ကုန်
တယ်။ အားလုံးကလည်း သိနေကြတဲ့လူတွေဖြစ်နေကြတဲ့အပြင် တင်မောင်
လွင်ကို ဒေါသဖြစ်နေတာ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးတော့ အံ့အားသင့်ကြောက်
လန့်နေပုံရတယ်။

‘ဟေ့ . . . ဒါတွေ ပါဆယ်ထုပ်ပေးစမ်း’

စားပွဲထိုးလေးတစ်ယောက်က တင်မောင်လွင်ဝိုင်းလာပြီး
ကတုန်ကရင်နဲ့ အရက်ကို ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထဲ လှယ်ပေးတယ်။

‘ရပြီ ဆရာလေး . . .’

တင်မောင်လွင် စားပွဲထိုးလှမ်းပေးတဲ့ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကို ဖတ်ခနဲ

စွယ်စုံလင်ဆောင် 101

ဆွဲယူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မတ်တပ်ထ . . . ။ သူ့ခြေလှမ်းတွေက . . .

‘ဒီမှာ မရွှေအေး . . . ခင်ဗျားကို ကျုပ်မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ မပြောနဲ့၊
ဘယ်တုန်းကမှ ချစ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ အခုဟာတွေက ကျွန်တော်မူးလို့ပြော
မိတာ။ အဲဒီအတွက်ကို ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ အမှန်အတိုင်းပြော
ရရင် မရွှေအေးကို ကျွန်တော် တစ်စက် မှချစ်လို့မရဘူးဗျာ . . . ဒါမှန်သော
သစ္စာစကားပါ’

ကျောင်းဆရာစိတ်ကူးထဲ စကားတွေစီနေတယ်။ မရွှေအေးတို့ဆိုင်
လှမ်းကြည့်တော့ မီးရောင်မှိန်ပျံ့ပျံ့နဲ့ လူတွေစည်နေတယ်။

ကျောင်းဆရာ အရက်ကို ကုန်အောင်မော့သောက်လိုက်တယ်။

သူ့ခေါင်းက ထောင်ခနဲ . . .

သူ့ခြေလှမ်းတွေက . . .

* * * * *

‘ဒီမှာ မရွှေအေး . . . အမှန်အတိုင်းပြောရရင် အချစ်ဆိုတာ လုပ်ယူလို့မရဘူးဗျ။ မရွှေအေးကို ကျွန်တော်က . . . လက်ထပ်ပေါင်းသင်း ပျံ့မယ်ဆိုတာကလည်း သစ္စာမရှိနိုင်နိုင်မြဲတဲ့သူတွေမှ’

ကျောင်းဆရာရဲ့စကားသံ တစ်ဆိုင်လုံးကို ဖုံးလွှမ်းနေတယ်။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာလူတွေကပါ ပေါက်ကွဲနေတဲ့သူ့ကို လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့် လုပ်သွားကြတယ်။ သူကတော့ လုံးဝကိုဂရုမစိုက်ဘူး။ သူပြောချင်တာ တွေချည်း စွတ်စက်ပြောနေတယ်။ ညကနက်ပြီ။ စကားတွေလည်း နက်လာပြီ။ ဒါပေမယ့် မပြီးဆုံးသေး . . . ။ ပြောနေတုန်း။ ဆိုနေတုန်း။ အော်ဟစ်နေတုန်း . . . ။

* * * * *

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

‘အား . . . ကျွတ် ကျွတ် . . .’

ကျောင်းဆရာ သူခေါင်းကိုသူ လက်နှစ်ဖက်နဲ့အုပ်ရင်း ထလာတယ်။ ညက ဘယ်လောက်များခဲ့တယ်ရယ်တော့မသိ။ မျက်လုံးတွေပါဝါးနေတယ်။

ရီဝေဝေနဲ့ လိုက်ကြည့်မိတယ်။ အမြင်အာရုံတွေဝေဝါးဆဲ . . .

မနေ့ညက ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လဲ။ သူ ဘာမှမမှတ်မိတော့။

မရွှေအေးတို့သားအမိကိုရော . . . ဘယ်လိုပွဲကြမ်းခဲ့လဲ . . . ။

ဒါလည်း သူမသိတော့။

ကိစ္စပြတ်အောင် ပြောခဲ့တာတော့ သေချာတယ်။

ဒါတော့ သူသိတယ်။

ပြီးပြီ။ အားလုံးယေးငြိမ်းပြီ။ သူ့ဘာသာသူတွေးရင်း ပြုံးလိုက်စဉ်

. . .

‘ဟင် . . .’

သူ့အိပ်ရာဘေးမှ လှုပ်ရှားလာတဲ့အရိပ်တစ်ခု . . . စောင့်တွေ လုံးထွေးနေလို့ မသဲကွဲသေး။ ဘယ်သူပါလိမ့် . . . ညကသူ့ကို ဘယ်သူ လိုက်ပို့တာလဲ . . . အခုဒီဟာကဘယ်သူလဲ . . . သူမမှတ်မိ . . . အသေ အချာကြည့်မှ . . .

‘မ . . . မရွှေအေး . . . မရွှေအေး . . .’

သူ့ဘေးခွေခွေလေးအိပ်နေတဲ့ မရွှေအေးကိုမြင်တော့ တင်မောင် လွင် အံ့အားသင့်သွားတယ်။ စိုးရိမ်စိတ်က ဒိန်းခနဲ ငယ်ထိပ် တက်ဆောင့် တယ်။

‘ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ . . . ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မရွှေအေး သူနဲ့ပါလာတာလဲ . . .’

သူမခွဲခြားတတ်တော့ . . .။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသူနဲ့ပါလာတာလဲ . . . သေပြီ ဒီမှာခေါင်းကြီးနဲ့ဆိုသေပြီ . . .။ ကယောင်ကတမ်း ဘေးနား ဝေ့ကြည့်လိုက်တော့ အရက်ပုလင်းတစ်လုံးကို တွေ့တယ်။ သူ မရွှေအေးကို ကြည့်လိုက်၊ အရက်ပုလင်းကိုကြည့်လိုက် ဖြစ်နေတယ်။ နောက်မှ . . .

သူလည်း စိတ်ငြိမ်လိုငြိမ်ငြား အရက်ပုလင်းကိုယူပြီး ကမန်း ကတမ်း မော့ချလိုက်တယ်။

‘ဟား’

အရက်ကို ဒီအတိုင်းအစိမ်းလိုက်ကြီး သောက်ချလိုက်တော့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူသွားတယ်။ ခုန်နေတဲ့ နှလုံးခုန်သံလည်း ငြိမ်ကျသွား တယ်။

သူကြောင်တောင်တောင်နဲ့ သူ့ဘေးနားအိပ်နေတဲ့ မရွှေအေးကို ပြန်ကြည့်တယ်။

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

စွယ်စုံလက်ဆောင် 105

မရွှေအေးက မနိုးသေးဘူး။ အိပ်နေတုန်းပဲ။

မရွှေအေး ဘယ်လိုသူ့အိမ်ရောက်လာတာလဲ . . . ။ သူစဉ်းစား
မရ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့ အရက်ပုလင်းကိုကိုင်ပြီး နောက်တစ်
မော့ မော့ချလိုက်တယ်။

‘ဟား . . .’

အခုမှပဲ စိတ်ကလန်းဆန်းသွားသလို . . . ။ နောက်တစ်ကျိုက်
. . . နောက်တစ်ကျိုက်။ သူ့ခေါင်းထဲ ခိုဝေနေတယ်။

သူ့လက်က မရွှေအေးပန်းကို ထိမလိုဖြစ်သွားတယ်။ သူမထိရဲ
သေး။ အရက်တစ်ကျိုက်ထပ်မော့လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မရွှေအေးကိုပြန်
ကြည့် တယ် ။ အရက်တစ်ကျိုက်မော့လိုက်တယ်။ မရည်ရွယ်ဘဲသူ့လက်က
မရွှေအေးပန်းကို အသေအချာသွားထိတယ်။

မရွှေအေး လူးလွန့်လာတယ်။

မရွှေအေးက သူ့လက်ကလေး ပြန်ဆုပ်ကိုင်ပြီး . . .

‘သွား . . . လူဆိုး . . .’

ဆိုပြီးပြောတယ်။ ကျောင်းဆရာပြုံးတယ်။ ဟုတ်သား မရွှေအေး
နာတံလေးကစင်းနေတာပဲ။ အရက်တစ်ကျိုက်သောက်တယ်။

အရက်ချည်း လှိုင့်သောက်နေရလို့ ပါးစပ်ထဲခါးနေတယ်။ ဒါနဲ့
မြည်းစရာရှိလိုရှိငြား အနီးနားဝေကြည့်လိုက်တော့ . . . ။

ရှိတယ်။ မြည်းစရာရှိတယ်။

ဆီဗူးကင် . . .

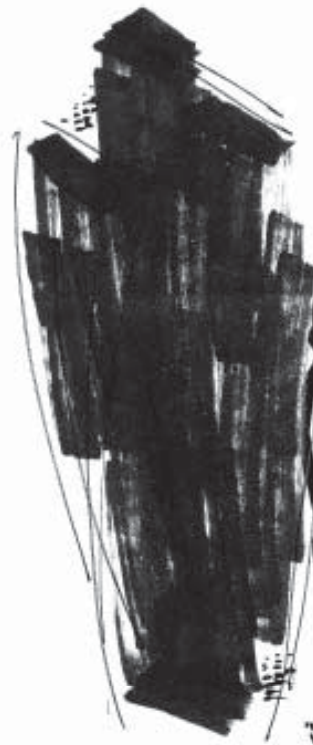
ပလောက်ခနဲ သူ့ကောက်ဝါးလိုက်တယ်။ လက်ကျန်ကြီးမို့
ညှိနဲ့ရှိပေမယ့် မူးနေတော့လည်း အချိုသား

ဟိုးစာရင်တစ်ခါက
ကျွန်တော်ကသားကပြီးခံပြီး
ပြီးခဲ့တဲ့ကောင်မလေး။
လက်ကမေးပေးခဲ့လေးကို
လူတိုင်းခွဲမကခဲ့တဲ့
ကောင်မလေး။
လူတိုင်း လည်ဖြန့်ငေးလောက်ကောင်
ရန်ကုန်လောက်ကောင်
ခွဲမကနိုင်ခဲ့တဲ့ ကောင်မလေး၊
နောက်ပြီး
ကျွန်တော်ထက်
သုံးနှစ်ကျော်ငယ်တဲ့
စကားပြောရင် သမီး သမီးနဲ့
ပြောတတ်တဲ့ ကောင်မလေး

အမေပျိုနဲ့
သမားအို

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော် အင်မတန်ကြိုက်ခဲ့တဲ့ မိန်းမ
တစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ မော်လမြိုင်မှာပေါ့။
အဲဒီမိန်းမ (မိန်းကလေး)ဟာ ရုပ်ရည်အချောစား
ကြီးလည်း မဟုတ်ဘူး။ ရွက်ကြမ်းရေကျိုထက်လည်း
အနည်းငယ်သာပေါ့။

အလုပ်က အရက်ရောင်းတာပါ။ သူ့အဖေ
က ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်လေ . . . ။

သူ့လက်ချောင်းကလေးတွေပေါ်မှာ နုဖတ်
တဲ့ မွေးညှင်းနုကလေးတွေနဲ့ မလိုက်အောင် အရက်
သမားတွေကြား ဗျာများနေရတာကို သနားပြီး
ကိုယ့်မှာ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာနဲ့ (မျက်ရည်
တဝိုင်းဝိုင်းနဲ့) အရက်သွားသွား သောက်နေသူ

စွယ်စုံလက်ဆောင် ၁၀၉

တွေက ကျွန်တော်တို့ (အရှေ့တောင်အာရှ အငယ်ဆုံး အရက်သမားဆုကို ချိန်ရွယ်နေသူ)ပဲပေါ့။

အမှန်တော့ သူတို့က စားသောက်ဆိုင်မျိုးရိုးပါ။ ဟိုး . . . သူတို့ အဘိုးလက်ထက်ကတည်းက အရက်ရောင်းခွင့်လိုင်စင်ရခဲ့ပြီး အဖေလက် ထက်မှာလည်း အရက်ရောင်း အခုသူတို့အရွယ်ရောက်တော့လည်း အရက် ရောင်းနဲ့ ဒီလိုပဲလည်ပတ်လာခဲ့တာပါ။

သူ ဒီဆိုင်မှာမထိုင်ခင် သူ့အစ်ကို တစ်ယောက်က ဆိုင်ထိုင်ပါ တယ်။ အခု သူ့အစ်ကိုက အိမ်ထောင်ကျပြီး အိမ်ထောင်ခွဲသွားလို့ သူ့အစ် ကိုအစား သူတာဝန်ယူရတာပေါ့။

သူ့အစ်ကိုရှိတုန်းကဆို ကျွန်တော်တို့က . . .

“ဟေ့ကောင်ကြီး၊ မင်းအရက်ရေထိုးတာ လွန်လွန်းပြီ၊ အမြည်း တွေကလည်း အေးအေးကြီးတွေ ပြန်လဲပေး” စသည်ဖြင့် ဂျီကျခဲ့တဲ့ကောင် . . . အခု ဒီကောင်မလေး ဆိုင်ထိုင်တော့မှ အရက်ကို ရေထိုးထားရင် တောင် ‘ဪ’ သူ့ခမျာ ငါတို့ကိုရောဂါမြန်မြန်ရ၊ အသည်းမြန်မြန်ကြီးမှာစိုး လို့ ကျန်းမာရေးရှုထောင့်အရ တွက်ချက်ပြီးမှ ရေထိုးရောင်းရတာ။ အမြည်း ကလေးများ အေးနေရင်လည်း . . .

‘အေးလေ . . . အမြည်းက အေးမှာပေါ့။ ပူနေရင် ငါတို့ရဲ့ လျှာ နှုတ်ကလေး အပူလောင်ကုန်မှာ သူ့စိုးရိမ်မှာပေါ့’ဆိုပြီး ပိုပိုသာသာ တွေးပြီး အမှတ်ပေးရှာတယ်။

ကဲ . . . ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုဘူးမျိုးလဲဆိုတာ တွက်သာ ကြည့်တော့ . . . ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စိတ်နာနာနဲ့ ပြောတာပါ။ ပြတ် ကရော . . . (အနောက်မှာ ဒီထက်စိတ်နာစရာ ရှိသေးတယ်)

အမှန်တော့ ဒီကောင်မလေးက ကျွန်တော်တို့ထက် သုံးနှစ် လောက် ငယ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လူရည်လည်တဲ့ နေရာမှာတော့ နီးတူပဲ . . . စကားပြောရင်လည်း သမီးကလေး၊ သမီးကလေးနဲ့ သမီးကကို မချဘူး။

www.foreverspace.com.mm

သူ့ဆိုင်ထဲ ကျွန်တော်တို့ဝင်သွားတာနဲ့ . . .
 ‘ဟောဟိုမှာ ငါ့အစ်ကိုတို့ လာတယ်ဟေ့ . . . ။ သူတို့ ထိုင်
 နေကျစားပွဲဝိုင်း ပြင်ပေး။ ရေသန့်သန့်လေးချ’ စသည်ဖြင့် အသိအမှတ်ပြုတဲ့
 အပြင် . . .
 ‘ကိုစောကြည်ဖြူရေ . . . ဒီနေ့မှ ငါးရှဉ့်ကလေးက ကောင်း
 လို့တောင် အစ်ကိုကို သတိရနေတာ’ ဆိုတာမျိုးနဲ့ သူရောင်းမကုန်တာတွေ

**ဒီလိုနဲ့ပဲ သူ့ဆိုင်ဘက် မရောက်ဖြစ်တော့ဘူး။
 လမ်းမှာတော့ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ရံဖန်ရံခါ တွေ့တတ်ပါရဲ့။
 သူ့ယောက်ျား ကျိုးကန့်နဲ့လေ။**

ကို ထုတ်ရောင်း . . . ။ ဒီကလည်း သိတယ်မဟုတ်လား။ ရောင်းမကုန်
 တာကြီးမှန်း သိတာတောင် သွားပြီးကြီးနဲ့ ‘ဪ . . . ကိုယ့်ညီမမှ
 ကောင်းတယ်ညွန့်တော့လည်း အစ်ကိုတို့က အားပေးရတာပေါ့ ဟီးဟီ’ ဆိုပြီး
 သိသိကြီးနဲ့ ကြိတ်တွယ်ရတာ။ သွားပြီးကြီးနဲ့လေ။ သိတယ်မဟုတ်လား
 မိန်းမ နဲ့ပတ်သက်ရင် သိပ်အားနာတတ်တာ။

နောက်ပြီး အရက်ကလေးများ မူးလာပြီဆို ကောင်မလေးက ချော
 ချောလား၊ သနားစရာ ကောင်းကောင်းလာတော့တာ။ သူ့ရဲ့ မွေးညှင်းနဲ့
 လက်ကလေးကိုပဲ ထွေးပွေ့ချင် ယုယချင်နေတော့တာ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လိုဘဝမျိုးပဲရောက်ရောက်၊ သူ့ကိုသာလျှင်
 ချစ်ချင်နေတော့တာ။ ကိုယ်ကသာ ဒီလိုဖြစ်နေတာ ကောင်မလေးကတော့
 ဖာသိဖာသာပါပဲ။ သူ့ဈေးရောင်းကောင်းရင်ပြီးရောဆိုပြီး အလိုက်သင့်
 ကလေး နေနေရတာ။ အဲလိုနေတာ ကျွန်တော့်တစ်ယောက်တည်းကို
 မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ဆိုင်မှာ လာသောက်သူအားလုံးကို သူက အဲသည်လိုပဲ

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

စွယ်စုံလက်ဆောင် ၁၁၁

ဆက်ဆံတာ။ ဒါကြောင့် သူ့ဆိုင်လာသောက်သူအားလုံး သူ့နှီးနှီး
ကိုယ့်နှီးနှီးနဲ့ ရန်ထဖြစ်တာတောင်ရှိရဲ့ . . . ။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့ကျတော့ ဒီလိုအရက်သမား နှာဘူးတွေ
တစ်ယောက် မှ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူလက်တွေ့ပြလိုက်တယ်။ အဲဒါကတော့
တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့လမ်းထိပ်က စတိုးဆိုင်ပိုင်ရှင်သားနဲ့ ယူလိုက်
တော့တာပါပဲ။

အဲဒီတော့မှ ဒီကောင်မ လုပ်ပေါက်တွေ တွေးတွေးပြီး စိတ်နာယူ
ရတော့တာ။

ဟင် . . . ကိုယ့်မှာတော့ ကိုင်ချင်တဲ့လက်နဲ့လေး အခုတော့
ဟိုကောင်က ပယ်ပယ်နယ်နယ် တွယ်သွားပြီ။

ဪ . . . ကိုယ့်မှာတော့ ကိုယ့်ကိုစေတနာရှိလို့ဆိုပြီး ရေထိုး
ထားတဲ့ အရက်သောက်ရတာ ရင်ပြည့်ရင်ကယ် ဖြစ်ရတာပဲ အဖတ်တင်
တယ်။ အခုတော့ ဟိုကောင်က အင်း ဟိုကောင်က။ အပေါ်ကိုသာ ပြန်ဖတ်
ကြည့်ပါဗျာ။ စိတ်နာလို့။

ဟင် . . . ကိုယ့်မှာတော့ သူလေးရောင်းမကုန်ရင် ရှုံးရချင်ရဲ့
လို့တွေးပြီး၊ သူကျွေးသမျှ ရောင်းမကုန်ပစ္စည်း အပုပ်အသိုး အစားအစာကို
စားလို့ ဝမ်းလျှောဝမ်းပျက်ပါဖြစ်တယ်။ အခုတော့ အခုတော့ အပေါ်မှာ
ရေးထားပြီးပါပြီဗျာ။ ရှာသာဖတ်တော့။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကြံဖန်စိတ်နာပြီး သူ့ဆိုင်ဘက် ခြေဦး
မလှည့်ဖြစ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်မှတင်လားဆိုတော့ ခုနက ကျွန်တော့်လို
လာနေကျ ဖောက်သည်အတော်များများပါ သူ့ဆိုင်ဘက် ခြေဦးမလှည့်တော့
ပါဘူး။

(အဲဒါသာကြည့်တော့ ယောက်ျားသားများဟာ ကိုယ်လည်းမရမှန်း
သိရော ချက်ချင်းကို စိတ်ပြောင်းကုန်ကြတာ။ ဟိုတုန်းကတော့ သူ့နှီးနှီး
ကိုယ့်နှီးနှီးနဲ့ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေကြတာ။ သမဝါယမဆိုင်မှာ ဖယောင်းတိုင်
ဝေတာကျနေတာပဲ။ အခုကျတော့လည်း ကျီးနဲ့ဖုတ်ဖုတ်။ အင်း ကျီးနဲ့

ဖုတ်ဖုတ်ပါပဲ။ သူ့ယောက်ျားက ကျီးကန်းလိုပဲ အသားမည်းတယ်လေ။ သူက
...ဟယ် ... ဘာဆိုလို့လဲ)

ဒီလိုနဲ့ပဲ သူ့ဆိုင်ဘက် မရောက်ဖြစ်တော့ဘူး။ လမ်းမှာတော့ ဖြတ်
သွားဖြတ်လာ ရံဖန်ရံခါ တွေ့တတ်ပါရဲ့။ သူ့ယောက်ျား ကျီးကန်းနဲ့လေ။
တွေ့တိုင်းလည်း “အစ်ကိုရေ ဆိုင်လာခဲ့ပါဦး အစ်ကိုကြိုက်တတ်တဲ့ အမဲအူ
ပြတ်လေး လုပ်ထားလို့” စသည်ဖြင့် ခေါ်ပါပြောပါတယ်။ ဒီကလည်း

ဒီတစ်ခါ သူ့ရဲ့ဆိုင်လေး ဘယ်လိုဘယ်အခြေအနေ
ရောက်နေပြီလဲဆိုတာ
သိချင်တာလည်း ပါတာပေါ့

ယောက်ျားမာန သိတယ်မဟုတ်လား။ (အမှန်တော့ ကိလေသာမာနပဲ ဖြစ်
မှာပါ) ဟင်ဆို လှည့်ကြည့်တတ်တဲ့ အစားမဟုတ်ဘူး။

နောက် သိပ်မကြာပါဘူး။ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ရောက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။

ကျွန်တော် ရန်ကုန်ရောက်ပြီး လည်တည်လည်တည်နဲ့ ငါးနှစ်
ကျော် ခြောက်နှစ်စွန်းလောက်ရှိသွားချိန်မှ အဲဒီအရက်ဆိုင်က ကောင်မလေး
ကလေး နှစ်ယောက်ရပြီဆိုတာ သတင်းကြားရတယ်။ အလုပ်ကလည်း
အရက်ဆိုင်ပဲ ပြန်လုပ်နေတယ်တဲ့။

ကျွန်တော်လည်း သိပ်ပြီးစိတ်မဝင်စားတော့ဘူး။ ကိုယ်နဲ့မှ မဆိုင်
တော့တာ။ သိပ်လည်း မသိချင်တော့ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ရန်ကုန်မှာနေရင်း တစ်နှစ်
ကျတော့ သင်္ကြန်မှာ မော်လမြိုင်ပြန်ဖို့ အကြောင်းဖန်လာတယ်။

ကျွန်တော့်ညီကလည်း နိုင်ငံခြားထွက်ခါနီးဆိုတော့ အဖေအမေ
ပြန်ကန်တော့ချင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း သင်္ကြန်ရာသီဆို အားနေ
တယ်။ အဲဒါနဲ့ပဲ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်ပြီး ပြန်ဖြစ်ကြတယ်။

မော်လမြိုင် ပြန်ရောက်ရောက်ခြင်း သူ့ဆိုင်ကို သတိရပေမယ့်

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

စွယ်စုံလက်ဆောင် ၁၁၃

တော်ရုံနဲ့ မရောက်ဖြစ်ဘူး။ ရပ်ကွက်တွေကလည်း တိုးချဲ့လာတဲ့အတွက် သူ့အိမ်က ချောင်ကြိုချောင်ကြား ရောက်သွားတဲ့အပြင်၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သွားဖို့စိတ်မပါတာလည်း ပါတာပေါ့။ နောက်မှ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ကိုယ်နဲ့အင်မတန် ခင်ခဲ့တဲ့သူပဲ သွားတွေ့သင့်ပါတယ်လေ . . . လို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီး သူ့ဆီကို သွားဖြစ်တော့တယ်။

‘အယ် . . . ငါ့မောင်တွေ လာတယ်။ ငါ့မောင် ရန်ကုန်သားတွေ လာတယ်ဟေ့ . . . နေရာချပေး . . . ။ ရေလဲပေးဟေ့’ ဆိုင်ဝရောက်တာနဲ့ ကျယ်လောင်တဲ့အသံကြောင့် ကျွန်တော် လန့်သွားမိတယ်။ ကြည့်လိုက်တော့

‘ဟင်’

ငယ်စဉ်က ကျွန်တော်တို့ တခုတ်တရ အသည်းအကြီးခံပြီး ပိုးပန်းခဲ့ဖူးတဲ့ ကောင်မလေးပါ။ အခုတော့ ဝတ်ပြီ၊ ငယ်ရုပ်ကိုတောင် မနည်းပြန်ဖမ်းနေရတယ်။

‘မောင်လေး ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်တာလဲ . . . အောင်မလေး ရန်ကုန်ရောက်ပြီးတာနဲ့ မော်လမြိုင်ကို မလွမ်းတော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား’

သူ့အသံကလေးက ဝေဝေစီစီ . . . ပါးစုံနှစ်ဖက်မို့အစ်ပြီး ဗိုက်ခေါက်ကြီးတွေ ထူနေပြီ။ လူပုံက သူ့ကိုယ်သူတောင် မနည်းသယ်နေရတဲ့ပုံမျိုး။

အေးလေ . . . ကလေးနှစ်ယောက်တောင် ရပြီးပြီဆိုတော့ လူပုံကတော့ ရင့်ကျက်ပြီပေါ့။

ပြီးတော့ ပြောသေးတယ်

‘ငါ့မောင်က အရင်ကထက်တောင် နုသေးတယ်’

တဲ့။ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှပြန်မချေပတော့ပါဘူး။ သူပြောသမျှပဲ ခေါင်းညိတ်နေလိုက်တော့တောင် သူ့ပုံကကျွန်တော်တို့ ပိုးပန်း စကလို မခွဲ တရိုမဟုတ်တော့ဘူး။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ။ သူ့ကလေးတွေကိုလည်း ခေါ်ပြတယ်။

‘သမီးက အကြီးလေး လေးနှစ်ရှိပြီ၊ အငယ်ကောင်က နှစ်နှစ်တဲ့’
သင်္ကြန်ပြီးတဲ့အထိ သူ့ဆိုင် ပြန်မရောက်ဖြစ်တော့ဘူး။ ရန်ကုန်
ပြန် တော့လည်း နှုတ်မဆက်ခဲ့မိဘူး။ (သတိမရတော့တာလည်း ပါတာပေါ့)
ကိုယ့် ဖာသာကိုယ် ဒီအတိုင်းပြန်ခဲ့မိတယ်။

ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တော့လည်း သူ့ကို သတိမရအားတော့ပါဘူး။
ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ်တင် ချာလပတ်တွေ ရမ်းနေတာ။ မော်လမြိုင်ကိုလည်း
ပြန်မရောက်တော့ဘူး။ ဘယ်လောက်ထိလဲဆို မိဘတွေ ဆွေမျိုးတွေက

**အလုပ်များနေလို့ထင်ပါတယ်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်က
ချွေးနံ့တွေ၊ ဟင်းနံ့တွေ ရောနေတယ်**

တောင် တွေ့ချင်ရင် ရန်ကုန်လာတွေ့ရတော့တာ။
ဒီလိုနဲ့ပဲ နောက်ငါးနှစ်လောက်အကြာ ပြီးခဲ့တဲ့တမြန်နှစ်က မော်
လမြိုင်ပြန်ဖို့ အကြောင်းဖန်လာပြန်တယ်။

အဲ့ဒါကတော့ စိုင်းဘိုဘိုက ကျွန်တော်တို့နဲ့ မော်လမြိုင် လိုက်ချင်
တယ်ဆိုလို့ပဲ။ ကိုယ်တိုင်ကလည်း မရောက်တာကြာတော့ နယ်ကိုလွမ်းတာ
လည်းပါတာပေါ့။

နောက်ဆုံးတော့ သင်္ကြန်မှာပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတယ်။

မော်လမြိုင်ပြန်ရောက်တော့ နှုတ်ဆက်သင့်သူတွေကို နှုတ်ဆက်
ပြီး သတိရနေမိတာကတော့ သူ့ရဲ့ဆိုင်ကလေးကိုပါပဲ။ ဒီတစ်ခါ သူ့ရဲ့ဆိုင်
လေး ဘယ်လိုဘယ်အခြေအနေ ရောက်နေပြီလဲဆိုတာ သိချင်တာလည်း
ပါတာပေါ့။ ဒါနဲ့ပဲ စိုင်းဘိုဘိုခေါ်ပြီး သူ့ဆိုင်လေးဆီ ထွက်ခဲ့မိတယ်။

‘ဟယ် . . . သား . . . သား ငါ့သားတွေလာတယ်။ ငါ့
သားတွေ လာတယ်တော့’

ဆိုင်ဝရောက်တာနဲ့ သူ့ရဲ့ အသံစိစိကို ကြားရတယ်။ ကျွန်တော်

စွယ်စုံလင်ဆောင် ၁၁၅

တို့ကိုမြင်တော့ အကြော်ကြော်နေရာကနေ ပြေးထွက်လာပြီး

‘ဟယ် ငါ့များတော့ သတိရနေလိုက်ရတာ အခုမှပဲ တွေ့ရတော့
တယ်’

ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ပခုံးကို သိုင်းဖက်ကာ သူ့ဆိုင်ဘက်လှည့်လို့
‘ဟဲ့ တင်ဇော်ကို သန်းမြင့်တို့ ဒါနင်တို့တွေ့ချင်တယ်ဆိုတဲ့ ငါ့သား
စာရေးဆရာလေ သား . . . ထိုင် ဘာသောက်မလဲ ဝီစကီပဲ မဟုတ်လား။
ဟေ့ငါ့သားတွေကို ဝီစကီအမြန်ချပေးစမ်း လာသားလာ’

ဆိုပြီး ဆိုင်ထဲကို ပခုံးဖက်ပြီး ခေါ်သွားတယ်။
အလုပ်များနေလို့ ထင်ပါတယ်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်က ချွေးနံ့တွေ၊ ဟင်း
နံ့တွေ ရောနေတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ အသက်ရှူကျပ်သလို ပျို့ချင်သလို
ဖြစ်လာတယ်။

ကျွန်တော် သူ့ကို အသေအချာ ကြည့်မိတယ်။
ဟိုအရင်တစ်ချိန်က ကျွန်တော် အင်မတန် ကိုင်ချင်၊ ထိချင်၊
တို့ချင်၊ ယုယချင်ခဲ့တဲ့လက်ကလေး၊ အခုတော့ ကျွန်တော့်ကို သိုင်းဖက်ထား
တာကိုတောင် အန်ချင်နေရတယ်လို့။

စားပွဲခုံရောက်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင် စားပွဲခုံကို ပြင်ပေးတယ်။
နောက်ပြီး

“ဘယ်တုန်းက ရောက်တာလဲ၊ ရန်ကုန်မှာ အဆင်ပြေရဲ့လား၊
သူတောင် ကလေးနောက်နှစ်ယောက်မွေးပြီးပြီ စသည်ဖြင့် စကားတွေ
ဖောင်နေအောင် ပြောလာတယ်”

ကျွန်တော် ဖန်ခွက်ထဲကို အရက်တချို့ လောင်းထည့်လိုက်တယ်။
ပြီးတော့ သူ့ကို အသေအချာကြည့်မိတယ်။

သူ့ပုံက ဟိုတစ်ခါရောက်တုန်းကနဲ့ မတူတော့လောက်အောင်
ကြမ်းရင့်နေပြီ။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က အလှအပတွေ ဘယ်မှာလဲ။
ဟိုးအရင်တစ်ခါက ကျွန်တော် အသည်းအကြီးခံပြီး ပိုးခဲ့တဲ့

ကောင်မလေး။ လက်ကမွေးညင်းနုလေးကို လူတိုင်းစွဲမက်ခဲ့တဲ့ကောင်မလေး။

နောက် လူတိုင်း လည်ပြန်ငေးလောက်အောင်၊ ရန်ထဖြစ်လောက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့တဲ့ ကောင်မလေး၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်ထက် သုံးနှစ်ကျော်ငယ်တဲ့ ကောင်မလေး၊ စကားပြောရင် သမီး သမီးနဲ့ ပြောတတ်တဲ့ ကောင်မလေး။

ပြီးခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်က ကျွန်တော့်ကို သူ့မောင်လေးပါလို့ ပြောခဲ့တဲ့ အစ်မကြီး။ လက်မှာ လက်မွေးမည်းမည်းတွေနဲ့ ပေပွနေတဲ့ အဒေါ်ကြီး။

အခု ကျွန်တော့်ကို သားလို့ပြောနေတဲ့ အဒေါ်ကြီး။

ကျွန်တော် အရက်ခွက်ကို ပြန်ကြည့်မိတယ်။

ပြီးတော့ သူ့ကို ကြည့်တယ်။

အရက်က ပုံစံမပြောင်းဘူး၊ သောက်လိုက်ရင် မူးမယ်မှန်း သိတယ်။

မိန်းမကျတော့ရော

ခေါင်းထဲမှာ လက်ခနဲ အတွေးပေါ်လာတယ်။

ဝါရင့်အရက်သမားနဲ့ လင်ရှိမယား၊ ဘယ်ဟာကများ ပိုပြီးရင့်ရော် စေလဲဆိုတာ

သူ့အနားမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် လာရပ်တယ်။

သူ မိတ်ဆက်ပေးတယ်

‘ဒါ သူ့သမီးအကြီးပါ’ တဲ့

အသက်က ရှစ်နှစ်ကျော် ကိုးနှစ်လောက်ရှိပြီ။

နောက်ဆယ်နှစ်မှာ ကျွန်တော်လူပျိုဘဝနဲ့ သူ့ကိုမီဦးမယ်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာလည်း ဒီကောင်မလေးချပေးတဲ့ အမြည်း

အေးအေးနဲ့ ရေထိုးထားတဲ့ အရက်သောက်ရင်း

ယောက်ျားသားများ ဆင်ခြင်နိုင်ပါစေ။

လေ : စာ : စွာ ကြို : စာ : လျှက်

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

အကြည်တော်

အကြည့်ဝက်
စွယ်စုံဂဏန်းဆောင်

ILLUSTRATED BY KO SAN 2007